

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE KILLER
KIN SERIES

THE UNWILLING PLUS ONE

A FAKE BOYFRIEND,
A KILLER FAMILY,
AND A DEADLY WEDDING

EFFIE CAMPBELL

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

İSTEKSİZ YANINDAKİ KİŞİ

EFFIE CAMPBELL

Telif hakkı © 2026 Effie Campbell'e aittir.

Her hakkı saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz; ancak kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması bu kuralın istisnasıdır.

*Benim gibi sıra dışı olanlar, hiçbir zaman tam olarak uyum
sağlayamayanlar için.*

*Yakışıklı birini kaçırıp, sana aşık olana kadar sahte bir ilişki yaşamayı hiç
düşündün mü? Hayır mı?*

Ben de değil...

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41

Bölüm 42

Sonsöz

Effie Campbell'ın diğer eserleri

BİR

MAGGIE

ÇOK KOLAY. TEK YAPMANIZ GEREKEN ŞAH DAMARINA HIZLI BİR BİÇAK darbesi indirmek.

Maggie, bu kadar çocuk gibi davranmayı bırak.

Birleşik Krallık'ta her yıl beş yüzden fazla cinayet işleniyor. İnsanlar bunu sürekli yapıyor. Bir kurşun burada, bir ilmek orada, kocasının bifteğine biraz zehir damlatmak gibi. Ama ben değil. Hayır. Şuradaki Larry-hayal kırıklığına uğramış halim, hedeflediğim kurbanda yaklaştığım her seferinde sakar birine dönüşüyor.

Bunu yapabilirsiniz.

Yağmur damlaları yüzüme düşüyor, burnumun ucunda bir damla halinde birikiyor. Soğuktan donmuş elimle siliyorum, donmuş parmaklarımın arasında tuttuğum bıçakla kendimi kesmemeye dikkat ediyorum. Aile adını yaşatmaya çalışırken kendi kanlı boynumu kesmek tam da benim şanssızlığım olurdu.

Yıpranmış tuğla binanın içinde yüksek sesle dans müziği yankılanıyor, dökülen cephesi orada yaşanan iğrenç olayların görsel bir temsilini andırıyor. Saat 1105'i gösteriyor ve kaşlarım çatılıyor.

Hedefim olan Graham Elroy, her zaman saat on birde ciğerlerini karartmak için dışarı çıkıyor. Bunu biliyorum çünkü bir aydan fazla süredir onu alt etmeye çalışıyorum. Cuma gecelerinin çok fazlasını, bıçağımı boğazına saplamak için cesaret toplamaya çalışarak boşa harcadım.

O nerede?

Kalın siyah kapı açılırken, hedefim kulübün arkasından kayıp giderken, istikrarlı ritim giderek yükseliyor. Nihayet, yağmurda ıslak bir sünger gibi ıslanarak pis kokulu bir sokakta durmaktan daha iyi işlerim vardı.

Kalp atışlarım boğazımda gümbür gümbür atıyor, içindeki söndürmem gereken canlılığı hatırlatıyor bana. Bıçak parmaklarımda titriyor, sigara paketinin dibine vurup yukarı fırlayan sigarayı çıkarırken kararlılığım kayboluyor.

Graham'ın tam bir alçak olduğundan şüphe yok. Ölümü hak ediyor. Ablam Eliza beni sözleşmeye bir kez daha el atmaya zorladığında onu araştırmıştım. Yazık ki, öldürmekte çok beceriksizim.

Yirmi dokuz yaşındayım ve öldürdüğüm kişi sayısı hâlâ kocaman bir sıfır. Hatta küçük kardeşim on dokuz yaşında ve metal zımbalı emo kemerinin altında iki ölüm daha kaydetti bile.

Ne şaka ama.

Babamın aile şirketine katılma umudunu neredeyse tamamen yitirmesine şaşmamalı. En büyük çocuk olarak ben ve eşim işin üstesinden gelemiyoruz. Eliza hâlâ bana inanıyor, en azından öyle düşünüyorum.

Hedefimin sigarasının turuncu ucu karanlık sokakta parlıyor, görünen tek ışık o. Graham'ı ortadan kaldırma girişimimden önce yukarıdaki lambayı kırmıştım.

Belli ki bina bakımı onun için öncelik değil. Sahte kulübünün yasadışı, yeraltı işleri için bir paravan olduğu düşünüldüğünde, bu hiç de şaşırtıcı değil.

Sigara üçte birine kadar yanıyor, yükselen kalp atışlarım kulakları sağır ediyor. O içeri girmeden önce sadece bir iki dakikam kaldı ve tekrar denemek için bir hafta daha beklemem gerekiyor. Bir hafta boyunca gece terlemeleri ve rüyalar görüyorum, hep aynı ara sokakta sıkışıp kalmış, olduğum yerde donakalmış haldeyim.

Uyurken bile korkağım.

Kendimi toparlayarak, çöp konteynerinin arkasındaki yerimden sessizce çıktım ve Graham'ın ensesine odaklandım. Hızlı olmalıyım. Benden yarım metre daha uzun ve muhtemelen vücut ağırlığının iki katı. Hız tek müttefikim.

Bıçak sapını çok sıkı tuttuğum yerlerde parmaklarımda şiddetli bir acı hissediyorum. Şüphe, kara bir kedi gibi ayak bileklerimin etrafında sinsice dolanıyor ve her korkulu adımda beni tökezletmekle tehdit ediyor.

Sen bir katil değilsin.

Sen bir katil değilsin.

"Öyle olacağım," diye kendimi teselli ediyorum. "Öyle olmak istiyorum."

Sadece bir kişi. İnsan kılığına bürünmüş bir çöp parçası. Sadece küçük bir el hareketi. Sonra ben de onlardan biri olacağım.

Babam benimle gurur duyacak.

Birkaç hafta sonra, başım dik bir şekilde, ellerim nihayet benden önceki nesiller boyunca atalarımınki gibi kan içinde kalarak onun düğününe gidebilirim.

Graham'ın tıraş losyonunun pis kokusu, ona bir adım kala burnuma çarptı, ensesinden yayılan sıcaklık hissediliyordu. Son bir hamleyle üzerine atıldım. Kolumu omzuna dolayarak bıçağı boynuna sapladım.

"İçine sok onu!" diye bağılıyor kafamdaki ses.

Elimde ağır bir bıçak varken tereddüt ediyorum. Yaptığım şeyin ağırlığı, beni bir pişmanlık seline boğuyor.

Bu tereddüt bana pahalıya mal oluyor.

Graham arkasını dönüp beni tuğla binaya çarptı, nefesim kesik kesik çıktı. Bıçak kaldırım taşlarında şangırdadı, ben de elimden kaydı ve ne olduğunu anlamadan duvara yapışmışım, bir el boğazımdaydı.

Her şey yolunda gidiyor, Maggie.

Graham, yüzümü incelerken gözlerini kısarak, "Sen kimsin lan?" diye sordu.

'Kimse,' diye fısıldadım, parmakları boğazıma saplanıp nefesimi keserken.

Kahretsin. Kahretsin. Tam bir kahretsin. Tamamen işe yaramaz alarm zilleri kafamda ponpon gibi sekip duruyor, öfke dolu ve sebepsiz.

'Hiç kimse bir adamın üzerine sokakta atlayıp boğazını kesmeye çalışmaz. Sana bir ders vermek istiyorum. Belki de seni kötü bir köpek gibi davranacak birine satılmak, haddini bilmeni sağlar.'

Ona karşı tekme atıyorum, kaçma ihtiyacım uzuvlarımı yeniden güçlendiriyor. Onun işleri hakkında bildiklerimle, sözleri bir tehditten çok daha fazlası.

Fırsatım varken onu bıçaklamalıyım.

"Lütfen," diye fısıldadım. "Bırakın beni."

Bacaklarına indirdiğim tekmeler hiçbir tepki uyandırmıyor. Sanki onları hissetmiyor bile. Bana alaycı bir bakış attıktan sonra elini tişörtümün içine sokuyor, buz gibi parmakları belimi yokluyor.

'Ürünlerin tadına bakmanız gerekiyor. Değerinizin ne olduğunu bilmelisiniz.'

Sigara dumanı kokan nefesi midemi bulandırıyor; iğrenç bir koku, kusmak istiyorum. Belki de kusmak en iyi plandı. Kimse kusan bir kadınla birlikte olmak istemez, değil mi? Şansıma bakılırsa, kusmuk için bile olsa bir şeyler yapacak türden bir sapık olacak.

Bir şeyler çıkması için çabalıyorum, ölmek üzere olan bir kaz gibi ses çıkarıyorum. Graham'ın gözleri irileşiyor, kendimi rezil ettiğimi görünce eli biraz gevşiyor.

Onun açıkça şaşkınlığından faydalanarak, tam testislerine isabet ettirmek amacıyla dizimi yukarı doğru ittim. Uylukları birbirine kenetlenerek hedefime ulaşmamı engelledi.

Ağızından dökülen kahkaha korkumu artırıyor, ses karanlık bir vaatle dolu.

Tam bir rezalet. Tabii ki, sözleşmeyi yerine getirme girişimimde ölen ben olacaktım. Maggie, kaybeden. Çok yumuşak kalpli. Öldürme sayısı sonsuza dek sıfırda kalacak.

Huzur içinde yat. Acınası halime.

Eli daha yukarıya doğru bastırıyor, sütyenimin ön kısmına dokunuyor ve vücudum kasılıyor. Bu aşağılık herifin benim talihsizliğimden tek bir kuruş bile kazanmasına izin vermektense ölmeyi tercih ederim. Kaçış imkansızsa, beni ortadan kaldırması için onu zorlamak en iyi ikinci senaryo. Her zaman insan kaçakçılığından daha iyidir ölüm.

Graham'ın ağızı şeytani bir sırıtışla kıvrıldı. Çırpınmam onu heyecanlandırdıkça iğrenç nefesi hızlandı. Uyluğumda belirgin bir şişkinlik hissettim. Yerdeki bıçağımı gördüm, yakınlığı karşısında yumruğumu sıktım. Fırsatım varken kanlı sikini kesmeliydim.

Kız kardeşim kadar çekici olsaydım, bu öldürme işi çok daha kolay olurdu. Erkekler onun dikkatini çekmek için adeta eğilip boyunlarını bıçağına sunuyorlar. Tüm çabalarımın rağmen, bende böyle bir etki yok.

Onları, gemileri kayalara çarparak parçalanmaya çağıran bir siren sesi gibi ölüme doğru çekmek, kuduz bir rakun gibi üzerlerine saldırmaktan çok daha kolay olmalı.

"Siktir git," diye hırladım, dişlerimi yanağına geçirip, midem bulanmasına rağmen ısırma devam ettim. Ağızım bakır rengi kanla doldu ve dilimi kaplayan kaygan, metalik sıvı yüzünden kustum.

İğrenç. Çok iğrenç.

"Seni kaltak!" diye bağırdı, beni sertçe duvara çarptı, kafatasımın taşla çarpılmasıyla yankılanan yüksek bir çatırtı sesi duyuldu. Dişlerim birbirine

sürtünürken, aralarında deri bile yokken gözlerim bulanıklaştı. Geri çekildi ve bana sert bir tokat attı, ağzım açıldı ve sıcak etinden bir parça dışarı döküldü. "Bundan kurtulabileceğini mi sanıyorsun? Seni kanayana kadar becereceğim, sonra da hasarlı mal olarak satacağım. Eğer seni isteyen olursa tabii. Normalde sattığım kalitede değilsin."

Duvara çarpmanın acısıyla boğuşurken kulaklarımda cızırtılı bir ses yankılanıyor. Parmakları boğazımı sıkıyor, baskı uyguladığı noktalardan çıtırtı sesi geliyor. Boğularak ölmek ne kadar sürer? Altı dakika mı? Tabii önce nefes borumu ezmezse.

Aman Tanrım. Öleceğim.

Yani, gerçekten, ölmek.

Zihnim hızla çalışıyor, içinde bulunduğum durumdan kurtulmanın bir yolunu arıyor.

Gözlerimi sıkıca kapatarak nefes almaya çalışıyorum. Her şeyden önce, onun sapık gözlerinin ruhuma dik dik bakmasına katlanmak istemiyorum. Bazı sapıklar bundan zevk alıyor.

Panik giderek artıyor, her geçen saniye daha da yükseliyor.

Yüzüme bir sıcaklık çarptı, ardından garip bir gurultu sesi geldi. Lavaboyu açmak için yemek artıklarını kazıdığımda çıkan sese benziyordu. Graham'ın boğazının ölmekte olan bir balığın ağzı gibi açık olduğunu görece kadar baktım. Gurultu ağzından gelmiyordu; boynundaki yeni açıklıktan kanlı fişkırımlar halinde geliyordu.

Kafam karışık.

Sonra güzel bir kızıl saçlı kız Graham'ın omzunun üzerinden bakıyor.

'Hey Mags! Sanırım biraz yardıma ihtiyacın var.' Eliza'nın yüzü güneş gibi parlıyor, neşeli gülümsemesi aramızda çökmüş duran adamın halini gizliyor.

Graham'ın bedeni benimkinin üzerinden kaydı, boğazından fişkırان çaresiz nefesler yükselirken ben dehşet içinde geri çekildim. Kim bilebilirdi ki, açık bir boyun bir insanı su yerine kan fişkırان bir insan çeşmesine dönüştürürdü?

'Aman Tanrım.' Bir ürperti tüm vücudumu sardı ve boğazım, birkaç dakika önce sıktığı yerden hala yanarken, onun kollarından sıyrıldım.

Eliza, Graham'ı sırt üstü yere tekmeleyerek "Bu..." diye sözünü kesti; başının etrafında yavaşça kırmızı bir sıvı birikintisi oluştu. Bu koyu kırmızı sıvı, büyükannemin her pazar bize yedirdiği nefis çilekli tartları hatırlattı.

Tanrım. Bundan sonra bir daha asla yiyemeyeceğim. Bu iğrenç adamın en sevdiğim bir lezzeti mahvetmesine şaşmamalı. Londra'daki dairemin yakınındaki pastanenin tartları, büyükannemin yaptıklarına hiç benzemiyordu ama yine de özleyeceğim.

'Korkunç,' diye mırıldandım, ölüm izleriyle dolu sokakta havada bıraktığı cümleye karşılık vererek.

'Gerçekten berbat ötesi. Mags, seni sevdiğimi biliyorsun ama bu da neydi böyle?'

'Notlandırılmaya ihtiyacım yok. Biliyorum, berbat ettim.' Göğsümde tanıdık bir hayal kırıklığı çukuru açılıyor, tıpkı neşeyi içine çeken ve yerine olumsuzluğu dolduran bir vakum gibi.

'Kesinlikle F alırdın. Tanrıya şükür şehirdeydim ve bu gece seni görmeye geleyim dedim.' Eliza etrafı inceliyor, eğilip kan lekeli bıçağını Graham'ın siyah kot pantolonuna siliyor.

'Beni takip ettin mi?'

Gözlerini devirerek gülüyor. "Bu kadar telaşlanma. İyi ki telaşlandım, yoksa sen de şu aptal gibi ölmüş olurdun."

Çantasını açıp bir paket ıslak mendil çıkardı ve bıçağındaki tüm kan izlerini dikkatlice sildi.

'Buradan hemen çıksak olmaz mı?' diye soruyorum, korku beni iyice ele geçirmiş, bacaklarım titremeye başlamıştı. Sokağın sonundan gelen bir ses neredeyse altıma işlememe neden oluyordu ki, şişman küçük bir farenin yoldan hızla geçtiğini gördüm.

'Şey, ideal olarak evet. Ama önce ne yapmalıyız?' Neyse ki hayatımı kurtardı, yoksa o küçümseyici tonda konuştuğu için onu tekmelemek isterdim.

İçimden bir ah çekerek, babamızın bize defalarca söylediği cümleyi tekrarlıyorum: 'Ortalığı toparla.'

'Ve ne kadar da karmaşık bir durumla karşı karşıyayız. Boynundaki yara, büyüklüğüyle pek bir şey ele vermemeli, sadece tırtıklı bir bıçak olmadığını gösteriyor. Seni öpmedi ya da benzeri bir şey yapmadı, bu yüzden DNA transferi minimum düzeyde olmalı. Belki biraz saç ve tırnaklarının altında deri izleri. Ve o lanet olası büyük yüz parçasını ısırmışsın.'

Onun sakın tavrı beni her zaman büyülüyor. Eliza, en ufak bir telaş bile göstermeden bir adamı öldürdü. Şak diye, pat diye, teşekkürler

hanımefendi. Evet, o... ya da öyleydi... tam bir pislikti, ama yine de. Hiçbir şey mi?

Çantasından bir makas çıkarırken mırıldanıyor ve ben de gelecek olan şeye karşı kendimi duvara yaslayarak dengemi sağlamak zorunda kalıyorum.

‘Kim olduğunu bilecekler, gerçekten buna ihtiyacımız var mı—’ Sözlerim, ilk parmak ucunu çıkarırken çıkan korkunç kas ve kemik çıtırtısıyla kesildi. Boğazıma doğru acı veren bir kusmuk yükseldi ve ağzımı kapatıp geri püskürtmeye çalıştım. Kusarsam Eliza çok kızacak. Olay yerinde kusmak kesinlikle olmaz. Kiralık katil 101 kuralı. Ve ben her fırsatta başarısız oluyorum. Hatta Graham beni yere serdiğinde bilerek kusmaya çalıştım. Gerçi, potansiyel kurban olduğunuzda delil bırakmak daha kolay.

"Sakın aklından bile geçirme," diye homurdandı, büyük parmaklarının arasından geçirmek için epey güç harcaması gerekti. "Eğer kusarsan, yemin ederim ki bedelini ödetirim. Biraz nefes al."

O korkunç manzaradan uzaklaşırken, nefes nefese kalıyorum; az önce yaşananların akıl almazlığı beni derinden etkiliyor.

Başarısız oldum.

Bir adamı öldürmeye çalıştım ve feci şekilde başarısız oldum.

Ve tatlı, becerikli küçük kız kardeşim beni kurtardı.

Tam bir hayal kırıklığı. Belki de bunu ilk deneyimim olarak kaydetmeme izin verir?

Arkamdan, deri çizmelerinden omuzlarına dökülen kızıl dalgalar halindeki kusursuzca şekillendirilmiş saçlarına kadar, düzgünce çömelmiş bedenine baktım. Sahne çok mükemmel olurdu. İlk kurbanım için fazla temiz olurdu. Babam buna asla inanmazdı. Beni evden kovardı.

Üstelik, bir ölümü bu kadar yakından ve bizzat gördükten sonra, beklentileri karşılayıp bir can almaya cesaret edebileceğimi sanmıyorum.

En azından kasıtlı olarak değil.

Parmak uçlarını tamamen çıkardıktan sonra, bıçağını alıp hızlı bir dizi kesikle cesedin yanağını kesip temiz bir mendile sardı.

‘Tükürdüğün parçayı bul. Üzerinde tükürüğün olacak. Onu tükürdün, değil mi? Yoksa ben bakmıyorken yamyamlıkla mı uğraşıyorsun?’

'Sakın... Hatırlatırsan kusarım.'

Eliza, mide bulantısı nöbetleriyle boğuşurken bana sırtarak, "Muhtemelen biraz yaban turpu sosuyla mükemmel bir şekilde kızartılmış

hali daha lezzetli olur," dedi.

Kanlı parça kulübün arka kapısının yakınında parıldayarak duruyor. Ona bakıyorum, nasıl alacağımı bilemiyorum. Ona dokunmak kesinlikle istemiyorum.

'Topu bana at, Mags.'

'Ona dokunmayacağım.'

Eliza gözlerini devirdi ve bana doğru yürüdü, eğilip etli lokmayı aldı ve taze yüz parçasıyla birlikte mendiline sakladı. Hızla parmak uçlarını küçük bir metal kutuya doldurdu ve kanlı mendille birlikte hiç umursamadan çantasına attı. Graham'ın vücudunun üzerine şeffaf bir şişe sıvı dökerken, artık hırıltılı sesler çıkarmayan Graham'ın vücuduna sıçrayan sıvının sesi kulaklarıma ulaştı.

Kadın bir kibrit akıp cesedin üzerine bırakıyor ve turuncu alevler hızla bedeni sararken geri çekiliyor.

"Hadi gel," dedi yanıma gelirken, dirseklerimizden kollarımızı birbirine kenetleyip beni sokağın arka tarafına doğru yönlendirdi. "Sanırım kameralardan kaçmak için arka sokağı seçtin, değil mi?"

'Tamamen aptal değilim.' Cinayeti planlamak sorun değildi, sorun onu kebab gibi doğrama eyleminin kendisiydi.

'Sana öyle demedim hiç. Seni olduğun gibi seviyorum. Bir adama pençelerinden çok tıslayan bir kedi gibi saldırsan bile.'

'Defol git,' diye gülüyorum, kolunun sıcaklığı gergin sinirlerimi yatıştırıyor.

Eliza, "Sana bir içki ısmarlayayım," dedi. Olduğum yerde durakladım, siyah tişörtümün yapış yapışlığı dikkatimi çekti, ıslak kumaş göğsüme yapışmıştı.

'Her yerim kan içinde.' Sesimdeki titreme yanaklarımin kızarmasına neden oldu. Eliza bana döndü ve önümü eleştirel bir gözle inceledi.

'O kadar da kötü değil. En azından siyah giymişsin.' çantasını karıştırırken buruşuk bir paket ıslak mendil çıkardı. Çikolata lekesi bulaşmış çocuğunu temizleyen bir annenin hızıyla, göğsümdeki ve yüzümdeki kan lekelerine sürdü.

'Eve gitmeliyim. Ölü bir adamın kanıyla bara gidemem.' Eliza'nın ustalığının, benim acınası başarısızlığımla karşılaştırıldığında yarattığı utanç, bu kaçamağın verdiği o küçük adrenalin patlamasının yerini alıyor.

'İşte tam da bu yüzden eve gidemezsin. Bir mazeret bulman gerekiyor. Benim de. Ne olur ne olmaz diye. Bu yüzden bara geleceksin ve az önce

seni kurtaran o sevimli küçük kız kardeşinle içki içerken gülümseyip çok mutlu görüneceksin.' Benimkinden çok daha bol olan paltosunu çıkarıp bana uzattı. 'Bu, en kötü kısmını örtbas eder. Şimdi gel, sana bir kadeh şarap ısmarlayayım.'

Sokağın arka tarafından çıkıp kalabalık caddeye giriyoruz, diğer Cuma gecesi eğlenenlerle karışıp sarhoş bedenlerin kalabalığı arasında kayboluyoruz.

'Bana koca bir şişe şarap lazım. Muhtemelen sıra bende,' diye karşılık veriyorum. 'Hayatımı kurtardığın için tabii.'

'Pekala, şehirli kız, bana kocaman bir kadeh şarap ısmarlayabilirsin ve görüştüğün bu adam hakkında bana her şeyi anlatabilirsin.'

Ah.

Bok.

Eliza, kalabalık barda oturacak yer ararken, "Çok fazla insan var," diye yakınıyor. "Londra'da yaşamaktan gerçekten zevk alıyor musunuz? Çok... iğrenç."

Gözlerimi devirerek elinden tuttum ve bir çift paltolarını giyerken onu pencere kenarındaki iki koltuğa doğru çekiştirdim.

'Hâlâ sıcak.' Eliza, parlak suni deri koltuğa rahatsız bir şekilde otururken dudaklarının kenarları aşağı doğru kıvrıldı.

'Evet, çünkü insanlar burada yaşıyor. Kımıldama. Ben bara gidip içki alacağım.'

'Kırmızı?'

Sıcak kanın görüntüsü zihnimde bir anda belirdi ve midem bulanmaya başladı. 'Beyaz. Eğer sakıncası yoksa?'

St Libertines'te okurken kız kardeşimin en iğrenç kokteylleri bir çırpıda içtiğini görmüştüm; bu üniversite, hem yasal hem de yasadışı suçluların yeni neslini yetiştiriyor. ABD senatörlerinin oğulları, organize suç örgütlerinin çocukları ve kiralık katillerin çocukları... Onları, dünyayı yüzeyin altında manipüle eden yeni nesil insanlar için hazırlıyor. Beyaz şarabı da iyi içiyor.

Barda garsonun dikkatini çekmeye çalışmak, zaten yıpranmış sinirlerimle başa çıkabileceğimden çok daha uzun sürüyor. Sonunda, üzerinde buğu tabakası olan bir şarap şişesi ve iki bardakla küçük masaya geri dönüyorum.

Titreyerek şarabı doldururken, "İnsanlar bize bakıyor mu?" diye soruyorum. "Biliyorlarmış gibi hissediyorum."

'Saçmalama Mags.' Eliza şarabından derin bir yudum aldıktan sonra mutlu bir şekilde içini çekti. 'İnsanlar sürekli birbirlerine bakıyor. Bundan anlam çıkarmaya ancak cinsel istek duyduğunda veya suçluluk hissettiğinde çalışırsın.'

'Sanırım hangisinin beni rahatsız ettiğini biliyoruz.'

'İkisi de mi? Hâlâ mutlu bir şekilde sevişmeyi seviyor musun bu günlerde?'

Yüzüm kızardı. Mastürbasyon yapmaktan utanmıyorum ama Eliza beni yastığım altımda iken birden fazla kez yakaladı ve o zamandan beri beni yerden yere vuruyor. Eğer iyi hissettiriyorsa, bunda ne yanlış var? Parmaklarıma mı yoksa kumaşa mı sürmemin ne farkı var? Yine de, onun tepkisi bana bunun dış dünya için o kadar normal olmayabileceğini gösterdi.

Yastığım ve ben, aramızdaki kaçamaklardan oldukça memnunuz.

'Yoksa bu yeni sevgilin seni tamamen stresten arındırıyor mu?'

'Eliza!' Kimsenin duymamış olmasını umarak etrafıma bakındım.

'Şaka yapıyorum. Ama bana onun hakkında bir şeyler anlatmalısın. Neden bu kadar ketumsun?' Şüpheleri beni sinirlendirmeliydi ama tamamen yersiz de değiller. Doğrusunu söylemek gerekirse, ben hâlâ yalnız bir insanım—tek başıma yediğim berbat yemekler ve kendimle, yine kendimle bir şişe içkiyi paylaşmadan önce yastıkta sürtünme.

Ama o bunu bilmiyor.

'Ailemiz normal değil zaten. Bizim dünyamızı bilmeyen biriyle çıkmak biraz riskli. Hepinizin kanlı ellerinizi ona bulaştırmadan önce biraz daha tadını çıkarmak istiyorum.' Bir de onun bizim kurgusal aşk ilişkimizden haberi olmaması sorunu var. Küçük bir aksilik.

'Bana en azından bir resim gösterin. Bir şeye ihtiyacım var.'

Gözlerimi kısıyorum. 'Babam seni bilgi toplamak için mi gönderdi?'

'Eğer babam böyle bir şey yapsaydı, sana doğrudan sorar mıydım sanıyorsun? Babam işin içinde olsaydı, çöplerini karıştırır, kamerayla evine daldardım.' Kızıl saç tutamı yanağından aşağı kayıyor ve onu yerine geri

itme şekli bile zarafet ve incelik saçıyor. Dürüst olmak gerekirse, bunu ancak anne karnında bir deneme partisi olmama bağlayabilirim. Öğrendiği tüm hatalar, mükemmel kız kardeşimi yaratmaya gitti. Bu yüzden ondan nefret bile edemiyorum çünkü o muhteşem. Onu çok seviyorum.

'Pekala. Sana bir fotoğraf göstereyim.' Telefonumu çıkarıp komşumun sosyal medya hesabına giriyorum ve bana gönderebileceği bir fotoğrafa en çok benzeyen, yüzünün sadece bir kısmını gösteren bir resim buluyorum.

Tanrım, Roman Ellis mükemmelliğin ta kendisi. Resimlerine bakmak bile içimde bir heyecan yaratıyor ve bu baskıyı hafifletmek için kendimi zor tutuyorum.

Eliza haklı. Ben tam bir tuhafım.

Mükemmel, Roman'ın yalanmaya doyum olmayan karın kasları ve parlayan teriyle bir spor salonu fotoğrafı. Kahretsin, onu şişeye doldurup tostuma sürme isteği, saf ve iğrenç bir arzu dalgasıyla beni sarıyor.

Roman benim varlığımdan neredeyse habersiz. Elbette, koridorda karşılaştığımızda arada bir selamlaşıyoruz, ama asla bana bakmıyor. Her zaman benim aracılığımı bakıyor. Oysa bilmiyor ki ben onun kim olduğunu ve ne sakladığını çok iyi biliyorum.

'İşte,' diyorum, uygulamayı kapatıp fotoğrafı ekrana getiriyorum.

'Vay canına, Mags. Bu adamla mı birlikte oluyorsun?'

Tüylerim diken diken oldu, ense tüylerim diken diken oldu. Roman gibi bir adamın benim gibi bir kadına ilgi duyması bu kadar inanılmaz mı?

'Sadece ona kızmıyorum. Sevgiliyiz.'

Eliza'nın gözlerinde sinsi bir parıltı belirdi. "O zaman onu babamın düğününe getirsen iyi olur."

Ördek sik.

Telaş içinde şarabımı bir çırpıda içtim, acı tadına yüzümü buruşturdum. 'O bizim gibi değil. Onu eve getiremem.'

'Babam Eddie'yi davet etti.'

Barda oluşan ezici gürültüye rağmen, dünyam sanki tek bir kelimeye indirgeniyor: Eddie. Kahrolası Eddie Stewart.

"Neden?" diye bağırdım, niyetimden daha yüksek sesle.

Eliza omuz silkerek şarap şişesini aldı ve ikimizin de kadehini doldurdu. "Neredeyse otuz yaşındasınız. Babamın kuralını biliyorsunuz. Aile şirketine katılamıyorsanız, katılacak biriyle evlenmelisiniz."

Babam ve onun eski kafalı, yozlaşmış boğası. Zorla evlilik İngiltere'de çok uzun zaman önce ortadan kalktı. Çoğu insan için. Sadece sapkın dini

topluluklarda ve elit kesimde hâlâ varlığını sürdürüyor. Ama babamın seçebileceği tüm zengin küçük psikopatlar arasından Eddie'yi seçti. Daha genç ve daha aptal olduğum zamanlarda bir kez çıktık ve o, bir erkekte istemediğim her şeyin tam karşılığı.

Babam Eddie'ye bayılıyor.

O adi herifle asla iş birliği yapmayacağım. Birini öldürmeyi tercih ederim. Ve gerçekten kimseyi öldürmek istemiyorum.

Eliza yanağını eline yaslayarak, "Bu adamı eve götürmek babamın kuralını ortadan kaldırmayacak," diyor. "Peki, buradaki planın ne?"

'Bir oyun planına aşık olunmaz.'

'Ancak bu aşkımış, öyle mi?'

Küreği bana ver, çünkü öleceğim bir hendek kazıyorum.

'Hayır. Bilmiyorum. Biraz zamana ihtiyacım var. Babamın beni suçlu torpilci çocuklarıyla tanıştırmasını engellemek için bu düğüne götüreceğim birine ihtiyacım var.'

'Bizim gibi mi?' Eliza'nın parmakları bardağının sapını daha sıkı kavradı, yüzünde tehlikeli bir ifade belirdi.

'Evet. Bizim gibi. Bize verilen hayattan farklı bir şey istemiyor musun hiç? Tek istediğim ofis işimde çalışmaya devam etmek. Belki bir köpek edinmek. En vahşi avlar konusunda benimle yarışmayan bir adama aşık olmak. Sadece normal bir hayat.'

'Normallik, dünyaya baktığınız mercekten ibarettir. Dünyamız bazılarına normal gelmeyebilir, ama biz hep böyle bir dünyayla karşılaştık. Doğanızla savaşırsınız, Maggie.' Eliza masanın üzerinden uzandı, parmakları bardağındaki buğudan soğumuştur.

İçimde gizli bir katil mi var? İlk cinayetten sonra katlanmak daha mı kolaylaşıyor? İçimdeki her şey hayır diye bağırıyor, istediğim şey bu değil.

Peki, doğuştan gelen bu duruma karşı savaşabilir misiniz?

'Peki bu sıradan adamın evde nasıl uyum sağlayacağını düşünüyorsun? Emekli mafya üyeleri ve kiralık katillerin genç aileleriyle dolu bir köyde mi kalacak? Burası lanet olası Göller Bölgesi değil. Gerçekçi değilsin, anlıyorum. O yakışıklı.'

Pek fazla seçeneği olmayacak.

Babamın düğününe yanımda getirmesi için onu kaçırmayı ve onunla işbirliği yapması için şantaj yapmayı planlıyorum.

Gerçekten de akıl almaz bir plan. Ama bana başka ne seçenek bıraktılar ki?

İKİ

ROMA

ANNA, KOLLARINI BOYNUMA DOLAYARAK, "KALAMAZ MIYIM?" DİYE mırıldandı. "Sadece bir geceliğine. Çok geç oldu."

Teklifi çok cazip. Sıcak kollarının arasında sarılıp, göğsümde onun yumuşak nefesinin rahatlığını hissetmek mi? Cennet gibi olurdu.

'Erken kalkmam gerekiyor, sana Uber çağırayım.'

'Pekala, gizemli beyefendi. Bahse girerim adınız Chris bile değil...'

Onu bir öpücükle susturdum ve birkaç dakika daha dokunuşunun tatlılığında kayboldum. Sorgulama yoluna girmek sadece felakete yol açardı. En iyi senaryo, hiçbir yere varamaması. En kötü senaryo mu? Kim olduğumu öğrenir ve bunu bana karşı kullanır.

HAYIR.

Rutine sadık kalın.

Çekim günleri arasında sakalımı uzatayım, biraz eyeliner çekeyim ve sadece beni tanımayan kadınları alayım. Taksi şoförüne adresimi bir kartta yazayım, kadının asla duymamasını sağlayayım. Onu arka kapıdan, ara sokaktan içeri alayım ve daireye yaklaşırken öpeyim ki numarayı unutmasın.

Aramadığımda daha az umursayacak, eğlenceye düşkün kızları seçmeye çalış.

Ben bir eşeğim, ama başka ne seçeneğim var ki?

Öylece işi bırakmam. İnsanlar bana güveniyor.

'Hadi gel.' Elinden tutarak, tutkulu öpüşmelerin arasında yere bıraktığı eşyalarını topluyorum ve onları ya giymesini ya da çantasına koymasını sağlıyorum.

O, aylardır kendime izin verdiğim ilk ve coşkulu dikkat dağıtıcı şeydi. Ancak, yaşadığım zevkin derinliği şimdiden azalmaya başladı. Yerini yalnızlık aldı.

Hala.

Dayanmaya devam et. Daha fazlası olamaz.

Onu yangın merdivenlerinden aşağıya doğru yönlendirirken öpüşmelerimiz uzadı, ta ki telefonumdan önceden ödemesini yaptığım Uber'e binene kadar. Beni bulmasına gerek yok. Buraya randevu getirmek zaten yeterince riskli.

Omurgamdan bir ürperti geçiyor, izleniyormuşum hissi beni sarıyor. Sokakta kimse yok, nemli kaldırım taşları turuncu sokak lambalarının altında bomboş parılıyor. Gözlerimi kısarak etrafa bakıyorum, bu tuhaf hissi hafifletmeye çalışıyorum.

Üçüncü kattaki bir hareket dikkatimi çekti. Ah. Garip komşu, bana baktığını fark edince perdelerini hızla kapattı. Gülümseyerek içeri girdim ve arka taraftaki beton basamaklardan yavaşça çıktım.

Tuhaf komşu, o küçük ölüm kedilerinden biri gibi güzel. Onu kucağınıza alıp sarılabiliyorsunuz gibi ama bu size bir uzvunuza mal olabilir. Dışarıdan kalın, koyu saçları ve gözlükleriyle dikkat çekiyor ama altında başka bir şey gizleniyor. "Bu o değil" diyen bir şey.

Ayrıca, herkes bilir ki, yediğin yere pislemesin.

Dairem darmadağın. Bardağın dibinde dökülmüş şarap birikmiş, dergi yere devrilmiş, sayfaları bükülmüş ve buruşmuş. Halıda bir sürü tümsek var... yatağa bile gidemiyoruz.

Hâlâ beni cinsel ilişkiye zorlamaya çalışan caz müziğini kapatıyorum ve mutfak bölümündeki mavi floresan lambaları söndürüyorum. Mekanı toparlamak ve dağınıklığı gidermek sadece yirmi dakika sürüyor ve geniş beyaz deri köşe koltuğuma yığılıp, cinsel ilişkiden sonraki o sarılmayı özleyorum.

Acınası.

Çoğu erkek benim yaşam tarzım için canını bile verirdi.

Sorun şu ki, yaşam tarzım beni yavaş yavaş öldürüyor gibi geliyor.

Televizyonda teselli arama çabalarım sonuçsuz kalınca, pes edip tabletime yöneliyorum ve egomu tatmin etmenin her zaman etkili olduğu tek yere, yani internete dalıyorum.

Sayfam kırmızı renkle dolu, yorum ve beğeni yağmurunun heyecanıyla bildirim baloncukları dans ediyor.

Onları okumak yalnızlığımı geçici olarak hafifletiyor; minik dijital ego sembolleri gibi.

Her zaman yaptığım işin sebebinin onlar olduğunu söylerim ama para da yardımcı oluyor. Sekiz yıldır geçimim sosyal medya gelirlerime, influencer anlaşmalarına ve abonelik ödemelerine bağlı. Her ne kadar vazgeçmeye hazır olsam da, yapamam.

Büyükannem beni hiç düşünmeden yanına alırdı ve otuz iki yaşında çocukluğumun geçtiği odaya geri dönmek, özellikle de bir ilişki peşinde koşmak için her şeyden vazgeçiyorsam, büyük bir geri adım olurdu. Büyükannemin evinde yaşayan eski influencer da pek iyi bir eş adayı olmazdı zaten.

Devasa bir ikiyüzlü olmaya devam etmeliyim.

Sanki aklımın ona yöneldiğini hissetmiş gibi, telefonumun ekranı aydınlandı. Saat neredeyse sabah bir. Büyükannem ne yapıyor bu kadar geç saatte?

‘Başım nasıl?’ diye soruyor telefona ve sözlerim onu memnun edecek. ‘Bu saatte ne yapıyorsun?’

‘En üstte, ha? Bu, hayatında başka kadınlar da olduğu anlamına mı geliyor? Hımm?’ Sesi umut ve mizah arasında gidip geliyor.

‘Evlenip yuva kurmakla ilgilenmiyorum, bunu biliyorsun. Sosyal medya hesaplarım ise...’

‘Bunların hepsi tamamen saçmalık.’ Arka planda büyükannenin çaydanlığı kaynıyor.

İçimden bir ah çektim. Aynı azarlama en az haftada bir geliyor.

‘İlgilenmiyorum. Hayatımda ihtiyacım olan tek kadın sensin.’

Sözün tatlı olması gerekiyor ama büyükannenin o homurdanma şekli yanaklarımın kızarmasına neden oluyor.

‘Bu çok üzücü. Dışarı çık ve kendine bir hayat kur. Bir kalp kırıklığının geleceğini mahvetmesine izin veremezsin. Zaten o da bir aptaldı. Gençken aklına gelen aptalca fikirler yüzünden hayatını boşa harcıyorsun.’

‘Büyükanne—’

‘Ciddi söylüyorum. Kalp kırıklığından saklanamazsın. Kullandığın yara bantları sonsuza kadar yapışmayacak.’

Sözlerinin içimi nasıl burktuğunu umursamadan, konuşmadan kaçmak için konuyu değiştiriyorum.

‘Peki, dışarıda eğlendin mi? Bingo oynayan kadınlarla dans pistini alt üst ettin mi?’

Büyükanne homurdanır ama sorgulamayı bir kenara bırakır.

‘Yaşlandıkça zaman algısı da değişiyor, Roman. Bu aralar gecenin yarısına kadar uyanık kalıyorum. Ama sorun değil, Jimmy kucağımı sıcak tutuyor ve çay da bir saat kadar sonra beni tekrar uyutacak.’

Büyükbabam vefat ettiğinden beri, ne zaman büyükannemi düşünsem vicdan azabı çekiyorum. Belki de en azından yarı zamanlı olarak onunla birlikte yaşamaya geri dönebilirim. Daireyi de bir süreliğine kendime ait bir alan olarak tutabilirim...

'Yarın uğrayabilirim, sevdiğiniz bisküvilerden ve belki de yeni bir yapboz getiririm?'

‘Belki sana bisküvi ve bulmaca getirmeliyim. Sen de benim kadar bekarsın. Geliyorsan, en azından rom ve kek getirme nezaketini göster. Henüz bunak bir ihtiyar değilim.’

Onun bu ateşine gülmeden edemiyorum.

'Anlaştık. Rom ve kek olsun.'

‘Çikolatalı olsun. En azından çift çikolatalı.’ Çikolata sevgisini ondan miras aldım, bu yüzden onunla pasta yemeye gitmek benim için bir angarya olmayacak.

Yorgunluk iyice kendini göstermeye başlayınca, "Yatmaya gidiyorum," dedim. "Çok fazla eğlenmemeye çalış."

'Birinin bunu yapması gerekiyor! Seni seviyorum.'

'Sen de.'

Bekarlığımı ilgili iğneleyici sözleri, bekar hayatımı sevseydim o kadar kötü olmazdı. Dairem boşluktan yankılanmasaydı. Daha fazlasına ihtiyacı var.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

Ama o geleceği aramak, sahip olduklarımdan fedakarlık etmek anlamına geliyor. Buna değmez. Özellikle de aşk, hiç beklemeden insanı paramparça edebilecekken.

Koltuğa geri yaslanıp, dijital övgü dalgasının içinde kayboluyorum.

ÜÇ

MAGGIE

ROMAN'IN MOTOSİKLETİNİN HOMURTUSU, BİNAMIZIN ARKASINDAKİ ARA sokağa girmeden önce onun varlığını bana haber verdi.

Tanrım, o derin, yankılanan ses bile midemi alt üst ediyor. Her gün gelişini ve gidişini yüksek sesle duyurması ne kadar da nazik bir davranış. Sapık olmak isteyenler için çok kullanışlı.

Onu takip etmek istediğimden değil, açıkçası. Mecburum. Kadın ziyaretçilerinin ve şifrelerinin kanıtını elde etmek için. Beni hiç heyecanlandırmayan, olmazsa olmaz bir gözetim. Roman'ın bisikletini park etmesini izlerken arka camdan dışarı bakarken midem gurulduyor.

'Şşş,' diyorum karnıma, 'O kadar da yakışıklı değil ki. Eve götüreceğim herhangi bir adam olabilirdi; onu özellikle seçmedim ki. Sadece yakınımda. Kolay bir hedef.'

Siyah vizörlü kaskı ve deri kıyafetleriyle motosikletinden indiğinde bacaklarımın kasılması bana yalancı olduğumu söylüyor. Her hareketi sanki prova edilmiş gibi, yürüyen bir afet olduğunu biliyor. İnternette yaptığı saçmalıkları nasıl sergileyebilir de, bir müzik videosundaki göz alıcı figür gibi ortalıkta dolaşmaya cüret edebilir?

Kaskını çıkarırken koyu renk saçları gözlerinin üzerine dökülüyor ve aklımdan, kaskı takılı tutsaydı nasıl olurdu diye bir soru geçiyor...

Konsantre ol. Hedefin hakkında hayal kurmayı bırak. Kendini tam bir azgın köpeğe dönüştürmek, kaçamağı kolaylaştırmayacak.

Bakışlarım, binaya girene kadar ona kilitlemiş durumda kalıyor ve deri ceketli bedeni görünene kadar kapıma doğru koşuyorum, bir gözümü kapı deliğine dayamış bekliyorum.

Belki de ondan düğüne gelmesini rica edebilirim? Kabul edebilir.

Asla yapmaz. Merdivenlerde her karşılaştığımızda bana sanki ona büyü yapacaktım gibi bakıyor. Zaten onunla birlikte olmak zorunda kalmadan önce kocaman bir ret cevabı almak hiç de eğlenceli görünmüyor.

Kapısını açarken kaskını kolunun altında dengede tutuyor, dağınık saçları ve sıkı kaslı pazuları dikkat çekiyor. Bu kadar çekici olmak yasa dışı olmalı.

Kapısı ardına kadar açıkken, olabildiğince çok bilgi edinmek için sadece birkaç saniyem var.

Roman anahtarlarını kapının yanındaki ince masanın üzerindeki renkli bir kaseye attı. Arkasında, koltuğunu ve televizyonunu gördüm; oda benim küçük daireme göre çok daha büyüktü.

Daha fazla bir şey göremeden kapısı kapanıyor, ama bu da yeterli.

Sırtımı kapıya yaslayıp gülümsüyorum.

Katil olmayabilirim ama belki de müthiş bir sapık olabilirim. Hiç olmamaktan daha iyidir, değil mi?

İlk görev: bu anahtarların bir kopyasını edinmek. Şimdi gidip arama motoruyla keyifli vakit geçirme ve biraz çevrimiçi alışveriş yapma zamanı.

Pekala, Roman. Oyunlar başlasın.

Mesane fırtınada tedirgin bir kedi yavrusu gibi tedirgin. Gerçekten çiş yapmam gerekiyor mu? Yoksa sadece yakışıklı komşumu ziyaret etme planımı mı erteliyorum?

Dakikalar geçiyor, ellerimi köpürtüp kendimi işe hazırlamaya çalışıyorum.

Geri dönüşü olmayan noktanın başlangıcı.

Yüksek bir vızıltıyla telefonum tezgahın üzerinde dans etmeye başladı. Eliza'dan gelen bir yorum, sosyal medya simgesinin yanında belirdi.

Sevgilini daha çok görmek istiyoruz. Bu kadar utangaç olamaz!

Aynada arkamdaki oda daralıyor, ailevi baskı arttıkça dünya üzerime kapanıyor.

Bütün planı iptal edip babama defolup gitmesini söylemeliyim. Bu düşüncenin saçmalığına kahkaha atıyorum. Hayatımda hiç babama karşı

çıkmadım. Sanırım kimse çıkmamıştır.

Evan Hamilton, doğanın bir gücü. Davranış kurallarıyla kendini deliliğe sürüklenmekten alıkoyan, cinayet işleyen bir kasırga. Her halükarda öldürmeye yönelecekti, bu yüzden paralı katillerin en ünlü ailelerinden birine doğmuş olması işine yaradı. Başbakanlardan kraliyet ailesine, devlet yetkililerinden soylulara kadar, ailem yüz yılı aşkın süredir insanları ortadan kaldırıyordu.

Ölüm mirasıyla birlikte şantaj mirası da gelir. Sırlar, etrafımızda ince bir koruma perdesi oluşturur ve kimse onu yıkmaya çalışmadığı sürece her iki tarafa da hizmet eder; her iki tarafa da haksızlık eden insanların kanından doğan karşılıklı yarar sağlayan bir ekosistemdir bu.

Saçlarımı parmaklarımla düzeltirken nefesimi veriyorum.

Artık gecikme yok.

Umarım Roman cömert bir insandır.

Yatak odamın duvarından düzenli olarak gelen çığlıklardan, bunun kesin olduğunu tahmin edebilirim.

Bir fincan kapıp, korkup geri adım atmadan önce kendimi zorla kapıdan dışarı atıyorum. Cebim kil blokla kurşun gibi ağırlaşıyor. Tek yapmam gereken anahtarın izini alıp Richie'ye göndermek, o da bana bir kopyasını yapacak. Anahtarları çalmak, tüm bu gizli işlerden çok daha basit bir seçenek olurdu, ama aynı zamanda yakalanma olasılığım da çok daha yüksek olurdu.

Kapısına doğru attığım her adım, içimde gerginlikten kaynaklanan ürpertilere yol açıyor, nefesim hızlanıyor.

Sakin ol Maggie. Kapısına kanlı bir köpek gibi nefes nefese dayanamazsın. Zaten düşündüğünden daha da deli olduğunu düşünecek. Bana attığı tuhaf bakışlar daha önce hiç haklı değildi, ama şimdi gözlerin faltaşı gibi açılmış ve havuç dükkanındaki eşek gibi nefes nefese ortaya çıkmak, içindeki endişelerine inanması için ona iyi bir sebep verecektir.

Onun kapı kolunun üzerinde parmağımla geziniyorum, benimkinden çok daha şık ve gösterişli. Benim sahip olduğum para daha eski, evdeki kapı kolları paslanmış, mobilyalar çoktan ölmüş atalardan kalma.

Eliza benim küçük daireme 'berbat yer' diyor ama Londra'da bekar bir kadın için mükemmel bir ev. Hatta ofis maaşımla bunu karşılayabildiğim için şanslıyım. Birkaç sözleşmeyi tamamlayabilseydim kesinlikle daha fazla kazanırdım. Eliza, son öldürdüğü kişinin normal ücretinin üzerine yirmi bin poundluk bir bonus daha kazandırdığını ağzından kaçırды.

İşleri erteliyorsun.

Son bir, oldukça titrete nefes alıp kapıyı çaldım.

Her geçen saniye stres seviyem artıyor, sırtımın alt kısmında ter birikiyor. Yaklaşan ayak sesleri parmaklarımda soğuk bir nem hissi yaratıyor, bardak da ıslanıyor.

Kapı açıldığında karşıma bir kas yığını çıktı ve nefesim kesildi.

Aman Tanrım, azgın küçük ruhum ne kadar da mübarek olsun. Onun görüntüsü, o nefis karnının her santimine yapışmış su damlacıklarıyla, ömrümün sonuna kadar aklımda kalacak. Sıcak bir yaz gününde buz gibi bir kola kutusu gibi ve onu yalama isteği, aptal bardağımı sıkıca tutmama ve ona bakmama neden olacak kadar şiddetli bir şekilde beni sarıyor.

'İyi misin?' diye soruyor, şu anki kısmi soyunmasının beni nasıl etkilediğinin farkında değilmiş gibi.

'Şey... Özür dilerim. Evet. Evet, iyiyim.'

Rahatsız edici bir sessizlik bir anlığına uzadı, kaşı kalktı. "Bir şeye mi ihtiyacınız var?"

'Aman Tanrım. Özür dilerim. Evet. Bir bardak süt ödünç alabilir miyim acaba? Sütüm bitti ve canım kahve çekiyor.' Sözlerim karmakarışık bir şekilde ağızımdan dökülüyor.

'Ödünç mü aldın? Geri getirecek misin?'

Ağızım açılıp kapanıyor, bir türlü kelime bulamıyorum. Sonra yüzünde bir gülümseme beliriyor, yanağındaki gamze neredeyse kadeh olarak kullanılabilecek kadar derin. "Şaka yapıyordum. Sana biraz süt getireyim."

Bardağı alırken parmakları benimkine değiyor ve ben de onu takip ederek içeri girmek istiyorum.

Ama benim yapmam gereken bir işim var.

O ortadan kaybolduğu anda, cebimden çıkardığım kili kullanarak kapı anahtarını kapağa bastırdım. Anahtar temiz bir iz bıraktı ve içimde bir başarı hissi uyandı.

Diğer tarafa basmak için uzanıyorum ama ayak sesleri beni durduruyor.

Kahretsin.

Anahtarları tabağa geri bırakırken yüzüme yapmacık bir sırıtış yerleştiriyorum. Yüz ifadesindeki değişimden anlaşıldığı üzere, bu sırıtış deliliğe yakın olmalı. Kil elimde sıcak, arkamda saklıyorum ve o da sütü uzatıyor.

Hayır. Anahtarın diğer tarafına ihtiyacım var.

O bardağı bana uzatırken içindeki süt çalkalanıyor. Boş elimle bardağı alıyorum. "Teşekkürler. Aslında biraz şeker de ihtiyacım var. Tamamen unuttum. Sizde var mı?"

Islak saçları alnına yapışmış, omuzları bir iç çekişle düşmüş. "Evet, tabii ki. Bana bir dakika ver."

Gözden kaybolur kaybolmaz bardağı yere bırakıp anahtarları kaptım ve titreyen parmaklarımla ikinci kalıbı aldım. Kalıbın kenarı düzgün değil. Lanet olsun. Tekrar denedim, ellerim fırtınada eski bir pencere gibi titriyordu.

Başarı.

Kil parçasını cebime tıktırdım, bol pantolon giydiğime şükrettim çünkü üzerindeki izi ezmek felaket olurdu.

Anahtarlar, elinde yarısı dolu bir şeker torbasıyla geri dönmeden birkaç saniye önce kaseye düştü.

'Hadi bakalım.'

Şekeri alırken, "Teşekkür ederim," dedim. "Artık kurabiye yapabileceğim."

'Pasta mı yapıyorsunuz?'

Hayır. Ama bunu bilmesine gerek yok.

'Elbette. Sen de öyle düşünmüyor musun?'

'Hayır.'

'Sanırım böyle görünmek için çok şeker tüketmiyorsun...' Cümlemin geri kalanını söylemeden önce yakaladım ve sözümü tamamlayamadım.

Ona olan hayranlığınızı bir kenara bırakın ve buradan defolun.

"Tekrar teşekkürler," dedim geri çekilerek. "Çok komşuluk örneği."

'Hey.' Sesi beni olduğum yerde dondurdu. Beni içeri mi davet edecek? Belki de onu baştan çıkarıp düğüne götürebilirim...

'Sütünü unutmuşsun. Belki bir iki kurabiye de getirirsin?'

'Şey, evet, yapabilirim.' Yanaklarım kıpkırmızı olmuş bir halde öne doğru bir adım attım, sütü aldım ve evimin güvenliğine doğru kaçtım.

Kalbim gümbür gümbür atarken ve süt elime dökülürken, sırtımı kapının iç tarafına yasladım.

Yaptım!

Bir iç çekişle, heyecanım yerini sinirliliğe bıraktı.

Kurabiye yapmayı öğrenmem gerekecek.

DÖRT

ROMA

"DİŞARI!" DİYE BAĞIRDI BÜYÜKANNEM, ELİNDEKİ MUTFAK HAVLUSUNU savurarak beni mutfaktan kovdu.

'Ben sadece pastayı servis etmeye çalışıyorum.'

'En büyük dilimi almaya çalışıyordun. Seni gördüm.' Boyu 1.57 metre olmasına rağmen, özellikle pasta söz konusu olduğunda, hiç şakaya tahammül etmiyordu.

"Senden neredeyse otuz santimetre daha uzunum, daha fazla pastaya ihtiyacım var," diye gülerek oturma odasına geçtim ve sehpa takımını çıkarıp ikimizin de oturduğu yere birer tane yerleştirdim.

'Otur yerine ve uslu dur. Benim evimdesin, çayı ben hazırlayacağım.' Büyükannem son zamanlarda daha yavaş yürüyordu, çaydanlık eskisi kadar sağlam tutmuyordu elinde.

"Rom içeceğimizi sanıyordum?" diye soruyorum, yetmişli yıllardan kalma büfeden zarif seramik çay fincanlarını alıp, uyumlu tabaklarının üzerine yerleştirip oturuyorum.

'İçki içtikten sonra o iki tekerlekli ölüm makinesine bir daha binmeyeceksin. Benim evimde olmaz.' Çayı doldurmaya giderken mutfak havlusu elimi tokatladı. 'Bırak.'

Arkama yaslanıp iç çektim. Büyükannem hâlâ büyüdüğüm evde yaşıyor. Bildiğim en tanıdık yer. Ev. Büyüsü geçmiş bir çağdan kalma; işlemeli danteller, koyu kahverengi mobilyalar, duvarda üç tane giderek büyüyen ördek resmi. Odanın üst kısmını saran ince rafta bir sürü zencefilli kurabiye süsü var. Tozlanıyorlar derdim ama üzerlerinde bir toz zerresi bile olduğundan şüpheliyim. Büyükannemden toz bile korkardı.

Büyükannem sonunda yanıma oturduğunda, kalçasındaki ağrıyı gizlemeye çalışarak, "Pasta nereden?" diye sordu. Beni bu konudan sonsuza dek uzak tutamazdı. Şimdiye kadar yapılan her konuşma girişimi sonuçsuz kalmıştı. "Güzel görünüyor."

'Seninki kadar iyi değil.' İltifat karşısında yüzünde bir memnuniyet ifadesi belirir, ama utangaç bir şekilde eliyle bunu savuşturur. 'Meydandaki küçük fırından. Amerikalı kadının olduğu yeni fırın. Sanırım adı Frankie's.'

'Amerikalı mı?' diye tekrarladı nine, şüpheyile bakarak.

'İnan bana, çok lezzetli. Hepsini her gün dükkanda taze taze yapıyor. Bir de kafesi var. Seni bir ara oraya götürürüm.'

Yoğun ve nefis çikolata ganajının cazibesine karşı koyamayan kadın, çatalıyla biraz kesip tadına bakıyor.

Tek kelime etmedi.

Bir ısırık alıyorum ve sanki ağzımın içinde melekler koro halinde şarkı söylüyor gibi oluyor—muhteşem bir pasta. Üstelik ben pasta düşkününü bile değilim. Sadece büyükannem için yaparım.

İki lokma ve üç yudum çaydan sonra, büyükanne dudaklarını şapırdatarak, "Hiç de fena değil," dedi.

'Muhteşem,' diye yanıtlıyorum, pastam çoktan ganajdan bir parça ve kırıntılardan ibaret kalmıştı.

'Babana çok benziyorsun.' Bu sözler ağzından ilk kez çıkmıyor. Onu suçlayamam. Beni çocukken büyütmek zorunda kaldı, adeta intihar eden oğlunun kopyasını çıkarıp annelik rolünü tekrarladı.

'Biliyorum,' diye mırıldanıyorum, kendimi sıcak, sütlü çayın içine kaptırarak.

'Senin için onunkinden daha iyisini istiyorum. Ondan kaçınmak durumu daha iyi hale getirmez.'

Bu kesinlikle durumu daha da kötüleştiriyor.

Babamın kalmasını istemesi için yeterli olmamıştım. O olmadan olmazdı. Başka biri için nasıl yeterli olabilirdim ki?

'Denemeye çalıştım.' Bakışlarından kaçınarak, çayımın kahverengi-turuncu rengine dalıp gittim.

'İlk aşk nadiren kalıcı olan aşktır. Size bir şeyin yürümesi için sadece çekiciliğin yeterli olmadığını öğreten aşktır. Size neye ihtiyacınız olduğunun temel seviyesini öğretir. Onunla yaşadıklarınızdan ders çıkarın, ancak kaybının sizi felç etmesine izin vermeyin.'

Onun yumuşak, kırışık eli elimi örtüyor, sıcaklık beni birçok duygusal iniş çıkışında olduğu gibi teselli ediyor. Annemin terk edişinden, babamın ölümüne, beni olduğu gibi seven ilk kadının kaybına kadar.

Bu, tüm kariyerimin katalizörü oldu. Birçok kez bunu bir nimet olarak nitelendirdim.

İçimde o boşluk hep var. Ne kadar çok arkadaş, anlamsız seks ve çevrimiçi hayranlıkla doldurmaya çalışsam da, bir türlü geçmiyor.

'Burada olup biten tek şey benim aşk hayatım olamaz. Ya sen? Neden tekrar dışarı çıkmıyorsun?'

Umarım bu soru, üzerime çöken karamsar ruh halini biraz olsun dağıtır.

'Benim gibi yaşlı bir kadını kim ister ki? Bir ömür boyu yetecek kadar sevdim. Olduğu gibi mutluyum.'

'Aynı.'

'Hımm.' Büyükkannenin onaylaması alaycı bir tonda.

Ayağa kalkıp tabakları topluyorum, onun sorularından kaçma ihtiyacıyla tüylerim diken diken oluyor. "Gitmeliyim. Ben'e spor salonunda buluşacağımızı söyledim."

Büyükkannenin gözleri yumuşadı. "Bir inançtan vazgeçmek için asla geç değildir. Otuzlu yaşlarınızda olduğunuz kişi, yirmi dört yaşındakiyle aynı kişi değildir. Büyüyoruz. Geçmişinizi geride bırakmak için kimsenin iznine ihtiyacınız yok."

Yanlış.

Aynı kişiyim, sadece göz çevremde birkaç çizgi daha belirdi.

Bedenler kıvranıyor, farklı renklerdeki ışıkların oluşturduğu bir şelale gibi aydınlatılmış bir alan. Flaş ışıklarının yanıp sönmesi odayı bir rüya gibi hissettiriyor, yüksek sesli müzik ise bu uzaklık hissini daha da güçlendiriyor.

Barda saatlerce ayakta durmaktan, Ben ve Darren'la müzik eşliğinde bağırarak konuşmaktan ayaklarım ağrıyor.

Elimde çok uzun zamandır tuttuğu plastik bira bardağı ısınıyor, hafif sarhoşluktan tamamen sarhoşluğa geçmek istemiyorum. Eğer kendimi

birkaç saatliğine dünyadan soyutlamak için birinin bacakları arasında kaybolmak istiyorsam, bunu yapamam.

Bu kovalamacayı daha da zorlaştıran şey, arkadaşlarımın beni bir kadınla birlikteyken görmemesi. Bir kadını eve götürmek herkesten gizli kalmalıydı.

Neyse ki ikisi de sarhoş.

Ellerinde damlayan kebaplarla dolu olan ikisini de bir taksiye bindirip evlerine gönderdikten sonra kulübe geri döndüm.

Etrafta insanlar birbirine sürtünüyor, şehvet vücutlarından sızarak geniş odayı yoğun bir gerilimle dolduruyor.

Şimdi de benimle aynı arayışta olan, birkaç saatliğine kendini kaybetmek isteyen ve sonrasında ortalığı karıştırmadan sessizce evine dönmekten mutlu olan bir kadın bulmam gerekiyor.

Çatışmanın içinden geçerken etrafımdaki kadınları gözlemliyorum, sapık gibi görünmemeye çalışıyorum. Sapık değilim. Aslında değilim. Sadece kaçınmacıyım. En azından benim kadar muhtaç birçok kadın vardı.

Koyu kıvrıcık saçları tepede toplanmış ve yakut kırmızısı dudakları olan güzel bir kadın dikkatimi çekiyor. Arka bara yakın bir yerde, içmekten çok tuvalet temizlemek için kullanılacak bir şeye benzeyen pembe neon bir içecek tutuyor. Üç arkadaşı etrafında dans ediyor, gülüyor ve gülümsüyorlar, ama bakışlarım ona kilitlenmiş durumda.

Olur böyle şeyler.

O elektrik çarpması gibi gelen, vaat dolu çağrı. Bulanık bir arzu anında bizi birbirimize bağlıyor. Aşk değil, gerçek bir çekim bile değil, sadece bir anlayış.

Ona doğru gitmeye hazırlanırken, biri bana sertçe çarptı, plastik bira bardağım yere düştü ve bir sürü kişinin ayak bileğine hafif bira sıçradı.

"Kahretsin, özür dilerim dostum," diye bağırdı genç bir adam, tükürüğünü yüzüme tükürerek.

"Sorun değil," dedim pantolonumu silkeleyerek.

‘Aman Tanrım. Sen o adamsın!’ Heyecanlı bağırisıyla midem bulandı. ‘Videolardaki adam.’

Arkadaşının omzuna vuruyor. Arkadaşının yüz ifadesi değişiyor, tanıma ifadesi beliriyor.

‘Seni çok seviyorum dostum. Keşke senin yaptıklarını yapacak cesaretim olsaydı.’ Kaçma isteği yükseliyor. Dijital övgüyü iPad ekranımın güvenliğinden almak başka bir şey, ama şahsen karşılaştığımda her zaman

huzursuz oluyorum. Beni tanıdıklarını sanan, söylediğim her şeye inanan bu insanlar. Artık inanmadığım şeyleri alkışlayanlar.

Aptalca şeyler.

'Ne hakkında konuştuğunuzu anlamıyorum,' diye bağırdım onlara, bilmezlikten gelerek.

'Evet, öyle. Tüm videolarınızı izledim.'

Telefonunu çıkarıp sosyal medya sayfamı açtı, ben de geri çekildim. 'Yok be, yanlış kişi.'

Sonra video karşıma çıktı —bir diğer influencer ile yaptığım hareketli sohbet, neyse ki müzikle yarışmadı.

Arkamı dönüp kapıya doğru koşuyorum, bir kaçış yolu arıyorum.

Vestiyer görevlisi, kaba bir baş selamıyla deri ceketimi uzatırken, kadınsı bir el pazuma dokundu.

'Çok mu çabuk gidiyorsun?' Kulağıma tatlı bir ses fısıldadı, uzun kıvılcık tırnaklar yavaşça tenimde gezinirken tüylerim diken diken oldu.

İlginç. Belki de gece hiç de kötü geçmeyecekti.

'Evet, geliyorum. Sen de geliyor musun?' Ona dönüp baktığımda, vaatlerle dolu, koyu ve parıltıyan gözlerine bakıyorum. Tanıyıp tanımayacağını, benden uzaklaşıp uzaklaşmayacağını veya beni fethetmeye karar verip vermeyeceğini bekliyorum.

Gelmiyor.

'Beni kaçırmayacağınız veya benzeri bir şey yapmayacağınız sürece...'

Elimi çenesine götürüp onu kendime doğru çekerken titriyor, aramızda kalan öpücüğü mühürlemekten kaçınıyorum. Tutku dolu bir gecenin vaadine rağmen, içimdeki boşluk daha da derinleşiyor.

Bunu görmezden gelerek yutkunuyorum.

'Söz ver, seni sabaha kadar taksiye bindirip evine bırakacağım.'

Eve dönüş yolculuğu boyunca, bunu kendi kendime haklı çıkarmaya çalıştım.

O da istiyor, ben de istiyorum. Bunda yanlış bir şey yok.

Yalancı.

İkiyüzlü.

Koridora girdiğimizde kapı kolunda bir kağıt torba görüyorum. Torbanın içine bakana kadar kafam karışıyor, içinde şekilsiz çikolatalı kurabiyeler var.

Hafifçe kızarmış bu lezzetleri görünce boşluğun neden biraz daha az boş hissettirdiğini anlamıyorum?

Akşamki dikkat dağıtıcı sesim, "Hadi gel," diye mırıldanıyor. "Beni içeri götür ve bir süreliğine her şeyi unuttur."
Neyi unutmak istediğini sormuyorum.
O da bana sormuyor.

BEŞ

MAGGIE

MUHTEMELEN İÇERİDE BENİM KURABİYELERİMİ YİYORLAR VE NE KADAR acınası olduğuma gülüyorlar. Kurabiyeleri pişirirken kendimi yaktığım yerden elimde hâlâ bir kabarcık var; ne bileyim, ona şeker istediğime inandırmak için miydi? Yoksa beni sevmesini sağlamak için miydi?

Beni sevmenize gerek yok.

Roman ve benim birlikte yapmamız gereken bir işimiz var. Sadece bir hafta boyunca bana katlanması gerekiyor. Hepsi bu.

On dakika sonra, ağzım nane ferahlığında ve pijamalarım uyumlu bir şekilde yatağıma girdim, bu da nihayet bir değişiklik oldu.

Yumuşacık yatak örtülerine sarılıp çarşafların temiz kokusunu içime çekiyorum. Şık bir uyku bana her zaman evimi hatırlatır. Kutsal üçlü: temiz pijamalar, temiz çarşaflar ve yeni tıraş edilmiş bacaklar. Personel çamaşırları yıkarken, her şeyin her gün taze yıkanması aklıma bile gelmemişti. Ama yalnız yaşadığım için bu düşünce aklıma geldi. Bu yüzden haftada bir kez şık bir uyku yeterliydi.

Bok.

Babamın evinde Roman'la aynı odayı paylaşmak zorunda kalacağım. Aynı yatağı. İstemsizce kalbim hızlanıyor. Uzun zamandır kimseyle aynı yatağı paylaşmamıştım, hatta o zaman bile bir iki geceden fazla kalmamıştım. Benim tuhaflığım erkekleri hızlı bir cinsel ilişki dışında her şeyden soğutuyor.

Yatak başlığının arkasından gelen bir ses yüzünden nefesimi tuttum ve duvarın diğer tarafında neler olup bittiğine odaklandım.

Kıkırdamalar.

Mırıltılar.

Sürtünme izleri.

Gözlerimi kapatıp, Roman'ın kalın, damarlı kollarındaki gözetleme deliğinden gördüğüm kadını hayal ediyorum. Parmakları koyu kıvrıkcık saçlarının arasına dalarken, yüzünü yana doğru eğiyor...

İstemsizce bacaklarım birbirine sıkışıyor ve tam da istediğim yere hafif bir baskı uyguluyor.

Kadın uzun bacaklı ve kıvrımlı, kısa elbisesi ona mükemmel yakışmış. Bir kıskançlık hissi beni sarıyor. Yıllardır Roman'ın yanında yaşıyorum ve onun bana doğru düzgün göz teması kurabilmesi için onun taklitlerini çalmam gerekti, oysa o başka kadınları eve götürüyor ve onlara gerçek adını bile söylemiyor.

Duvarın ardında bağırان bu kişi kimdi acaba? Chris mi? Raef mi? Acaba kendi adı dışında her ismin ona inlemesi onu hiç rahatsız ediyor mu? Birkaç yıl sonra bu durum can sıkıcı olmalı.

Kendini çevrelediği hassas yalan sarayını korumak için ne gerekiyorsa yapsın.

Yan odadan gelen inlemeler giderek şiddetleniyor ve bu durum beni yorganın içinde kıvrınmaya itiyor, bundan nefret ediyorum.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ama zihnimdeki hayaller daha da canlanıyor. Güçlü parmaklar açık uyluklara bastırıyor. İnce sakallar hassas tene değiyor. Islak bir dil...

Aman Tanrım.

Yatakta dönüp, sinirle yastığıma yumruk attım, daha sert bir yumru haline getirdim. İçimdeki yakıcı arzuya nefretle bakarak, üzerine oturdum ve sürtünme hareketlerimi, yatak başlığının duvara çarpma sesine uydurdum. Her çarpma sesi içimi yakıcı bir kıskançlıkla doldurdu.

Ağlamalar.

Çığlıklar.

'Beni sik'

"O kadar da çekici değil," diye inledim, bacaklarımın arasındaki hislere karşı verdiğim savaşı kaybederek. "Sadece bir yalancı piç kurusu daha."

Bunu vajinana söyle.

Yan komşudan gelen gürültü giderek artıyor, aralarında benimkiler de dahil olmak üzere giderek daha umutsuz inlemeler yükseliyor.

Yan odadan titrek bir yalvarışla "Eli," diye sesleniyor kadın.

'Roman,' diye fısıldayarak inledim, onun adını bilmediği halde bilmenin verdiği bir memnuniyet kırıntısıyla. Zevk dalgaları beni sardı, o anın saf

mutluluğunu yaşarken tüm düşüncelerimi bir kenara bırakmaya zorladı.

Roman'ın duvarda yankılanan, derin ve erkeksi bir iniltisi nefesimi kesti ve uyluklarımın kasılmasına neden oldu.

Yüzümü yastığıma gömerek teslim oldum ve şiddetli bir boşalma dalgasıyla orgazm oldum.

Kalp atışlarım boğazımda bir arı kovanı gibi gümbür gümbür atmayı bıraktığında nefes almak için yukarı çıkıyorum. Yüzüm terli, pijamamın altı ıslak ve yastığım paramparça olmuş.

Üzerimdekileri çıkarıp pijamamın altını ve yastığımı çamaşır sepetine atıyorum, sonra farklı renklerde bir şort bulup giyiyorum. Aynalı gardıroptan yedek bir yastık alıp yatağa yığılıyorum, hem doymuş hem de öfkeli hissediyorum.

Roman ve yabancı, sevişmelerini gürültülü bir crescendo ile doruğa ulaştırırlar ve her inleme kişisel bir hakaret gibi gelir.

Umarım en azından cinsel organını sarar. Onun cinsel hayatını dinlemekten daha kötü tek şey, ağlayan bir bebeği dinlemek olurdu.

Babamın düğününden sağ çıkarsa tabii.

MAGGIE

‘Çok üzgünüm Bill, iki hafta sonra izinliyim biliyorum ama ateşim yüzünden her ayağa kalktığımda başım dönüyor. Gerçekten gelemem.’ Performansımı abartarak bir kez daha acınası bir öksürük nöbeti geçirdim.

Neyse ki Bill kadınlardan hafiften korkuyor. Ben bile, onun sıradan kişisel asistanı/baş kahve getiricisi. Bir kadınla herhangi bir çatışma onu, sanki bir fay hattı üzerine inşa edilmiş gibi, titretiyor.

Telefonun diğer ucundaki Bill'in sessizliği, oyunculuk yeteneklerimden şüphe duymama neden oluyor. Tekrar öksürüyorum, olabildiğince kalın ve sümüksü bir ses çıkarmaya çalışıyorum. Bu tiksinti beni gerçekten kusturuyor, kahvaltıda yediğim çikolatalı kruvasanın tadı yeniden aklıma geliyor.

Karşı taraftan tiksintiyle karışık bir homurtu duyuldu.

‘Hayır, hayır. Sen kendi yatağına geri dön evlat. Bugün gerekirse Greta'nın ses sistemini ödünç alırım. Yarını da al. Hafta sonu golf gezisine çıkacağım ve bunu istemiyorum.’

Emmy ödülünü hemen verin bana.

Hedefimi takip ederek geçirdiğim bir gün ve kendime ayırdığım bir gün mü? Harika!

Roman birkaç dakika içinde çıkacak—her zaman salı sabahları öyle yapar. Ne yazık ki, işim olduğu için ne kadar süreyle uzakta olacağını bilmiyorum. Umarım sadece süt almaya çıkmak için değil, uzun bir spor salonu seansı için gitmiştir. O boyuna bakılırsa, epey spor yapıyor olmalı. Bu da bana başka bir sorun çıkarıyor. Yanında Polly Pocket gibi görünen bir adamı nasıl kaçırsınız ki?

Mantıksal olarak cevabı biliyorum. Onu ilaçlarla felç edip kablo bağlarını çıkarırsınız. Ama kimse bizi görmeden onu üç kat merdivenden nasıl indireceğim? Roman-lanet-Ellis gibi koca bir ölü ağırlığı nasıl hareket ettireceğim ki?

Gelecekteki Maggie'nin üzerinde düşünmesi gereken bir sorun, kesinlikle.

Roma temalı duvarımın (aslında daha çok Roma temalı bir mantar pano) önünde durup saçlarımı topuz yapıyorum. Dairesinde benim orada olduğuma dair kanıt arayacağını düşünmüyorum elbette, ama kendi evimi temizlerken ne kadar çok uzun, koyu renkli saç bulduğumu bildiğim için riski azaltmayı tercih ediyorum.

Hayal panomdaki en önemli resim, Roman'ın bana gülümsediği ve gözlerinin kenarlarının kırıştığı bir fotoğraf. İkiyüzlü biri için ne kadar da mutlu bir görüntü! Ama benim işime yarıyor.

Sayfanın bir tarafını, altı yaşındaki bir çocuğun ağzından daha aralıklı, kabaca çizilmiş bir program kaplıyor. Bugünkü baskının bir nedeni de, günlük programını ve bir haftalık seyahatimiz için planlarını öğrenmek. Kimsenin onu kayıp olarak bildirmesini istemem.

Motosikletinin boğuk homurtusu beni pencereye doğru çekiyor; Roman kaskının vizörünü indirirken deri kaplı pazularını da gösteriyor. Ne kadar da ukala bir herif.

'Tamam Maggie. Artık harekete geçme zamanı. Gir içeri, çık dışarı.'

Aletlerimi içeren neon ördek desenli bez çantayı kapıp, kopyalanmış anahtarları alarak dairemi terk ettim, kalbim çizik bir CD gibi atıyordu. İçimdeki Pembe Panter'i ortaya çıkarmaya çalışarak, kapımı arkamdan

kapattım ve sessizce onun dairesine doğru süzıldüm. Kapı, Roman'ın hayatı ile benim aramdaki son savunma hattı olan bir koruma gibi karşımda duruyordu. Titreyen elimi sakınleştirip anahtarı kapıya sokmaya çalışırken, zarif bir Pembe Panter'den çok tökezleyen bir panda gibi hissediyordum.

İşlem sorunsuz gerçekleşti, kilit herhangi bir suç belirtisi göstermeden tıkırdadı.

Roman daha iyi bir insan olsaydı, bunu yapmazdım. Kendime bunu hatırlatıyorum.

Ve işte böylece, ben de içeri girdim.

Ev şüpheli derecede temiz. Sanki adamın temizlik problemi var gibi. Tek bir kirli bulaşık veya çay lekeli tezgah izi yok. Tüylerim diken diken oldu. Roman bir gün daireme girerse, muhtemelen kaşıntıdan donup kalacak.

Öyle pasaklı biri değilim elbette, ama orada yaşadığıma dair işaretler var. Burada terk edilmiş bir tabak, orada unutulmuş bir çorap. Buzdolabının yüzeyine dağılmış, bir yerlere yazmazsam unutacağım milyarlarca şeyi hatırlatan yarım yamalak notlar. Su ısıtıcısının yoğuşması ve umutla hayatta kalmaya çalışan saksı bitkileri.

Tam tersine, Roman'ın evi bir müze gibi. Karşıdaki posta pulu büyüklüğündeki evime kıyasla metrekare olarak çok daha büyük ve her şey şık, belirgin hatlara sahip. Eski zenginlik içinde büyüdüğüm için—koltuklarında bir yama olabilecek, ama bir zamanlar Kraliçe Victoria'nın oturduğu eski, ikinci el mobilyalarla—yeni zenginlerin şıklığının lüksünü hiç yaşamadım.

Bundan nefret etmiyorum.

Roman'ın evi ona çok yakışıyor. Mobilyalar, tıpkı kendisi gibi parlak deriyle kaplı, keskin çenesi gibi hassas kenarlara sahip.

Durdurun bunu.

Beynim sürekli onun pazularını ve çenesini zihnime sıkıştırdığına bakılırsa, ondan hoşlandığımı düşünebilirsiniz.

Onu sevdiğim için yanıma almıyorum.

O, bariz bir seçim. Tamamen yerel ve kolayca şantaj edilebilir.

Kendimi toparlayıp asıl işe odaklandım, karabiber tanesi büyüklüğündeki kameraları çıkardım ve şifrelerini bulmada en faydalı olacağını düşündüğüm yerlere saklamaya başladım.

Uzun bacaklı, kaslı bir insan olsaydım, hayran mektuplarımı kontrol etmek için nerede otururdum? Çünkü takipçilerinin her gün övgülerini onun

kıçına tıktığından hiç şüphem yok.

Mutfak adasının üzerinde, bar taburelerinin hemen yanında, alçaktan sarkan lambalar adeta şelale gibi akıyor. Onu orada kahvaltı yaparken, kahvesini yudumlarken ve muhtemelen de Desperate Dan tarzı bir çeşit etli börek yerken hayal ediyorum. Boynuzlarıyla birlikte tabii ki.

Evet. Mükemmel.

İlk kamera, açık tonlardan birinde oldukça iyi gizlenmiş, neredeyse arkasındaki koyu tonla bütünleşmiş durumda. Bir izci kadar hazırlıklı olduğum için uygulamayı telefonuma çoktan yüklemiştim. Biraz uğraştıktan ve azıcık da küfür ettikten sonra, fotoğraf ekrana geldi.

Tezgahın üst kısmı. Perçinleme.

Kanepenin arkasında, pencerenin yanında duran büyük, yeşil ve gür bitkiyi görünce, onu ikinci hedefim olarak seçiyorum. Çıkıntılı yaprakları ve çok daha az yapışan yüzeyi sayesinde, kanepenin omuz üstü görünümünü ve arkadaki uzaktaki televizyonu gösterecek şekilde yerleştirene kadar terliyorum. Kanepe minderi televizyona en uygun konumda ve umarım televizyon, rastgele başka bir yeri seçen bir doğa harikası değildir.

Bunu ancak bir manyak yapardı.

Kameralar yerleştirildiğine göre, artık oradan kaçmam gerek. Kapıya doğru yönelip ördek desenli çantamı kapıyorum ve neredeyse yetişiyorum.

Çok yaklaştık.

Aralıklı bir kapı dikkatimi dağıtıyor.

Bir yatak.

Roman'ın yatağı.

Kendine gel, Maggie.

Yine de, kurnaz küçük ruhlar gibi, ayaklarım beni kendiliğinden onun iç mabedine doğru götürüyor. Sadece bir bakış.

Oda geniş, duvarının benimkiyle birleştiği yere kadar uzanıyor. Sonunda, inlemelerin duvarıma çarpıp beni bunca gece uykusuz bıraktığı yere bakıyorum.

Bu biraz... hayal kırıklığı yaratıcı görünüyor.

Duvarın öbür tarafındaki odayı çok detaylı hayal etmemeye çok çalışmışım ama orada hedonistik bir sihir olmasını bekliyordum. Sıkıcı gri duvarlar, aynı derecede sıkıcı beyaz bir yatağı çevreliyordu. Yatağın yanındaki yerden tavana ayna, kaşlarımı saç çizgime kadar kaldırdı. Lanet olsun. Ne manzara olmalıydı orası. Roman, yatağın yanında yerde, çıplak

uyuluklarınızı sıkıca kavrayarak sizi nasıl yiyip bitirdiğini izlemenize izin veriyor.

Tam da beklediğim anda, vajinam zonklamaya başladı.

HAYIR.

Kesinlikle hayır. Burada değil.

Gitmeliyim. Ama... Aklıma ince bir fikir geliyor, derinlere doğru ilerliyor. Ya yatağında bir fotoğraf çeksem? Eliza'ya göndermek için. O zaman onun erkek arkadaşım olduğuna inanır mıydı? Sosyal medya hesaplarında bu odada çekilmiş fotoğrafları vardı. Bir şeydi işte.

Dudaklarımı ısırarak, kafamda yankılanan kocaman kırmızı uyarıları görmezden geliyorum. Gardırobunda (o da mükemmel derecede düzenli - iğrenç) eşyalarımı karıştırırken, eski bir grubun yıpranmış grafiğiyle kaplı bir tişört buluyorum. Eskimiş. Mükemmel.

Üzerimdekileri çıkarıp, başımın üzerinden geçirerek saçlarımı serbest bıraktım, tüm tedbirleri bir kenara bırakıp, yeni sevişmiş gibi bir hava vermek için saçlarımı dağıttım. Çok uzun zaman olmuştu, yatakta saçların ne kadar dağınık olduğunu hatırlamaya çalıştım. Yüzümü buruşturarak yanaklarımı kızarttım ve tekrar onun yatağına uzandım. Kıkırdayarak ve utangaç bir şekilde birkaç fotoğraf çektim.

En iyisini seçip Eliza'ya şu başlıkla gönderdim: 'Birlikte yatakta bir gün geçirmek için işten kaçtık.'

Telefonumu çantama tıktırıp hızla giyindim ve adrenalin kaynaklı bir histeri anında onun tişörtünü de çantaya attım.

Bok.

Kısa süreli uzanışın ardından yatağı, askeri standartlardaki tertemiz halinden çok uzak bir şekilde düzenlenmiş görünüyor.

Bir yandan diğer yana çalışarak, bir yandan da ayaklarımı ayakkabılarıma sokarak, Maggie öncesi haline geri döndürmek için elimden gelenin en iyisini yapıyorum.

Saçlarım yanaklarıma yapışmış halde, olabildiğince yaklaşıp eşyalarımı topladım ve kaçmaya çalıştım.

Kilidinde anahtar dönüyor.

Aman Tanrım.

Aman Tanrım.

Aman Tanrım.

Paniklemeye başladım ve yatak odasında, çiş yapacak yer arayan kayıp bir yavru köpek gibi dolaştım.

Plan bu değildi.

Kendimi onun gardırobunun içine atıyorum, asılı gömleklerin ve ceketlerin arasına iyice sokuluyorum, kendimi olabildiğince küçültmeye çalışıyorum.

Roman beni dolabında bulacak ve planım mahvolacak. Delice planımın tamamlandıktan sonra taşınmamı gerektirmesi bir yana, başarısız olması da ayrı bir konu.

Panik içindeki nefeslerimi sakinleştirmeye çalışarak bekliyorum, Roman'ın dairesinde yaptığı hareketleri dikkatle dinliyorum. Ayak sesleri yaklaşıyor ve çantamı göğsüme sıkıca bastırıp gözlerimi sımsıkı kapatıyorum, sanki bu beni sihirli bir şekilde görünmez yapacakmış gibi.

Gardırobun önünde duruyor ve ben de olabildiğince sessiz olmaya çalışarak alt dudagımı ısııyorum.

Kesin bir felaketin eşiğinde kıvranırken anlar geçiyor.

Gardırop açılıyor ve adam kolunu içeri sokarak bir şeyler arıyor. Parmakları, yüzümden sadece birkaç santim uzakta, yanımdaki kıyafetlere değiyor.

"Nerede o?" diye homurdandı. Sesinin yakınlığı beni dondurdu, gerilim tüm uzuvlarımda dalgalandı.

'Ah!' Bir kapüşonlu kazağı hızla giyip askıdan kurtardı ve hiç dönüp bakmadan dolaptan çıkardı. Kapı kapandı ve ben stresten adeta patladım.

Çok yakın.

Ancak... beni yakalama ihtimali heyecanıma korku karıştırıyor. Ne yapardı acaba?

Polisi ara, aptal herif.

Belki de onu beni cezalandırmaya ikna edebilirim—

Lanet olsun. Keşke öyle olsa.

Karanlıkta bir cin gibi gizlenerek on beş dakika daha bekledikten sonra ancak gidebiliyor. Bacaklarımda çok uzun süre çömelmiş pozisyonda kalmaktan dolayı verdiği acı yüzünden kendimi oradan kurtarmak oldukça zor.

Ben oyalanmam.

ALTI

ROMA

‘CİNSELLİĞİN KENDİSİ KÖTÜ DEĞİL; SADECE ONSUZ BİR HAYAT, deneyimin ötesine geçen bir berraklık getiriyor. Yalan söylemeyeceğim, seks eğlenceli. Ben de insanım, bu yüzden arzular beni de herkes kadar etkiliyor, ama zamanımı ve enerjimi seks peşinde koşmaya ayırmamayı tercih ediyorum. İyi bir seks bir akşam sürer, ama biz ne kadar zamanımızı bunun peşinde harcıyoruz ki?’

Videoyu durdurup dizüstü bilgisayarımı kanepeye bırakırken ve boynumu gererken, yüzüm cümlelerin ortasında ekranda donup kaldı. Kendi sözlerimin bana tekrar tekrar söylendiğini duyunca o tanıdık suçluluk duygusu içime işledi. Gözlerimi ovuştururken, etrafımda kurduğum dünyadan nasıl geri adım atacağımı anlamaya çalışırken, bu duygu keskin pençelerini içime sapladı. Bekârlık kimseye zarar vermese de, kadınlardan uzak durmaktan elde ettiğim enerjiyi kullanma mesajım internette çarpıtıldı. Yorum bölümleri, insanların gerçek yorumlarımın ötesine bakıp kendi ideallerine uyan bağlamlar uydurmasıyla kendi başına bir hayat kazandı.

Hepsini silmeliyim en doğrusu.

İnternet dünyasından kaybolun.

Peki faturalarınızı neyle ödeyeceksiniz? Bu düşünce beni iç çekerek dizüstü bilgisayarımı dizlerimin üzerine geri kaldırmaya itti.

Keşke eve getirdiğim kadınlardan biri her şeyi anlatıp dünyamı yerle bir etseydi diye düşünüyorum. En azından seçim benim elimde olmazdı.

Şifremini yazıp e-postama giriş yapıyorum, spam'leri silip podcast sponsorluğu tekliflerini inceliyorum ve büyükannemin gönderdiği robot süpürgeye binen kedi videosuna gülümseyerek bakıyorum.

Güneş penceresimin dışında batıyor, sokağı çevreleyen yüksek Viktorya dönemi binalarının ardında kayboluyor, her taş cephe solmakta olan turuncu bir ışıkla çevrili. Dizüstü bilgisayarımı bırakıp, yiyecek bir şeyler bulmak için mutfağıma dalıyorum. Buzdolabımın rafları neredeyse bomboş; yarım kutu tereyağı, birkaç solmuş havuç ve birkaç tarihi geçmiş yumurta.

Kahretsin.

Telefonumdaki yemek siparişi uygulaması beni cezbederken, anlık tatmine direniyorum ve bir protein shake tercih ediyorum. Öğün yerine geçen bu içecek çikolata aromalı karton gibi tadıyor ama günün iki saatlik spor salonu antrenmanını mahvetmekten beni kurtarıyor. Hayatımın bir parçası olan kas kütlesi için yalancı bir aptal olmak zaten yeterince kötü; bir yerlerde irade göstermem gerek.

Protein dolu karışımı hızla içerken, naylon poşetinde sertleşmeye başlayan son kurabiyeyi görüyorum. Kenarı biraz fazla kızarmış ve Maggie'nin bunları benim için pişirdiği anıyı hatırlayınca istemsizce gülümsüyorum. Her zaman korkmuş bir kütüphaneci gibi görünür. Benim alışılmış tipim hiç değil. Özgüven, arkasındaki kişinin özelliklerinden bağımsız olarak seksidir. Benim tipim çok değişikdir, ancak neredeyse tamamen kendinden emin kadınlardan oluşur, özellikle de Lisa'dan beri. Lisa daha tatlıydı. Daha utangaçtı. Daha inek bir tipti.

Ve ruhumu paramparça etmişti.

Maggie, sevimli ama dikenli küçük bir canavar gibi, etrafına sorun çıkaracak bir enerji yayıyor.

Yüzümü buruşturarak içeceğimi bitirdim ve kabını geri dönüşüm kutusuna attım. Geri dönüp düzenlemeyi bitirmem gerekirdi ama gözlerimi oymayı tercih ederim.

Önce duş alalım.

Duştan sonra ıslak ve havluyla örtülü bir halde yatağımın kenarına oturup oyalanıyorum. Akşamın geri kalanında kendi aptal sesimi dinlemekten kaçınıyorum. Arkaya doğru uzanıp tavana bakıyorum, başımın üstünde tembelce dönen vantilatörü izliyorum.

Bir ses dikkatimi çekiyor. Hafif, mırıltılı bir ses. Aşağıdaki sokaktan mı? Hayır. Daha yakın.

Oturarak kendimi yatak başlığına daha da yaklaştırdım ve boğuk ses artarken başımı uzatarak dinlemeye çalıştım.

Bir inilti. Lezzetli, boğuk bir inilti.

Maggie.

'Ah, sen çok arsız bir kızsın,' diye fısıldadım, onu duvarın arkasındaki yatağında kendini okşarken hayal ederek. Ya da belki de yatağında başka biri vardı?

Dinlemek yanlış geliyor ama merakıma engel olamıyorum. Duyabildiğim tek şey onun inlemeleri ve sanırım tek başına eğleniyor olmalı.

O nasıl bir erkeği tercih ederdi ki? Beğendiği erkekler olsa bile...

Muhtemelen zeki biri. Benden daha zeki.

İçimde kıskançlık balonuna benzeyen korkunç bir his belirliyor. Bu çok saçma, çünkü yan komşumdaki tuhaf adamı hiç sevmiyorum bile.

Bunu havlunuzun altındaki çadıra söyleyin.

Komşusunun cinsel tatminini dinleyen kişi ancak sapık olurdu. Ben işime geri dönüp onu kendi haline bırakmalıyım.

Kulağımı duvara dayıyorum, penisimin başını avuçluyorum.

Inlemeleri hızlanıyor ve ben de suçluluk duygusunu yutarak, hareketlerimi onun tatlı sesleriyle senkronize ediyorum. Zihnimde onun bir resmini canlandırıyorum, onu bol, salaş sweatshirtlerinden soyup altında ne olduğunu keşfettiğimi hayal ediyorum. İçine girerken kulağında o şehvetli inlemeleri hayal ediyorum.

O duvarın arkasında nefes nefese kalmış, kendi fantezilerine dalmışken, penisimin ucu şişiyor, ihtiyaçtan ıslanıyor.

Nefesim kesiliyor, onu takip ederken, yükselen zevkine ortak oluyorum. Yaklaştığını düşünüyorum, ateşli sesleri artarken yatağı duvara hafifçe vuruyor. Testislerim kasılıyor, elimle penisimin başını okşarken onun zevkini gizlice dinliyorum.

"Roman," diye haykırıyor, sesi boğazından gelen, beni mahveden bir ihtiyaçla dolu. Dudaklarından dökülen ismim beni o kadar hazırlıksız yakaladı ki nefesim kesildi. Yine de, uzun zamandır hiçbir ilişkim gerçek ismimi bilmiyordu; bu yüzden arzusunun ateşiyle inleyerek söylediği ismi duymak beni çok etkiledi, gözlerimi kapatıp onu üzerimde hayal ettim, ismimi söylerken tüm menimi içine çekiyordu.

O tek, çaresiz inilti beni çıldırttı. Maggie farkında olmadan duvardan uzanıp, uzun zamandır bastırmaya çalıştığım bir yanımı açığa çıkardı.

Yan odada da sessizlik hakim.

Islak havluya sarılı halde otururken, bacaklarımda meni izleri ve elimde yumuşayan penisimle birlikte utanç duygusu beni sıcak bir dalga gibi sarıyor.

Bu ufak tefek tuhafı kendi haline bırakmalıyım.
Bana karşı sapıkça düşünceler besliyor olsa bile.
Eğer internette dünyanın geri kalanına göre kim olduğumu bilseydi,
benimle cinsel olarak ilgilenmek yerine bana lanetler yağdırmaya başladı.

YEDİ

MAGGIE

TEK BİR ŞİFRE GERÇEKTEN DE ÇOK FAZLA BİLGİNİN KAPISINI açabiliyor. Roman'ın gelecek ayki takvimini mantar panoma asıyorum ve fosforlu kalemle işaretliyorum. İptal etmem gereken toplantılar, planlamam gereken yüklemeler, görmezden gelmem gereken arkadaşlar... Sorun çıkarabilecek tek kişi büyükannesi. Görünüşe göre onu haftalık olarak görüyor ve en az birini kaçırarak.

Gülümseyerek, onunla aralarındaki konuşmayı tekrar okudum. Komik capsler, videolar ve onun ona hayatına devam etmesi için yaptığı azarlamaların bir karışımıydı. Sadece büyükannelerin sahip olduğu o hafif korkutucu tatlılığıyla, tıpkı bir yaban arısı gibi, tüm balı getirebilir ama gerektiğinde de iğnesini kullanabilir. Onu sevdim.

Onunla asla tanışmayacağım zaten.

Hayır, Roman'ı aldıktan sonra, babamın evinden sağ kurtulduğunu varsayarsak, muhtemelen taşınmam gerekecek. Koridorda ona rastlamak zaten yeterince garip, hele aramızda bir kaçırma olayı varken.

Telefonum tezgâhın üzerinde titriyor, adeta dans ediyor. Eliza, babamın düğünü yaklaştıkça heyecandan kuduruyor, oysa benim midem her geçen gün daha da ağırlaşıyor.

Büyük güne bir haftadan az bir süre kala, endişe beni bunaltıyor. İş yerinde neredeyse hiç odaklanamıyorum, patronum bu hafta iki kez dikkatsizliğimden dolayı beni uyardı.

‘Sevgilinle işler nasıl gidiyor? İlişkiniz resmen başladı mı?’

‘Evet, tabii ki. Harika!’ Kocaman bir bela yığını.

‘İkinizin birlikte bir fotoğrafını gönderin bana, babam görmek istiyor.’

Lanet olsun. Babam her şeyden aşırı şüpheleniyor. Eğer beni o salak Eddie ile evlendirmeye çalışmasaydı bu durumda bile olmazdım. Yani öldürmekte oldukça iyi... ama evlilik konusunda pek de uzman sayılmaz. Normal bir insan topluluğunda bile, en büyük ihtimalle eşiniz tarafından öldürölürsünüz; tereddüt etmeden öldüren bir adamla evlenmek hedeflerim arasında üst sıralarda değil.

‘Şu an meşgulüm, daha sonra göndereceğim. Seni seviyorum!’ Umarım bu onu bir iki günlüğüne başımdan savar.

Birlikte çekilmiş bir fotoğrafımızı nasıl elde edeceğim ki?

İnleyerek telefonumu tezgâhın üzerine bıraktım, alnımı soğuk yüzeye dayadım, gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım.

Hepsine defolup gitmelerini söylemem gerekiyor. Eddie ile evlenmeyeceğim ve onların canı iş modeline de katılmayacağım.

Sanki öyleymiş gibi. Benim gibi bir ailede, istediğinizi değil, söyleneni yaparsınız. Beklentiler aslında beklenti değil, zorunluluktur.

İçim solucanlarla doluymuş gibi kıvranırken, kendimi rahatlatmak için eski bir yöntem olan bir fincan çay içmeye karar verip su ısıtıcısını çalıştırdım. Ne yazık ki, süt kutusu geri dönüşüm kutusunda kaldı.

Kahretsin.

Orada durup, çayı gerçekten ne kadar istediğimi tartıyorum. Köşedeki bakkala kadar gidip alacak kadar mı? Gitmezsem, sabah gitmek zorunda kalacağım, bu da daha da erken kalkmam anlamına geliyor. Bundan hiç hoşlanmıyorum. Sabahlar zaten yeterince kötü.

'Pekala,' diye homurdandım kendi kendime, büyük paltomu kapıp üzerime geçirirken. Doc Martens botlarımın bağcıklarını bağlamaya zahmet etmedim, gevşek bıraktım. Sadece birkaç iş yeri ileride, o yüzden uğraşmaya değmez.

Sanki çalıllıkların arasından geriye doğru sürüklenmiş gibi görünerek, kimseye çarpmamak umuduyla merdivenlerden aceleyle indim.

Dükkan sahibi beni dağınık atkuyruğu ve eşofmanımla düzenli olarak görüyor ve telaşlı süt alışverişime hiç şaşırmıyor, bozuk paralarımı kasaya atıp para üstümü veriyor. Ben teşekkür mırıldanırken sakızını çiğniyor ve bana bakıyor. Yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor ve ben kaşlarımı çatıyorum. Onu hiç gülümserken görmemiştım.

Gülümsediği kişinin ben olmadığımı anlamam biraz zaman aldı. Döndüğümde, üç koridordan birinde hazır yemekleri inceleyen Roman'ı gördüm.

Aman Tanrım.

Onun beni eski, tüylenmiş eşofmanımla görmesine gerek yok.

Elimdeki sütü göğsüme bastırarak ondan sıyrıldım, o tezgaha doğru ilerlerken arkamı döndüm.

Ona şöyle bir baktığımda, elbette ki kanlı bir spor giyim defilesinde yürümeye hazır gibi görünüyor. Dar atlet kaslarına yapışmış, bronz teninde ince bir ter tabakası hala duruyor. Şort ve spor ayakkabılarıyla, spor salonundan dönüyor olmalı. Tanrım, ben nadiren spor yaptığımda bile yüzü kızarmış, nefes nefese kalmış, dağınık saçlı bir kaybeden gibi görünüyorum, oysa o bir Yunan tanrısı gibi etrafta dolanıyor.

Bu kadar çekici olmak gerçekten ayıp.

Kimseye görünmeden kapıya kadar ulaştım ve pencereden içeri baktığımda dükkân sahibinin tezgahta Roman'la yoğun bir şekilde flört ettiğini gördüm.

Hiç şansın yok, diye düşünüyorum kendi kendime.

Onu sahiplendiğim için değil, sadece kim olduğunu bilen insanlarla birlikte olmadığı için. Bence kadınlar bunu bir meydan okuma olarak görüyor. Onlar, onun sözde bekârlığını bozacak kadar arzu edilen kişi olmak istiyorlar. Büyülü vajinasıyla canavarı evcilleştirebilecek kadar karşı konulmaz kişi olmak istiyorlar.

Hiç farkında değiller ki, onu tanımıyorlarmış gibi davransalar muhtemelen onunla birlikte olabilirlerdi.

Merdivenleri hızla çıkıp, o arkamdan gelmeden kapıya ulaştım. Süt kutusunu diğer elime alıp cebimden anahtarlarımı çıkardım.

Boş cebim.

Diğer cebi kontrol ettim... hiçbir şey yok.

İnce hol masasına fırlatılmış anahtarların görüntüsü zihnimde canlanıyor.

HAYIR.

Hayır, kesinlikle hayır.

Ceplerimi tekrar kontrol ediyorum, evrenin bir şekilde anahtarların ceplerime ışınlanmasını sağlayacağını umuyorum.

Merdiven boşluğundan ayak sesleri geliyor.

Kahretsin. Mandalın sihirli bir şekilde açık kalmasını umarak kolu aşağı doğru itiyorum. Ama tabii ki, açık kalmıyor.

Sonra, tam bir aptallık örneği olarak, telefonumu da açmadığımı fark ettim.

İnleyerek gözlerimi kapattım ve Roman'ın beni görmesini engellemek için hareketsiz kalmanın en iyisi olacağını düşünerek kapı kolunu sıkıca kavradım.

Her adımın sesi daha da yükseldikçe, utançtan yanaklarım daha da kızarıyor.

En üst kata çıkıp o dairesine girene kadar saklanabilir miyim?

Merdivenlere doğru kaçmak için arkamı döndüğümde, gelecekte kaçıracağım kişiyle yüz yüze geldim.

Roman, kaşlarından birini hafifçe kaldırarak, "İyi misin?" diye sordu.

"Şey, evet," diye yanıtlıyorum, kaçmakla yerin ağzını açıp beni yutmasını ummak arasında kalmış bir halde.

Kendimi duvara yaslayarak ona geçmesi için geniş bir alan bıraktım, ama o son basamakta durdu, duvara yaslanmış o rahat ve seksi tavrıyla kalbimin hızla çarpmasına neden oldu.

'Kapı kilitli mi?'

'Hayır. Şey, evet. Bir nevi.' diye kekeledim, onun ürkütücü bakışları altında kalmıştım. Onun dolabında saklanmak başka, tüm dikkatine maruz kalmak bambaşka bir şeydi.

'Bina yöneticisini aradınız mı? Yedek anahtarları var ve genellikle bir saat içinde buraya gelebilir.'

'Telefonum hâlâ içeride.'

Roman'ın dudakları son derece rahatsız edici bir gülümsemeyle kıvrıldı. Rahatsız ediciydi çünkü gülümsemenin kendisi değil, dizlerimi titretmesi yüzündendi.

Ona karşı cinsel çekim duymaman gerekiyor Maggie. O sadece bir piyon.

Roman, telefonunu cebinden çıkarıp kilidini açarak uzatırken, "İşte," dedi.

Cep telefonunu sanki saatli bomba gibi sıkıca tutuyorum. Zaten erişebildiğim bilgilerin ötesinde hangi sırları saklıyordu acaba? Bir saatliğine derinliklerine dalmak için neler vermezdim ki? Bilgi güçtür ve bu 1.90 boyundaki adamı kendi irademe boyun eğdirmek için ele geçirebileceğim her türlü güce ihtiyacım olacak.

Ona bir ağaç gibi tırmanma isteğin.

Hayır, o değil. Onun baskı altındayken kusursuz bir beyefendi gibi davranmasını sağlamak.

Telefonu geri alıp sayfalarını karıştırırken, "Özür dilerim," dedi. "İşte ihtiyacınız olan numara."

Telefonu elime geri verirken teni tenime değdi, bu tek dokunuş beynimdeki tüm duyuları silip süpürdü. Gözlerine bakarken nefesim kesildi, beni boynumdan yakalayıp başkalarını öptüğü gibi yoğun bir şekilde öptüğü bir fanteziye dalmıştım. Tamamen aptalca, anlamsız bir arzu anıydı.

"Bu sadece hormonların," diyorum kendi kendime. "Muhtemelen yumurtlama dönemindesin, vücudun kaslı, terli bir adamı görünce daha ilkel dürtülerine geri dönüyor. Bu ikiyüzlü erkek yığının istediğin şey değil."

Boğazımı temizleyerek bina yöneticisini aradım. İki dakika homurdandıktan sonra, pubdan eve dönerken uğramayı kabul etti.

Roman'ın telefonunu geri verip yukarı çıkan merdivenin alt basamağına oturuyorum ve beklemeye koyuluyorum.

Roman, "İçeri girip beklemek ister misiniz?" diye soruyor.

'Hayır, sorun değil. Zaten çok yardımcı oldunuz.' Bana karşı nazik olmasına ihtiyacım yok. Bu, yapmam gerekeni yapmayı daha da zorlaştırır.

'Saçmalık. Hadi ama. Soğukta oturmanın bir anlamı yok.' Roman uzanıp elimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı.

Yanaklarım iyice kızardı, onu dairesine kadar takip ettim ve kalın paltomu üzerime sararak kanepenin kenarına oturdum. İçeri gizlice girdiğimde, tertemiz bekar evinin içinde olmak zaten yeterince kötüydü, ama onun karşısında, uyumsuzluğum daha da göze çarpıyordu.

Evine sık sık gelen kadınlar bakımlı ve düzenlidir, ben ise burada pasaklı bir halde ortalığı kirletiyorum. Saçlarım dağınık, kıyafetlerim bol ve eski.

Roman'ın gözleri üzerimde çok uzun süre kaldı ve bakışlarının altında rahatsızca kıpırdandım. Acaba tertemiz koltuğuna leke bırakacağımdan mı endişeleniyor?

"Hemen duşa giriyorum, anahtarları beklerken bir şeyler izlemek isterseniz kumanda orada."

Dakikalar içinde, diğer odadan gelen duş sesini dinlerken televizyondaki tekrarı izlemeyi tamamen bıraktım. Roman çıplak bir şekilde, sadece bir kapı ötemde dururken nasıl bir şeye odaklanabilirim ki? Bu düşünce bile beni tilki yuvasındaki bir tavuk kadar telaşlandırdı.

Acaba su, sosyal medyada sık sık gördüğüm karın kaslarının arasından küçük nehirler oluşturur muydu? Tanrım, eğer mümkün olsa onlardan içerdim.

Kahretsin.

Kahretsin.

Kahretsin.

O tam bir pislik. İkiyüzlü, internette aptalca şeyler yazarken, sağa sola kadınlarla ilişkiye giriyor.

Onun dış görünüşüne aldanıp, içindeki o iğrenç herifi görmezden geliyorsun. Sen ondan daha iyisini hak ediyorsun.

Havluya sarınmış bir şekilde dışarı çıktığında, o karın ve göğüs kasları aklımı başımdan alırken, bronzlaşmış teninin üzerinde su damlacıkları belirdiğinde, ben bitmiş durumdayım.

Aman Tanrım! O lunapark treninde otuz dakika geçirebilmek için neler vermezdim. Yalan söyleyen ağzını kapatmam gerekirdi ama buna değerdi.

Gözlerimi televizyona çevirip, mutfığa gidip iki şişe su alıp birini bana uzatırken ona bakmamaya çok çalıştım.

Söylemeye çalıştığım teşekkürler anlamsız bir saçmalık gibi çıkıyor ağzımdan. İç sesim ona verdiğim tepkiye homurdanıyor. Utanç verici.

Dün gece yastığı sürterek onun üzerinde zıplayıp durmayı hayal ederken sen öyle demiyordun.

Diyet Kola reklamındaki adama benzeyerek suyunu hızla içip yatak odasına kaybolduğunda, içimden nükleer bir patlama yaşıyorum.

Buradan çıkmam gerek.

Birkaç dakika sonra kapı çalınca irkildim ve yerimden fırladım. Roman tişörtünü giyerken, kapıyı açmadan önce bana muhteşem göbeğinin bir başka iğrenç görüntüsünü sundu.

Bina yöneticisi Tim, sanki bacaklarına tekme atmışım gibi bir yüz ifadesiyle orada duruyordu.

'Hadi bakalım, kapını açalım,' diye homurdandı.

Yanından geçerken Roman'a, "Teşekkürler," dedim. "Daha sonra dışarıdan yemek alacağım, teşekkür etmek için sana da bir şey alayım mı?"

'Tayland mutfağını seviyorum,' diye cevap veriyor, bu da beni hem şaşırtıyor hem de sevindiriyor. Çünkü kız kardeşim için o selfie'ye hâlâ ihtiyacım olduğunu unutmamıştım...

SEKİZ

MAGGIE

ALT DUDAĞIMI ISIRARAK, GİZLİ KAMERALARDAN ROMAN'I İZLİYORUM. Pirinç kabını tabağa boşaltırken ön kol kaslarının gerilmesi dikkatimi dağıtıyor; bir an için çıkan buhar bulutu görüşümü bulanıklaştırıyor.

Tuhaf bir komşunun size hediye ettiği yemeği yemek gerçekten de aptalca bir şey. Adamın tehlike algısı oldukça eksikmiş belli ki.

Şirin mi şirin Maggie, tıpkı yan komşudaki inek kız gibi.

Pekala. Yakında görecek.

Çatalına inanılmaz miktarda yemek yığıyor ve neredeyse bir nefeste yutarken inliyor. Hiçbir masraftan kaçınmadım. Bir adama ilaç verecekseniz, yapabileceğiniz en az şey ona iyi bir paket yemek ısmarlamaktır.

Yemeğin içine ezilmiş uyku hapları çok güçlü ve Eliza'nın bilgi almak için insanlara ilaç verdiğini gözlemlediğim kadarıyla, onu neredeyse sarhoş bir hale getirecek, uyanık kalacak ama rüya gibi bir aleme sokacak; ya benim orada olduğumu unutacak ya da bunu bir rüya olarak görecek.

Umarım işe yararlar. İskoçya'ya düğün yolculuğu başlamadan önce onun şüphelenmesi en son isteyeceğim şey.

Pilav inanılmaz kısa bir sürede bitiyor ve ben de doğru dozu ayarladığımı umarak tırnaklarımın ucunu kemiriyorum. Çok az olursa neden kendini iyi hissetmediğini merak edecek. Çok fazla olursa da ona gerçekten zarar verebilirim.

Su bardağını aldığı anda, onu yakından takip edebilmek için kamerayı başka bir açıya çeviriyorum.

Gözlerimi ondan alamıyorum. Kabul etmekten nefret ediyorum ama, yan komşudaki yakışıklı adama ne kadar çok odaklanırsam, gerçekleşmesi

imkansız olan "ya şöyle olsaydı" senaryolarını o kadar çok hayal ediyorum.

Ya bana diğer kadınlara baktığı gibi bakarsa?

Eğer o, benim o kadınlardan biri olmayı hayal ettiğimi bilseydi ne olurdu?

Ya beni kucaklayıp duvara yapıştırırsa ve—

Hayır. Durun artık.

Beni asla öyle görmeyecek. Kaslı kışını kaçırıp Britanya Adaları'nın öbür ucuna sürükledikten sonra asla.

Düğünü kimseye yakalanmadan atlatmayı ve ikimizin de -ben duygusal olarak, o ise daha somut anlamda- sağ salim Londra'ya dönmeyi hedefliyorum.

On dakika sonra Roman sendelemeye başladı. Tezgahın üzerinden geçerken kalçası takıldı. Su içmeye çalışırken üstüne su sıçradı. Islak kıyafetlerini çıkarmaya çalışırken kolları kumaşa dolandı ve bana kaslı karın kaslarının iştah açıcı bir görüntüsünü sundu.

Evin içinde onu takip ediyorum, yavaş yavaş bilincini kaybetmesini izlemek için kameradan kameraya geçiyorum. Otuz dakika boyunca tökezleyip, çarpıp, mırıldandıktan sonra, gömleksiz bir şekilde kanepeye yığılıp kalıyor.

En ufak bir suçluluk duygusu beni sarıyor, aslında sadece bir baloncuk gibi, ve kendime onun görüldüğü kadar masum ve tatlı olmadığını hatırlatıyorum. Eğer bu kadar ikiye bölünmüş olsaydı, ona şantaj yapamazdım ve hiçbirimiz bu karmaşanın içinde olmazdık.

Ve gerçekten, gerçekten Eddie Stewart'la evlenmek istemiyorum. Mecburiyetten. Umarım anlayış gösterir.

Banyoya kısa bir ziyaretle biraz göz kalemi ve taze kesilmiş kiraz gibi kokan renkli dudak yağı alıyorum ve uçuşmaya meyilli saçlarımdaki dalgaları düzeltmeye çalışıyorum.

Telefonumu ve anahtarlarımın ikisini de alıp Roman'ın dükkanına doğru yürüdüm.

Çekingen bir şekilde Roman'ın yanına oturuyorum, koltuk minderi ikimizin ağırlığı altında çöküyor.

Nefes almaya bile cesaret edemedi, tepki vermesini bekleyerek onu izledim. Hafif bir mırıltı çıkardı ve gözlerini tekrar kapatmadan önce yavaş, şaşkın bir şekilde göz kırptı.

Ensemde ter damlaları yükseliyor. Bunu yapıyor olmam delilik. Babama o aptal planlarını ve kurallarını kışına sokmasını söylemeliyim.

Güya.

Babam bizi seviyor ama kendi bildiğini okumaya alışmış. Roman'ı verandanın altına gömüp, aramızdaki ilişkiye aldırmadan parmağıma nişan yüzüğü takmasını bekliyorum neredeyse.

İç çekerek Roman'ın yanına uzandım, kollarından birini gevşekçe belime doladım. Ondan yayılan bir sıcaklık vardı. Aman Tanrım, onun yanında yatmak çok güzel hissettiriyordu. Bunun gerçek olduğunu hayal etmek için kendime birkaç saniye izin verdim. Roman'ın kız arkadaşı olmayı ve onun sakinleştirici ilaçların etkisi altında olmadan bana sokulmasını hayal ettim.

Eli karnıma bastırarak beni daha da sıkıca kendine çekiyor, ben de telefonumu ayarlayıp ikimizin birlikte birkaç fotoğrafını çekiyorum, tam anlamıyla birbirine sarılmış bir çift gibi görünüyoruz. Parmaklarının beni kalçasına doğru çekme şekli omurgamda ürpertiler yaratıyor ve duyularımı işlevsiz hale getiriyor.

Eliza'ya göndermem gereken fotoğrafı aldım ve buradan hemen çıkmalıyım.

Ancak...

Onun kollarında olmak muhtemelen tek seferlik bir şey olacak, çünkü birkaç gün içinde benden nefret edecek. Kabul edelim, zaten sayısız yasayı çiğnedim ve şüpheli ahlaki seçimler yaptım, gelecekteki düşmanlar arasında küçük bir kucaklaşma ne kadar da hoş, değil mi?

Göğsü sırtıma doğru genişliyor, kasıkları dikkat dağıtıcı bir şekilde kalçama bastırılıyor. Böylesine mükemmel bir adam internette bu kadar saçmalığı nasıl görmezden gelebilir? İsteddiği kadar kadın var ve onlarla bol bol birlikte oluyor, yine de dünyanın inandığı gibi cinsellikten yoksun bir pislik rolü oynuyor.

Kolundan kendimi isteksizce kurtarıp oturdum. Aman Tanrım, koyu kirpiklerinin yanaklarına değiş şekli beni adeta boğuyordu. Göğsünün çıplak genişliği, keşfedilmeyi bekleyen yepyeni bir arazi gibiydi.

Tüm tedbirleri bir kenara bırakarak, bir parmağımı hafifçe sıcak tenine bastırdım ve kaslı karnının kıvrımlarını ve çıkıntılarını takip ettim. Ten tene

temas etmenin verdiği hisle uyluklarım kasıldı ve durmam gerektiğini biliyordum.

Kendimi düzgün davranmak için.

"Maggie," diye fısıldıyor ve ben de elimi, koyu renk saç çizgisinin yasak bölgeye doğru kaybolduğu bel hizasının hemen üstünde tutuyorum. "Seni duydum."

Gözleri aralanıp yüzüme odaklanmaya çalışırken olduğu yerde donakaldım.

Sakin ol Maggie. Aceleci bir şey yapmazsan bunu unutacak.

'Ne dediğimi duydun?' diye soruyorum.

'Sen... pis bir kız gibi davranıyordun... benim adımı inleyerek.' Kelimeler anlaşılmaz bir şekilde çıkmıştı ama yanaklarımda yakıcı bir sıcaklık hissettim.

Beni duydu mu?!

Aman Tanrım. Bu, kapı kilitli kalmadan önceydi. Orada durmuş, benim kendimi becermemi dinledikten sonra benimle konuşmuştu.

Aman Tanrım. Eğer kafası güzel olmasaydı, çok utanırdım. Hatta utandım bile.

'Şşş,' diye mırıldanıyorum, gözlerinin tekrar kapanmasını umarak.

'Gerçek adım. Tekrar söyle.' Uyuşturucunun etkisi altında bile, sesindeki emir güdücü ton, midemi şaşkın bir alabalık gibi alt üst ediyor.

'BEN-'

'Benim için?'

Yıkılıyorum.

'Roman.' Adını usulca söylüyorum.

'Daha kirli,' diye mırıldandı, gözleri bir kez daha seğırdi.

'Yapamam.' Yanaklarım daha da kızarırsa, korkarım ki evini ateşe vereceğim.

'Daha sonra?'

Sözleri dudaklarında donup kaldı, tekrar bilincini kaybetti. Beni dinlediğini ve bundan tamamen tiksindiğini öğrenmek beni hem utandırdı hem de bir nebze de olsa tahrik etti.

Elimle o nefis karın kaslarına bir an daha dokunuyorum, ihtişamlarının tadını çıkarıyorum.

'Sadece bir hafta kaldı,' diyorum, rüyalar alemine dalarken nefes alışverişinin düzene girmesini izleyerek. 'Umarım benim için de o tatsız hayranların için yaptığın kadar iyi oyunculuk yapabilirsin, Roman.'

DOKUZ

MAGGIE

BAGAJ KAPAĞINI SERTÇE KAPATIP, AŞAĞIYA TAŞIRKEN TERDEN sıırıslıklam olmuş bavulumu yerleştirdim. Hafif bir yağmur yapış yapış halimi daha da bozdu ve bir inilti çıkardım.

Neden yağmur yağmak zorundaydı ki? Büyük gün geldi çattı ve her şey yolunda gitmek yerine ters gidiyor. Bill, tatilime çıkmadan önce birkaç işi bitirmek için beni geç saatlere kadar işte kalmaya zorladı ve ben de tam bir kaybeden olduğum için hayır diyemedim. Otobüse koşarken kendi ayaklarıma takılıp iki dizimi de sıyırdım, yaşlı bir adam bana telaşla bakarken gözyaşlarıımı yutmakta zorlandım. Ve şimdi yağmur her şeyi biraz daha sinir bozucu hale getiriyor, kendi başına büyük bir sorun değıl ama sinir bozucu şeylerin birikmesiyle, adeta bir çaydanlık gibi köpürüyorum.

Apartman merdiveninin arka giriş kapılarını kapatırken, ıslak yol boyunca kendi kendime mırıldandım. Roman'ın kapısına tatlı bir parfüm kokusu ve gülümsemeler eşliğinde rahatça ulaşmayı planlamıştım, ama kendimi kapısında, pişirdiğim kurabiyelerin olduğı kağıt poşeti sıkıca tutarken, saçlarım karmakarışık ve keyifsiz bir halde buldum.

Doğrusunu söylemek gerekirse, en iyi günlerimde bile kimsenin beni neşeli biri olarak tanımladığından emin değılim.

Derin bir nefes alarak kapıyı çalıyorum, bu saçma sapan planı gerçekten uygulamaya koyacağım gerçeğıyle midem alt üst oluyor. Düğün bitene kadar yorganımın altına saklanıp telefonu görmezden gelmeliyim.

Babamın buna izin vereceğini mi sanıyorsun? Ben kendime acımaya başlamadan önce kız kardeşimi ve erkek kardeşimi buraya gönderip zavallı halimi İskoçya'ya sürükleyecekler.

Hayır. Bunu yapmak zorundayım. Roman'ı kullanarak kendime zaman kazandıracağım... şey... onu sonra hallederim.

Kapı açılıyor ve Roman beni sinir bozucu derecede çekici bir gülümsemeyle karşılıyor. Bebeklerin mırıldanmasına, büyükannelerin erimesine ve kadınların benim gibi çılgın manyaklara dönüşmesine neden olan türden bir gülümseme.

'Hey, nasılsın?' diye sordu Roman, gözleri biraz dağınık görünüşümü süzerek. 'Her şey yolunda mı?'

Kurabiye dolu kahverengi poşeti uzatarak, son zamanlarda dönüştüğüm kaos canavarı yerine normal bir insan gibi davranmaya çalışıyorum. "Bunları senin için yaptım."

'Ah, şey, teşekkürler. Ne için?'

'Kapı kilitliyken bana göz kulak olduğun için teşekkür olarak.' Aklım hızla çalışıyor. Onu dairemden izleyebilir ve bir tane yemesini umabilirim, ama yiyeceğinin garantisi yok. Gerçekten, şimdi bir tane yemesini sağlamam gerekiyor.

'Ah, teşekkürler. Mecbur değildin, sadece komşuluk yapıyordum. Eminim sen de benim için aynısını yapardın.' Roman koyu renk saçlarını eliyle düzeltti, pazı kası iğrenç bir şekilde dikkat dağıtıcı bir biçimde kasıldı.

'Bir tane denemek ister misin? Sanırım geçen seferkinden daha iyisini yaptım.' Aman Tanrım, ne kadar çaresiz görünüyorum.

'Sadece spor salonuna gidiyorum...' Roman yüz ifademi üzüntü olarak algılamış olmalı, gözlerindeki acıma ifadesi beni rahatsız ediyor. Onun bana acımasını istemiyorum.

Hayır, onun seni duvara yaslayıp, çılgılık atana kadar üstüne binmesini istiyorsun, değil mi?

O rahatsız edici düşüncenin boğazımı nasıl boğduğunu gizlemek için öksürüyorum.

'Bir kurabiye ne ki? Şeker zaten bana enerji verecek.' Buruşuk poşeti açıp, ağzına kadar çikolata parçacıklarıyla dolu, şişman, kahverengi kurabiyelerden birini çıkarıyor. Ve tabii ki sakinleştirici de var içinde.

İşte bu kadar, afiyet olsun Roman. Ne kadar çabuk yola çıkarsak, bu çılgın fikirden o kadar çabuk vazgeçemem.

Düzgün, beyaz dişleri altın rengi kurabiyeye saplanıyor, erimiş çikolata alt dudaklarını lekeliyor. Dilinin hızlı bir hareketiyle çikolatayı yalamasını

izlerken bacaklarım yeniden kasılıyor. Kesinlikle odaklanmamam gereken bir dil bu.

Aman Tanrım, kurabiyeyi dört lokmada yedi ve gülümsedi.

‘Vay canına, bunları yapmada iyice ustalaştın. Hâlâ sıcaklar, her şey yolunda.’ Roman poşetten bir kurabiye daha çıkarıyor ve göğsümde bir panik yükseliyor.

Kahretsin.

Kesinlikle iki tane yiyemez. Poşete tek bir kurabiye koyamazdım, garip görünürdü, ama hemen birden fazlasını isteyeceğini tahmin etmemiştim. Hele de böyle kaslı karın kaslarıyla. Böyle insanlar bir seferde birden fazla kurabiye yemezler.

Sağ?

'Hayır!' dedim, panik sesim duyuluyordu.

Roman, kurabiyeyi poşete geri koyarken kaşlarını çatı. 'Ne?'

“Şey...” diye başladım, ona doğru bir adım atıp dairesinin eşiğinden içeri girerken, o da şaşkınlıkla gözlerini kısarak bir adım geri çekildi. Adımı sendeledi, omzu duvara çarptı. “Sadece bir tane yiyebilirsin.”

"Neden?" diye soruyor, kurabiye paketinden yüzüme bakarak.

‘Aşırı doz almanı istemiyorum.’ Bir adım daha yaklaşması, onu daha da geriye itti. Kahverengi poşet parmaklarından yere düştü ve neler olup bittiğini anlamaya çalışarak eline baktı.

'Neyin üzerinde? Çikolata parçacıklarının üzerinde mi?'

‘Hayır.’ Kapıyı arkamdan kapatıp, arkama yaslanarak sakinleştiricilerin etkisini izlemeye başladım. ‘İçlerine koyduğum sakinleştiriciler sayesinde.’

'Ne?' Bana bakarken sesi kalınlaştı. 'Şaka yapıyorsun herhalde.'

'Maalesef hayır.'

Bir anda üzerime doğru atıldı, eli boğazımda, beni duvara yasladı. 'Ne saçmalıyorsun sen?'

Boğazım parmaklarının arasında titriyor, korku kendimden şüphe duymama neden oluyor. Yeterince kullanmış mıydım? Elini daha da sıkılaştırıyor ve altında titriyorum.

‘Konuş, Maggie.’ Konuşurken kelimeleri birbirine dolanıyor. Umarım beni boğmadan önce ya da yetkilileri arayacak kadar akli başına gelmeden önce sakinleştiriciler tamamen etki eder.

"Yapamam," diye mırıldandım, boğazımı sıktığı için sesim kısılmıştı. Gözleri benimkileri aradı, her altın rengi zerresinde bir ihtiyat vardı.

Tehlikeli durumuma rağmen, onun yakınlığı karşısında kızarmadan edemedim. Beni nasıl alt ettiğini ve tek eliyle duvara nasıl yapıştırdığını...

Buna bayılıyorum.

Onun için.

Ve benden nefret edecek.

Elini biraz gevşeterek konuşabilmem için nefes almama izin verdi.

‘Üzgünüm, babamın düğünü var ve eğer yalnız eve gidersem, beni Eddie ile evlendirecek. Eddie ile evlenemem çünkü o benim ürkütücü, tuhaf eski sevgilim ve insanları öldürmeyi çok seviyor, biliyorum kulağa çılgınca geliyor ama ailem normal bir aile gibi değil...’ Roman’ın gözleri donuklaşırken, panik içinde gevezelik etmeye devam ettim, kelimelerim birbirine karıştı. Sıkıntıdan mı yoksa sakinleştiricilerden mi olduğunu anlayamadım.

‘Beni düğüne götürmek için mi uyuşturdun?’ Nefesi yanağıma sıcak bir şekilde değişiyor ve başımı sallıyorum. ‘Neden normal bir insan gibi sormadın ki?’

‘Evet demezdiniz.’

O, bunu yapacağını bile iddia etmiyor. Ben de bu acının beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum.

Roman’ın bedeni bana doğru eğildi, beni altına aldı, eli boynumdan göğsüme doğru kaydı. Seksi bir şekilde değil. Daha çok kaslarını kontrol edememiş bir haldeydi.

Yine de, yakışıklı komşu neredeyse göğsümü avuçluyordu. Bir kız ne yapabilir ki, birazcık utanmaktan başka?

‘Belki...olmuştur...’ Kelimeler uzaktan, zorlanarak, sanki onları dudaklarına götürmek için tüm dikkatini harcıyormuş gibi geliyor.

Bir gürültüyle dizlerinin üzerine çöktü ve yere yığıldı. Güzel yüzünü yere çarpmadan hemen önce onu yakalamayı başardım. Onu aşağı indirip sırt üstü çevirdim ve yanına diz çökerek koyu saçlarını gözlerinden çektim.

‘Bunun için gerçekten çok üzgünüm,’ dedim, elimi uzatıp boynundaki nabız noktasına iki parmağımla bastırarak. Sakin ol. İyi. Gözleri bana kaydı, sakinleştiriciler onu uyanık ama felçli bırakmıştı. Onun için daha güvenli. Benim için daha garip. ‘Başka seçeneğim olsaydı, bunu seçerdim. Şimdi, sen burada uzan ve biraz dinlen, ben de çantayı hazırlamaya gideyim. Büyük gün için sana bir smokin ayarladım bile, ama haftanın geri kalanı için kıyafet ve kişisel bakım malzemelerine ihtiyacın olacak.’

Roman’ın gözü hafifçe seğirdi.

‘Biliyorum. Bir haftalık tatil, lanet olası bir düğün için harcandı. Saçma, değil mi? Ama bu sıradan bir oteldeki tören ve akşam yemeği değil... Bu bir sosyete düğünü. Günlerce kokteyller, oyunlar ve sıkıcı sohbetler olacak. Ve benden nefret etmiyormuş gibi davranmanı istiyorum. Sanki bir çiftmişiz gibi.’

Bir seğirme daha.

‘Evet. Şey. Size yolculuk hakkında bilgi vereyim. On bir saat sürüyor ve bu süreye hiç mola vermeden geçen süre. Anlatmak için bolca zaman var.’

Ayağa kalkıp ellerimi uyluklarımın üzerinden geçirdim ve hareketsiz yatan Roman'a baktım. Hareket edemese de yüzünde kaynayan öfke okunuyordu. 'Sen sakın ol, ben birkaç dakika sonra döneceğim.'

ON

ROMA

BU KADIN NE YAPIYOR BÖYLE?

Bunca zamandır Maggie'nin sadece biraz garip, inek bir komşum olduğunu sanıyordum, ama meğerse tam bir manyakmış.

Tekrar hareket etmeyi deniyorum, çabalarken ensemde ter birikiyor. Hiçbir şey olmuyor. Zorlayarak gözlerimi hareket ettirebiliyorum, o kadar. Uzuvarım, et yığınları gibi, yerde işlevsiz yatıyor. Kendimi savunamıyorum ve bu savunmasızlık midemi düğüm düğüm ediyor.

Maggie bir düğünden bahsetti durdu ama bu, lanet olası bir düğüne gitmek için aşırı bir durum. Hayır, bu Misery seviyesinde bir çılgınlık ve beni ıssız bir yere bağlayıp orada tuttuğu görüntüler aklımdan geçiyor. Bu son mu? Komşularını avlayan bir seri katil mi?

Başımı çeviremiyorum ve kendimi savunamıyorum, ama zaman zaman onu görüş alanımın kenarından görebiliyorum. Evime hiç girmemiş olmasına rağmen, her şeyin nerede olduğunu öyle bir rahatlıkla biliyor ki, bu durum panikimi daha da artırıyor.

"Neredeyse bitti," diyor, sesi eskisinden çok daha sakın çıkıyor. Tüyler ürpertici. Bana saldırmışken nasıl bu kadar sakın olabiliyordu? "Keşke benimle konuşabilseydin. Seni arabaya bindirip diğer sakınleştiriciye geçince konuşabileceksin. En azından o, kafanı kullanmanı sağlıyor."

Sen deli bir kadınsın.

Kendi kendime içimden ona bağırmanın elbette hiçbir faydası yok.

Odamıma girip çıktı, diş fırçamı ve diş macunumu çantaya ekledi, ardından iki tıraş sonrası losyonu alıp birinden diğerine geçti.

'Hangisini tercih edersin?' diye soruyor, sonra da kıkırdıyor. 'Söyleyemezsin, değil mi?'

Odanın karşısına geçip yanıma diz çöktü, kıvrıkcık, vahşi saçları ve çilleriyle. Tüm gücümle ona saldırmaya çalıştım. Bedenimi itaat etmeye ikna etmeye çalıştım. Ama olmadı.

Eğilerek yüzünü boğazıma yaklaştırdı ve... kokladı. Öfke içimi yakıp kavurdu. Hareketsiz kalmaktan nefret ediyorum. İşe yaramaz olmaktan.

Ardından her iki tıraş sonrası losyonunu da kokluyor ve sırtıyor. "Mavi olan. Mükemmel."

Elimden geldiğince gözlerimi kısarak, olabildiğince korkutucu olmaya çalışıyorum. Maggie beni izledikten sonra elini kaldırıp çeneme dayıyor. Dokunuşu altında tenim yanıyor ve elini çekip almak istiyorum ama yapamıyorum.

'Söz veriyorum, seni sağ salım geri getireceğim Roman. Sadece uslu durman gerekiyor. On gün sonra evde olacaksın ve ben de hayatından kaybolabilirim. Sen tekrar tanımadığın insanlarla birlikte olup internette yalan söylemeye devam edebilirsin, ben de ailemin istediği kişi olmaktan başka her şeyi yapmaya devam ederim. Çok şey istemiyorum aslında. Buna ihtiyacım var.'

Onun tam olarak kim olduğumu, hayatımın hangi yalanlar üzerine kurulu olduğunu bildiğini fark ettiğimde ağzım kuruyor. Öfkeme rağmen, bir utanç dalgası beni sarıyor.

'Üzgünüm Roman. Böyle olması gerekiyor. Ne kadar az karşı çıkarsan, ikimiz için de o kadar kolay olur.'

Elini çekerek ayağa kalktı ve çantamı aldı.

'Birazdan döneceğim, bunu arabama koymam gerek.'

Kapı arkasından kapandığı anda, bir kez daha hareket etmeye çalışıyorum. Keşke kendimi savunacak bir şey bulabilsem... ya da kapının önüne yuvarlanıp onun girişini engelleyebilsem. Ama vücudum işbirliği yapmayı reddediyor. Sanki birisi beynimden uzuvlarıma giden bağlantıları koparmış gibi. Sanki ipleri kopmuş bir kukla gibiyim. Cansız. İşe yaramaz.

Sonra geri döndü.

Eğilerek ceplerimi yokladı, telefonumu buldu ve Face ID'yi etkinleştirmek için yüzüme doğru çevirdi. Birkaç dakika boyunca bir şeyler yazdıktan sonra telefonu tezgâhın üzerine koydu ve şarj kablosuna taktı.

'Kimsenin senin nerede olduğunu takip edip aile evime ulaşmasını istemiyoruz. Bu kimse için iyi sonuçlanmaz. Programını boşalttım ve herkese birkaç gün izinli olduğumu söyledim. E-postalarına hala

erişebileceğim, bu yüzden endişelenme, seni eve getirene kadar ortaya çıkan her şeyi halledebilirim.'

Odayı geçip pencereyi kapatıyor, odanın etrafında dolaşıp prizleri tek tek kapatıyor. Güvenilir buzdolabını ve telefonu açık bırakıyor. Anahtarlarımı tezgâhın üzerine bırakıp, anahtarlığındaki birini bana gösteriyor. "Kaybetme ihtimaline karşı bunları burada bırakıyorum. Geri döndüğümüzde benimkilerle seni içeri alırım."

Onun bu suç ortaklığının sonu yok mu? Bu ihlal, beni sakinleştirici ilaçtan bile daha çok etkiliyor.

Maggie ellerini beline koydu ve sırt üstü uzanmış bedenimi baştan aşağı süzdü.

"Şimdi bunu nasıl yapacağız?" diye mırıldandı.

Önce kapıyı açık bıraktı, sonra başımın yanına gelip çömeldi. Büyük bir homurtu ve hırıltıyla üst bedenimi oturur pozisyona itti ve kollarını koltuk altlarıma kaydırды.

"Aman Tanrım, çok ağırsın," diye yakınıyor.

Üzgünüm, adam kaçırmayı kolaylaştıracak bir fiziğe sahip değilim.

Yavaş ve korkunç bir hızla, beni kapıya doğru geriye doğru sürükledi ve sonunda evimin dışındaki duvara yığıldı. Nefes alışverişi hızlandı, göğsü hızla inip kalkıyordu, tıpkı keskin dişli bir kediye çarpmış bir tavşan gibi.

'Seni arabanın yanına kadar nasıl götüreceğim ben?' Aslında bana sormuyor, sinirli, terli ve bıkkın bir ifadeyle bakıyor.

Nefesini toparladıktan sonra, beni yavaşça arka merdiven boşluğuna doğru sürüklemeye devam etti ve en üstte durup küfretti.

'Seni yuvarlardım ama düğün tarihimin, bir çocuğun sırt çantasının dibinde kaybolmuş bir şeftali gibi ezilmemesini sağlamak için gerçekten çok uğraşıyorum.'

Sanırım bunun için minnettar olmalıyım.

İkimizi de döndürerek beni baş aşağı merdivenlerden aşağı çekiyor. Üst bedenim onun beni tutma şekli sayesinde korunuyor, ama ayaklarım her basamakta sekerek aşağı iniyor ve ben onların tamamen boşluğa düşmüş hallerini izliyorum. Sanki başka birine aitlermiş gibi.

Maggie'nin nefesi yanağıma sıcak bir şekilde değişiyor, mırıldanmaları ve küfürleri bizi merdivenlerden aşağı indiriyor.

Onun bu durumdan ne kadar zorlandığını görmek bana biraz teselli veriyor. En azından kaçırma olayım bu tuhaf adamı yoruyor, neyse ki.

"Tanrım, kahretsin," diye sızlandı. "Alt kattaki sıska adamı kaçırmalıydım."

Keşke öyle olsaydı.

"Ama çok fazla kedisi var. Onları bu kadar uzun süre yalnız bırakamaz."

Her kelime, sıcak bir nefes üflenmesiyle birlikte geliyor.

Kirli beton yangın merdivenleri, benim bakış açımdan her zamankinden farklı görünüyor. Çoğu zaman onları, kadınları anonim bir gece seks için yukarıya götürmek, merdivenleri çıkarken onları öpmek ve akıllarına notlar almalarını engelleyerek tekrar beni bulmalarını önlemek için gözlerini üzerimde tutmak için kullanırdım.

Ve şimdi... Maggie beni kocaman bir bez bebek gibi aşağı sürüklüyor.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından arka sokağa ulaşıyoruz ve yağmur yüzüme çarpıyor. Düşünmeden tepki veriyorum, elimi yumruk yapıyorum.

Taşındım.

TAŞINDIM.

Maggie'nin beni aşağıya indirmesi bu kadar uzun sürdüğüne bakılırsa, sakinleştiricilerin etkisi geçmeye başlamış olmalı.

Kaçacak kadar hareket kabiliyetim yok, bu yüzden güçsüz görünmek amacıyla hareketsiz kalıyorum, ta ki kaçacak gücü bulana kadar.

Arabayı garaja sokarken yumruğumu sıkmamak için tüm irademi kullanmam gerekti. O homurdanarak beni küçük mavi arabasına bindirip, emniyet kemerini takıp yolcu koltuğuna bağlarken dilimi ısırdım.

"Kahretsin," diye inledi, alnını kapı çerçevesinin soğuk metaline yaslayarak, yorgunluktan yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Eve vardığımızda yürümek zorunda kalacaksın, çünkü seni oraya geri çıkarmamın imkanı yok."

Onunla eve dönmenin imkanı yok. Londra'dan geçerken zamanımı bekleyeceğim ve kaslarımı yeterince kullanabildiğim anda, en kalabalık noktada arabadan atlayacağım.

Halk polisi arayacak ve ben de o deli kadını hapse attıracağım.

Sonra bir podcast yapın.

Manzaralar nefes kesici olacak.

Maggie kapıyı kapatıp birkaç dakika boyunca arkasına yaslandı. Ben de parmaklarımı oynattım, sonunda tekrar hissetmeye başladım. Kollarım hala kalkmıyordu ama başımı birkaç derece sola ve sağa çevirebiliyordum.

Neredeyse.

On beş dakika daha, sanırım yeterli olacak.

Maggie sürücü koltuğuna geçiyor, ağır bir şekilde oturuyor ve direksiyonu sıkıca kavırıyor.

‘Ben buna uygun değilim.’ Sözleri yorgunluktan titriyordu. Gözlerimi ona çevirdim, her ayrıntıyı inceledim. Bir kaçırıcıyı hayal ettiğim gibi görünmüyordu. Avını yakalamanın heyecanını hissetmesi gerekirdi, değil mi? Adrenalin. Dürüst olmak gerekirse, midesi bulanmış gibiydi. Endişeli. Kaygılı. Gerginlikten parmakları bembeyaz olmuştu.

Araba hafif endişe verici bir gıcırtyla çalışmaya başlıyor ve kadın vitese takıyor.

"Buna hazır olduğumdan emin değilim ama sanırım başlayacağız," diye mırıldanıyor.

Birkaç metre ilerledikten sonra fren yapıyor.

'Özür dilerim, neredeyse unuttuyordum.'

Kadının torpido gözünü açıp şırıngayı çıkarmasını izliyorum. Nabzım hızlanıyor ve hâlâ etkisini yitirmekte olan sakinleştiricilere karşı koyarak ellerimi hareket ettiriyorum. Şırıngayı uyluğuma batırıp pistonuna basıyor.

‘Çok üzgünüm. Bunu yapmak zorunda kalmak istemezdim ama sanırım henüz anlamıyorsunuz. Umarım yolculuk sırasında açıklayabilirim. Çünkü babamın evine vardığımızda sizi uyuşturmaya devam edemem. O noktada, oyuna hazır olmanız gerekiyor. Yoksa ikimiz de pişman oluruz.’

'Dur,' diye zar zor fısıldayabiliyorum.

‘Ah, Roman. Keşke yapabilseydim. Sence bunların hiçbirini istiyor muyum? Hayır.’

Enjekte edilen sıvı vücudumda hızla yayılıyor ve kollarımın ve bacaklarımın hareketini tamamen engelliyor.

Londra gözümüzün önünden geçip gidiyor, kaçışın son kalıntıları da parıldayan ışıklar denizinde kayboluyor.

ON BİR

MAGGIE

YOLCULUĞUMUZUN İLK SAATİNİ SESSİZLİĞİN AĞIRLIĞI GÖLGELEDİ; önümüzde uzanan her kilometre, yapmacık ve garip bir hal aldı.

İki kez uyuşturup kaçırdığınız adama ne diyeceksiniz? Hava durumu hakkında sıradan sohbetler işe yaramayacak.

Roman istediği gibi hareketsiz oturuyor. Gerçi, vücudunda hala felç edici ilaçlar dolaştığı için hareketsiz kalması pek de mümkün değil. Bir paket Polo naneli şeker alıp bir tanesini ağzıma atıyorum, sonra paketi uzatıyorum.

'İster misin?' diye soruyorum. Daha çok alışkanlık haline gelmiş bir nezaketten.

Roman, sürüye bakıyor. Gözleri, kısa ve sert bir bakışla benimkine kayıyor, sonra tekrar önündeki yola bakıyor.

"Teşekkür ederim, hayır demeniz yeterli," diyerek paketi aramızdaki bardak tutacağına geri bıraktım.

'Ah, özür dilerim. Esir alanıma yeterince kibar davranmıyor muyum?' Sesi alaycı bir tondaydı ve direksiyonu sıkıca kavrayıp ona karşılık verme isteğimi bastırdım. Anlıyorum, yaptıklarımın ardından en yakın arkadaş gibi hikayeler anlatacak hali yok.

'Bunu yapmak istemiyorum.' Konuşurken dikkatimi yoldan ayırmıyorum. 'Başka seçeneğim yok.'

'Her zaman değersiz bir insan olmamayı seçme şansı vardır.' Sözleri canımı yakıyor ama neden böyle düşündüğünü anlıyorum.

'Hayatınızın on günü. Hepsi bu. Şampanya içebilirsiniz, her isteğiniz yerine getirilebilir ve sonra eve gidebilirsiniz. Hatta isterseniz size para bile öderim.'

'İsterseniz para karşılığında vakit geçirebileceğiniz insanlar var. Onları bir sapık gibi takip etmenize gerek yok.'

Sanki bir eskort düşünmemişim gibi. Düşünmüştüm. Ama kız kardeşim, düğüne gelip sonra ortadan kaybolan gizemli bir adamın ne olduğunu hemen anlardı. Roman komşum. Gerçek hayatta, muhtemelen sevgili olabileceğim biri. Kasları aklımdan geçiyor ve düşüncemi yeniden gözden geçiriyorum. Tamam, belki de mümkün değil, ama en azından açıklanabilir.

'Bu düşünce tarzımın ardında birçok neden var, ama gerçekten de, sadece benimle birlikte hareket etmeniz en iyisi olacak. İkimiz için de en iyisi bu. Tek ihtiyacım olan, birkaç günlüğüne erkek arkadaşım rolünü oynamanız. Beni öpmenize bile gerek yok. Toplum genellikle çiftlerin tüm bunları kapalı kapılar ardında tutmasını bekler. Bir hikaye uydurmak için birkaç saatimiz var.'

Roman sözümü kesiyor, her kelimesinde alaycı bir ton var. "Peki neden bu oyuna ortak olayım ki? Neden onlara senin delirdiğini ve beni kaçırdığını söylemeyeyim?"

Derin bir nefes alarak sinirlerimi yatıştırıyorum. Birkaç gerçeği dile getirme zamanı geldi.

'İki sebebi var. Birincisi: Çünkü seni tanıyorum. Hayatta başarılı olmak isteyen insanların bekâr sözcüsü gibi davrandığını biliyorum, ama bunun tamamen yalan olduğunu da biliyorum. Yatağında bir kadınla birlikte olduğun ve koridorda onları öptüğün görüntülerim var.'

'Sen bir ucube gibisin.' Sesi tok ve öfkeli bir tıslamaydı.

'Sanırım belki de öyleyim. Ama sen ikiyüzlüsün. Ve yalancısın. Ben bir ucube olmaktan başka bir şeymiş gibi davranmıyorum. Oyuna katılmamakla kaybedeceğin şey benimkinden daha fazla.'

Çenesi gerildi, keskin hatlı yüzünde rahatsızlık belirdi. "Peki ya ikinci sebep?"

'Ailem senin tarafını tutmayacak. Elbette, zaten şüphelendikleri kadar acınası olduğumu düşünecekler, ama her zaman arkamda duracaklar.'

'Bu bir tehdit mi?'

'Bu bir tehdit değil...'

Roman sessizleşiyor ve arabadaki atmosfer her geçen kilometreyle birlikte daha da geriliyor.

'Eğer eve partnerim olmadan dönersem, babam beni nefret ettiğim bir adamla evlendirecek. Çünkü aile şirketinin başına geçmeyi reddediyorum

ve babamın kız kardeşime ve erkek kardeşime yardım edecek birine ihtiyacı var.'

Sessizlik.

Birkaç kilometre sonra, sesimdeki çaresizliğe utanarak kendimi tekrar haklı çıkarmaya çalışıyorum.

'Kendime biraz daha zaman kazandırmam gerekiyor.'

Her geçen gergin kilometre, artan bir huzursuzlukla birlikte geliyor. Ne kadar çok şey söylemeye çalışırsam, o kadar çok sinirleniyor.

Manchester'ı geçtik ve gözlerim yanmaya başladı. Hem sinirden neredeyse hiç uyuyamadım, hem de Roman'ın poposunu merdivenlerden aşağı sürüklemenin yorgunluğuyla bitkin düştüm. Geceyi geçirmeden önce bizi dağların içine kadar götürmeyi umuyordum, ama dinlenmem gerektiği acı verici bir şekilde belli oluyor.

Sinyalimi yakıp, otoyolu geride bırakarak bir sonraki çıkış yoluna girdim. Arabada uyuduğum için sırtım bana ne kadar kızacak olsa da, Roman'ı bitkin ve öfkeli bir halde otele sürükleyemem.

Birkaç kıvrımdan sonra, yürüyüş yolunun bir parçası gibi görünen, geç saatte tamamen ıssız bir kırsal otopark buldum.

Arabadan inip sırtımı germek için yürürken Roman bana öldürücü bakışlar fırlattı. Sürüşten uyuşmuş kalçamı rahatlatmaya çalışıyordum. Bir paket ıslak mendil alıp en yakın çalılığa doğru gidip, popom rüzgara dönük bir şekilde, Roman'ın beni aynada görmemesini umarak çişimi yaptım.

Arkamı ve ellerimi hızlıca temizledikten sonra sürücü koltuğuna geri döndüm ve bir şişe su açıp uzunca bir yudum aldım. Roman beni izliyordu, gözleri hâlâ nefretle doluydu ama dili dudaklarının üzerinden geçiyordu.

'İster misin?' diye soruyorum.

'İçine salya bulaştırdığında pek sayılmaz.' Bu sözleri yüzüme tükürerek söyledi, ama ben şişenin kapağını kapatmaya çalışırken yutkundum. '...ama evet.'

Arkamdaki çantadan başka bir şişe çıkarıp, açık kapağını dudaklarına yaklaştırmak için pozisyonumu değiştirdim. Biraz garip oldu ve o içerken bir damla çenesinden aşağı aktı.

"Özür dilerim," dedim, paketten bir mendil çıkarıp ıslak yüzüne hafifçe bastırarak.

"İlaçların etkisi ne zaman geçecek?" diye soruyor.

'Sanırım sabaha kadar.'

'Sence?'

'Hakkımda ne düşünürseniz düşünün, insan kaçırmak gibi bir alışkanlığım yok.' Ona bir içki daha veriyorum ve şişeyi bitirmesini izliyorum.

"Sana inandığımı söyleyemem," diyor.

'Sanırım ilk kaçırma girişimimin bu kadar profesyonelce görünmesinden onur duymalıyım.'

'Belki de üzerinde düşünmediğin bir şey vardır.' Roman konuşmaya devam ederken gözlerini pencereden dışarıya çevirdi. 'Tuvalete gitmem gerek.'

Gerildim. Kahretsin.

'Yürüyemezsin. Yürüyemezsin.'

"Fark etmez. Dışarı çıkamıyorsam, buraya girmek zorundayım."

İdrar kokan bir arabada uyumaya çalışmayı hayal ediyorum ve bu kesinlikle imkansız bir şey.

'Bunu tutmanız gerekecek.'

'Hayır Maggie, onu sen tutmalısın.'

"Ayy," diye inledim. "Hayır. Yapamam."

'Umarım bolca ıslak mendiliniz vardır...'

'Sakın yapma,' diyorum. Ve o şerefsiz bir de sırtıtmaya cüret ediyor. 'Bundan zevk alıyorsun, değil mi?'

'Öyleyse, size taze ve hak ettiğiniz tatlılardan oluşan bir tabak ikram edilmesinden keyif aldığım için beni dava edin.'

Arabanın içinde etrafa bakındım ve sonunda boş şişelerden birini seçtim. Yeterince büyük olacak mı acaba? İçimden bir ah çekerek, ıslak mendiller ve şişeyle yolcu tarafına geçtim.

"Bunu yapamam," diye fısıldadım, fermuarına bakarken.

'Eminim daha önce bir horoz görmüşsündür. Utanması gereken benim.' Roman hâlâ benim rahatsızlığımdan fazlasıyla keyif alıyor gibi görünüyor.

'Elbette, yardıma ihtiyacım olmadı... yani, biliyorsunuz işte.'

'Bunu kendi başına getirdin.'

'Sus.' Omuzlarımı dikleştirerek mendilleri ve şişeleri yere bıraktım ve uzanıp kemerini çözdüm, bacaklarını çevirip yere indirdim. Gövdesi sırtlığa yana doğru yaslandı ve sonunda en azından biraz utanmış görünüyordu.

Yakından bakınca, boğazına sinmiş olan tıraş losyonunun kokusunu alıyorum ve boynundaki damarın her kalp atışıyla nasıl attığını görüyorum.

Yutkunarak pantolonunun düğmelerini açtım ve fermuarını aşağı çektim.

Elimi uzatıp yumuşak penisini parmaklarımla kavrayıp fermuarın ötesine çekerken, omzumun üzerinden bana bakıyor.

'Bunu yaptığımı inanmıyorum.'

'Ben de öyle düşünüyorum,' diye mırıldandı Roman. 'Bir kadının eline geçmesi genellikle daha etkileyici oluyor.'

O kendini beğenmiş herife itiraf edecek değilim ama, sertleşmemiş penisinin kalınlığı bile beni etkiledi. Keşke başka amaçlar için olsaydı.

"Şişeye ihtiyacın olacağını sanmıyorum," diyor. "Beni dönüştürdüğüne göre, muhtemelen yere doğru nişan alabilirsin."

'Ayakkabılarıma işeyebilirsin!'

'Bunu hak edersin.'

'Defol git,' diye mırıldandım. Kenarda durup, sanki patlayacakmış gibi penisini tutarak, ucunu yere doğrulttum, başka yöne bakıyordum. Bir dakika geçti, hiçbir şey olmadı, ben orada aptal gibi sessizce içten içe ölüyordum.

'Çişe mi gideceksin yoksa ne?' diye soruyorum.

'Şu anda senin ilaçların yüzünden tam olarak kontrolüm altında değil.' Ona tekrar baktığımda Roman'ın yüzü kıpkırmızıydı.

'Ya gerçekleştirin ya da bastırın. Bütün gece burada etli bir ereksiyon halinde duracak değilim.'

Kaşları kalktı ve ima dolu bir karşılık vermek istediğini anladım ama kendini tuttu. Bir an sonra, bir sıçrama sesi beni yerimden sıçrattı.

"Sabit tut!" diye bağırdı. "Pantolonuma bulaşmasını istemiyorum."

Yerin beni açıp tamamen yutmasını istiyorum. Bu kesinlikle istediğim şey değil. Ama ne yazık ki, otopark ayaklarımla altında sert kalıyor ve o işini bitirene kadar orada yedek bir pislik gibi durmak zorunda kalıyorum.

Durduğu anda penisini bırakıyorum ve titriyorum.

"Bu biraz kabalık," diyor alaycı bir gülümsemeyle.

'Beni denemeye kalkma.'

Onu bebek mendiliyle olabildiğince hızlı bir şekilde temizledikten sonra ellerimi dört kez sildim. Bacaklarını arabaya geri sokarken her adımda su birikintisine dikkat etmem gerekiyordu, sonra kapıyı sertçe kapattım. Kendimi bu çiğ kokulu olaydan uzaklaştırmak için arabayı başka bir yere çektim.

Uykuya dalmaya kararlıyım, bu yüzden koltuğumun sırtlığını indirdim ve Roman'ın üzerinden uzanıp aynı şeyi yaptım. Yüzüne bu kadar yakın

olmak beni ürpertti ve koltuk yavaşça yerine oturduğunda bu tamamen çılgın girişime giriştiğime pişman oldum.

İçten içe giderek artan bir hızla kontrolden çıkıyor olsam da, her şeyin kontrol altında olduğunu varsayarak birkaç kablo bağı çıkarıyorum.

Roman gözlerini kısarak, "Bunlarla ne yapıyorsun?" diye sordu.

'İlacın etkisi geçer geçmez kaçıp gitmemeni veya beni öldürmemeni sağlıyorum.'

'Beni öldürmenden mi endişeleniyorsun?'

'Oldukça kızgınsın.'

'Elbette çok kızgıyım. Ama seni öldürmeyeceğim.' Sesi inanmazlık dolu bir tonda çıktı.

'Sadece sözüne inanmayacağım.' Omuz silkerek bileğine bir kravat bağladım ve kapı koluna fermuarla tutturdum. Diğer elini orta konsola bağlayacak bir yer yoktu, bu yüzden diğer kravatı diğer bileğindeki ilk kravatın etrafına doladım ve ikisini birbirine bağladım.

"Bu gereksiz görünüyor," diyor.

'Oluyor işte. Biraz uyuyun.'

Bağlı olan kendisi olmasına rağmen, ben uykuya dalmadan çok önce derin bir uykuya dalmıştı.

ON İKİ

ROMA

MAGGİE, SESİ TITREK BİR FISILTIYLA, "KAHRETSİN, AH KAHRETSİN, AH kahretsin!" diyor.

Hareket etmeye çalışıyorum, ancak kablo bağlarının sıkı tutuşu bana yapamayacağımı hatırlatıyor.

Büyük bir çaba sarf ederek gözlerimi araladım ve dağınık küçük arabanın karanlık iç mekanına baktım.

'Sorun ne?' Şey, arabaya bağlı olmam dışında bir sorun yok.

"Polis!" diye tısladı dışlerinin arasından, ortadaki sütunun üzerinden tırmanıp kucağıma iyice yerleşmeden önce.

Bir arabanın farlarının beyaz bir parıltısı tavanda dans ediyor ve bakışlarımı kaynağına çevirdiğimde, karşıımızda duran aracın üzerinde tanıdık mavi ve sarı bir desen görüyorum.

Memnuniyet dolu bir kahkaha atarken, içimi sıcak bir rahatlama hissi kapladı. Karma sonunda şu anda üzerimde oturan manyak cep roketinin başına bela oldu.

'Mahvoldun,' diyorum.

Maggie saçlarımdan sıkıca tuttu ve bana yaklaşıp kulağıma fısıldadı.

'Buraya sevişmek için geldik. Bu senin kirli küçük fantezin. Duyuyor musun?'

'Bunu neden kabul edeyim ki? Seni otuz dakika içinde hücreye atabilir.' Onu üzerimden itmek, yaklaşan düşüşünden zevk almak istiyorum.

'Çünkü ben senin sandığın kişi değilim, Roman. Benim de sırlarım var. Ailem geçimini insan öldürerek sağlıyor. Ve fareler gibi yer altında değil, toplumun en üst kademesindekiler tarafından bunun için para alıyorlar. Kanınız koltuklarımda kurumadan o hücreden çıkmış olurdum.'

Tehdit karşısında kıkım kasılıyor ama o sadece saçmalıyor, değil mi?

'Defol git. Sen berbat bir yalancısın Maggie. İşin bitti.'

Maggie geriye doğru bakıp, ne yapmadığımızı gizlemek için elbisesini etrafımızda yelpaze gibi açıyor.

'Dene bakalım.' Sesinde panik dolu bir hırıltı vardı. 'Bıçağım orta konsolda, düğüne eli boş dönmeden önce onu boynuna saplayacağım. En azından bu şekilde babam benden memnun kalacak.'

Yutkundum ve gözlerimi kısarak, "Katil gibi görünmüyorsun," dedim.

'Beni denemek ister misin? Her zaman sevimli küçük büyükanneni ziyaret edebilirim...'

Fazla ileri gidildi.

'Sakin onu tehdit etme.' Maggie'yi kucağımdan indirmeye çalışırken, kelepçelerime karşı çekiştirirken öfke kabarıyor.

'Öyleyse işbirliği yap. Lütfen?' Sesindeki yalvarış beni duraksattı. Tehditlere rağmen, bir samimiyet vardı. Büyükannemi ya da beni öldüreceğinden şüpheliyim ama doğruyu söylediğine dair bir risk alamam. İşbirliği yapmazsam öleceğim ve bu, hapse girse de girmese de bana hiçbir fayda sağlamayacak.

Pencerenin dışındaki hareket dikkatimi çekiyor ve Maggie, tanıdığım komşudan tamamen farklı bir yaratığa dönüşüyor. Kalçaları öne doğru fırlıyor ve kasıklarına sürtünüyor.

Deli kalmak istiyorum.

Gerçekten öyle düşünüyorum.

Ama aman Tanrım, bu aksiyon beynimi donduruyor, tüm mantığımı yok ediyor.

'Sanki sevişiyormuşuz gibi davran, Roman. Lütfen.'

Dağınık saçları yüzümü gıdıklıyor, rahatsız edici uykumdan dolayı hala nemli olan boynuma yapışıyor.

Maggie küçük bir şeytan gibi hareket ediyor, kalçaları tutkulu bir sevişmeyi taklit edercesine kıvranıyor. Tanıdığım sessiz, gösterişsiz komşudan çok farklı. Yatak odasının duvarının diğer tarafından gelen yalvaran inlemelerinin anısı, baştan çıkarıcı sürtünmeyle karışarak zihnimde canlanıyor. Pantolonumda belirgin bir sertleşme oluyor ve yüzüm kızarıyor.

Pencereye gelen sert bir vuruş beni irkiltti ve Maggie'nin şu anda kasık bölgeme neden cilalanması gereken bir direk gibi davrandığını hatırlattı.

Maggie camı indirmek için düğmeye basıyor, karanlık araba iç mekanında bile yüzündeki kızarıklık belirgin.

'Merhaba memur bey,' dedi nefes nefese, ona cilveli bir gülümseme vererek.

Fırsatım geldi, polise neler olup bittiğini anlatmalıyım. Ondan yardım istemeliyim.

Ama Maggie'ye verdiği bakış beni tereddüte düşürüyor. Sanki tavuk kümesine girmiş bir tilki gibi görünüyor.

"Bakın, burada ne var?" diye soruyor, yırtıcı bir şekilde dudaklarını yalayarak.

İstemsizce de olsa Maggie'yi kendime daha çok yaklaştırmak istiyorum. Üniformalı adamın bakışları altında kollarımı onun etrafına sarmak istiyorum.

Ondan yayılan ürkütücü hava dalga dalga kendini gösteriyor.

Bunun yerine, kollarım kapıya yapışık halde, hareketsiz bir şekilde duruyorum ve ilaçların etkisi geçmeye başlarken vücudum hâlâ tam olarak işbirliği yapmıyor.

'Çok özür dileriz. Eve dönerken biraz heyecanlandık ve kimsenin göreceğini düşünmedik...'

Maggie'nin boğazı yüzümün önünde hareket ediyor.

"Şey, benim yüzümden durmayın," diyor polis memuru, kendini düzeltmek için eğilerek.

Brüt.

'Sorun değil. Biz yolumuza devam ederiz.' Maggie kalçalarını benden uzaklaştırıyor ve neredeyse onun delici sıcaklığının kaybına yas tutuyorum. Neredeyse.

'Hayır. Erkek arkadaşınla sevişmeyi bitireceksin, yoksa bunu ihbar etmemi mi istiyorsun?' Elinde bir el feneri tutuyor, gözlerimi kısmama neden oluyor.

Maggie bana bakarken gözleri kocaman açıldı.

'Sanmıyorum...' diye başlıyor Maggie.

'Senden düşünmeni istemiyorum. Sana devam etmeni söylüyorum, yoksa geceyi karakolda, erkek arkadaşını araba kapısına bağlayıp halka açık alanda sevişmenin nedenini açıklamakla geçireceksin.'

İçimi öfke kapladı. Maggie'yi neredeyse yerinden oynatacak kadar sertçe kelepçelerimi çekiştirdim. Ama nafile. Polis yozlaşmış ve bizi

bırakmaya hiç niyeti yok. Ona yetişkin kaçırıldığımı söylemenin de bir faydası olmayacak gibi görünüyor.

'Şimdi bana güzel bir zaman göster, sevgilim.' Fermuarın indirilme sesi açıkça duyuluyor.

Maggie bana o kadar yaklaştı ki kulağına fısıldadım: "Onu bıçaklayacak mısın?"

'Hayır,' sesi telaşlı bir fısıltı gibiydi. 'Gerçekten bu zahmete ihtiyacım yok. Zaten yeterince zor bir gün geçirdim. Sadece bana ayak uydur.'

'Seninle yatmak istemiyorum,' diye tısladım dişlerimi sıkarak.

'İyi, çünkü sen de yapamayacaksın.' Maggie kıpırdandı, parmaklarını saçlarımın arasına geçirdi ve bıraktığı yerden devam etti.

Aramızda küçük bir mesafe bırakarak, eteğinin altında olduğundan daha fazla şey oluyormuş gibi hareket ediyor. Bir iki dakika sonra polis memuru homurdanıyor.

'Bize ateşli bir şov yap. Adamın biraz çabayı hak ediyor... değil mi?' Gözleri bağlı bileklerime takıldı ve sadistçe bir sırtışla bir elini açık pencereye bastırıp Maggie'nin omzuna bastırarak onu vücuduma iyice yasladı.

Vücutlarımız yakıcı bir sıcaklıkla birbirine temas ederken yanağıma "Özür dilerim" diye mırıldandı. Sürtünmeye tepki olarak penisim aramızda, tam bacaklarının arasında kalınlaştı.

'Sorun değil,' diye mırıldanıyorum, hain penisimi söndürmek için futbol skorlarını düşünerek. 'Sadece orgazm taklidi yaparız, umarım gider.'

Maggie sertliğim karşısında kaskatı kesildi, kalçalarının her hareketinde artan basınçla nefesi kesildi. Arabanın yanında çılgınca mastürbasyon yapan polise, Maggie'nin omzunun üzerinden bakarak dik dik baktım.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, bu mide bulandırıcı işkencenin bitmesini bekliyorum. Ama ikisini de kapatmak diğer duyularımı daha da keskinleştiriyor. Maggie'nin hareketlerinin değişmesi, kalçalarının açılıp nefes nefese kalması. Parmakları kafa derime sıkıca bastırırken dudaklarından nefis bir inilti çıkıyor, yanağımda geziniyor. Vücudum temas ettiğimiz her noktada karıncalanıyor, sürtünme beni oturuyor olmama rağmen baş dönmesine neden oluyor.

Çünkü tüm bunların içinde o var. Beni çevreliyor. Kaçınılmaz.

Çıkardığı sesler polisi kandırmak için bir numara mı? Eğer öyleyse, tahmin ettiğimden çok daha iyi bir oyuncuymuş.

"Maggie," diye fısıldadım, boğazım düğümlenmişti. "İyi misin?"

‘Ben... Aman Tanrım... Özür dilerim...’

Sözlerinde bir titreme var, yanağı benimkine değdiğinde kızarıyor.

‘Roman.’ Adım, duyularımı alt üst eden bir yalvarışla ağzından dökülüyor. Kucağında güzel bir kızın gerçek adımı inleyerek söylemesinin üzerinden o kadar uzun zaman geçmiş ki, onun altında şaşkına dönmüş halde kalıyorum.

Ve tekrar duymayı çok istiyorum.

Vücudu titremeye başlarken uylukları bacaklarımı sıkıca kavradı. Gözlerimi açtım ve orgazm olurken yüzünü izledim. Ya da orgazm oluyormuş gibi yaparken.

Ama bence o numara yapmıyor.

Yüzü kızardı, dudakları aralandı ve adeta öpülmeyi yalvarıyordu.

Ve ben donakaldım. Onun büyüüne kapıldım.

Tuhaf komşumun bu yönünü, zevkten yarı vahşileştiği tarafını daha önce hiç görmemiştim.

Tam dikkatim dağılmıştı ki, sağ taraftan anlaşılmaz bir inilti duydum. Ve araba kapısına bir çarpma sesi geldi.

Anı mahvetmenin yolu buymuş, aptal memur.

Maggie'nin orgazmı dinliyor ve utançtan ölecek gibi görünüyor.

"Pekala. Hadi gidin buradan," dedi polis memuru pantolonunun fermuarını çekerken ve boğazını temizlerken. Sendelleyerek uzaklaştı ve Maggie ile beni baş başa bıraktı.

Islak kasıklarımın hemen uzaklaşmasını bekliyordum, ama o bir an duraksadı, göğsü her nefes alışında inip kalkıyordu.

‘Tanrım. Çok özür dilerim. Bunu kastetmedim—’

"Sorun yok," diye onu rahatlatmaya çalıştım, bir an için beni kelimenin tam anlamıyla isteğim dışında tuttuğunu unutarak. "Olur böyle şeyler."

‘Bu kesinlikle benim başıma gelmiyor.’ Maggie kucağımdan kalkıp yerine oturdu ve elleriyle yüzünü kapattı.

Hâlâ sert olan penisimin etrafına soğuk hava sızıyor, üzerinde koyu bir leke oluşuyor. Maggie sonunda baktığında, geride bıraktığı dağınıklığı görüyor.

‘Lütfen bunu kimseye anlatmayın.’ Sözleri kısık, sanki kendi içine kapanmış gibi.

'Kimden bahsediyorsun? Alt kattaki yaşlı kadından mı?' Şaka yapma girişimim, gergin atmosferi dağıtmaya yetmiyor.

Aramızda bir an için geçen tüm sıcaklık dağılıyor ve Maggie'nin omuzları düşüp kapısını açmak için elini uzatana kadar garip bir sessizlik içinde oturuyoruz.

'Nereye gidiyorsun?' diye soruyorum.

'Kurumadan önce kapımdaki meni kalıntılarını temizlemek için.'

Ve ben orada kalıyorum. Kapıya yapışık ve bu çılgın kadının bir sonraki hamlesinin ne olacağı konusunda hiçbir kontrolüm yok.

Üstelik, katillerden oluşan bir aileden bahsettiği konusunda oldukça eminim... ama ya gerçekten de öyle düşünüyorsa?

ON ÜÇ

MAGGIE

SAATLERCE YOLA ODAKLANMAKTAN GÖZLERİM YANIYOR. ROMAN'IN bana sürekli yönelttiği bakışlardan kaçınmak için çok dikkatli bakıyorum.

Beyaz çizgiler hızla geçip gidiyor, ta ki eve daha yakın yollara ulaşana kadar, orada tamamen kayboluyorlar. Kendime onun bunu düşünmediğini kaç kez söylesem de, beynim sürekli olarak vücudumun beni yozlaşmış bir polisin, kaçırılmış bir komşunun ve muhtemelen birkaç porsuğun önünde nasıl ele verdiğini tekrar tekrar oynatıyor.

Geldim.

Bu Romalı.

Onunla sevişiyormuş gibi yaparken.

O bunu düşünüyor olsun ya da olmasın, ben başka hiçbir şey düşünemiyorum. İnledim. Kulağına. Birden fazla kez. Kahretsin.

Roman'a her gizlice baktığımda yüzümde bir ateş yanıyor, o kadar ısınıyor ki sanki kaşıyıp atmam gerekiyor gibi hissediyorum.

Direksiyon simidine yapışmış parmaklarım bembeyaz oluyor, sanki yeterince sıkı tutarsam utancımın yerini acı alacakmış gibi. Söylemeye gerek yok, işe yaramıyor.

Roman yanımda kıpırdandı, bağcıkların bileklerine batmasıyla yüzünü buruşturdu.

Kıvrımlı tali yollarda ilerlerken sessizlik uzuyor, hem sürüşümden hem de bizi bekleyen yaklaşan kaostan midem alt üst oluyor.

Konuşmaya başlayın. İnsanlar polis memurunun önünde cinsel ilişki taklidi yaptıktan sonra bile hâlâ konuşmaya devam ediyorlar. Muhtemelen.

Roman, "Sessizsin," diyor.

'Ben araba kullanıyorum.'

'O zamanlar bu kadar sessiz değildin—'

'Hayır,' diye araya girdim, hem de fazlasıyla yüksek sesle. 'O cümleyi tamamlama. Oraya kesinlikle giremem.'

"Yardımcı olacaksa," diyor, "benim de terapiye ihtiyacım olacak."

Hafifçe güldüm, ama bu hemen utanç verici bir öksürüğe dönüştü. Zavallı herifi kaçırıp onunla ilişkiye girdikten sonra gülmek son derece uygunsuz geldi.

Kalın bir battaniye gibi sessizlik yeniden çöktü. Bakışlarının başımın yan tarafına saplandığını hissedebiliyorum, sanki tehlikeli miyim, deli miyim yoksa sadece felaket derecede acınası mıyım diye anlamaya çalışıyor.

Dürüst olmak gerekirse, üçü de adil.

Sonunda, "Peki," dedi. "Şimdi yapacağımız şeyin ne olduğunu açıklayacak mısın?"

Kusmak istiyorum doğrusu. En azından bu, konuşmayı biraz daha durdurabilir.

'Evet. Sanırım açıklamam gerekiyor.'

Açıklama yapmak istemiyorum. Roman zaten deli olduğumu düşünüyor. Çılgın ailemle ilgili ne kadarını ona anlatmalıyım acaba?

Sanırım hepsi. Bir kere başladım, hadi ama!

Ama nereden başlayacağım ben?

'İşte arabaya bindiğine pişman olacağın an,' diyorum.

Kaşını kaldırıyor. "Doğrusu, pek bir seçeneğim olduğundan emin değilim."

Nefesimi verip direksiyonu daha da sıkı kavradım.

'Pekala. Önce Eddie.'

'Eski sevgilin mi?'

'Evet. O.' Hemen geri sarmak istiyorum. İptal etmek istiyorum.

Ama çılgın hayatımı Roman'dan saklamaya çalışmak için artık çok geç. Onu bu işe ben sürükledim ve artık geri dönemem.

'Üniversitedeyken çok kısa bir süre çıktık.'

'Ona da deli muamelesi mi yaptın? Onu radyatöre bağlayıp hayat seçimlerinden pişman mı ettin?' Roman'ın sesi alaycı bir tonda olsa da, ona baktığımda her zamankinden daha solgun görünüyordu.

Onun şakaları, söyleyeceklerimi daha anlaşılır kılmayacak.

"Çünkü profesörlerimden birini adeta öldürdü."

Roman göz kırptı. 'O—'

"Öldürdüm onu," dedim hızla. "Önümde merdivenlerden aşağı ittim."

'Neden?' Roman'ın sesi, normalden birkaç oktav daha yüksek bir tona çıktığında, tamamen fare gibi tiz çıkıyordu.

Zorlukla yutkunuyorum.

'Çünkü profesör bana çok uzun süre baktı.'

İşte bu. Dünyamın korkunç gerçekliği. Daha doğrusu, kaçmaya çalıştığım dünyanın.

Roman, "Sana baktım," diye tekrarladı.

'Çok uzun zamandır,' diye ekliyorum, ama bu durumu daha iyi hale getirmiyor.

Sessizliği boğucu. Hemen bir şekilde daha iyi açıklamak istiyorum. Gerçi Eddie'yi mantıklı bir şekilde açıklayabileceğim bir yol yok. Tam bir deli.

'Bunun hayvansal içgüdülerinden kaynaklandığını söyledi,' diye geveledim. 'Böyle erkeklerin hangi kadınlara sarkıntılık etmenin kabul edilebilir olduğunu, hangilerine olmadığını bilmeleri gerektiğini söyledi. Kendini tutamadığını söyledi. Bu da açıkça çok büyük bir tehlike işaretiydi. Profesör bana ilgi duyuyor olsa bile –ki kesinlikle duymuyordu– onu öylece silemezsiniz.'

Roman çenesini sıkmış bir şekilde yola bakıyor.

"Ve sen onunla çıktın," diyor.

'Bilmiyordum! İlk başta bilmiyordum. Üniversitede tanıştık ve o çok çekici ve ilgiliydi. Düşünceliydi. İlk başta romantik geldi, ta ki her şey çok fazla olana kadar. Sanki bir yırtıcı hayvanın sizi yemeden önce sizinle oynaması gibiydi.'

'Peki, bunu ne zaman öğrendiniz?'

'Ben ilişkiyi bitirdim. Sonra bana her zaman onun olacağını söyledi. Bu, herhangi bir ilişki için, hele de gözünüzün önünde birinin öldürüldüğü bir ilişki için çok şey ifade ediyor. Sizin için.'

'O manyak etraftayken benim senin erkek arkadaşınmış gibi davranmamı mı istiyorsun?'

'Bir nevi.' Hafifçe omuz silktim.

Roman içini çekti. "Ve baban seninle evlenmeni mi istiyor?"

'Bunu yapmamı isterdi ama aslında istediği şey, normalmiş gibi davranmayı bırakıp aile şirketine üzerime düşeni yapmaya başlamam.'

'Nasıl da olsa katkıda bulunuyorsun?' Roman, geçen ağaçlara odaklanırken, ben her cümleyle içimden bir parça ölüyorum.

Tereddüt ediyorum. Direksiyon başındaki ellerim terliyor.

"İnsanları öldürerek," diye fısıldadım dişlerimi sıkarak. "Para için. Denemediğimden değil. Sadece bu konuda gerçekten çok beceriksizim."

Roman gözlerini tamamen bana çevirdi. "İnsanları öldürmeye mi çalıştın? Baban senin kiralık katil olmanı mı istiyor?"

Adam çok korkmuş görünüyor. Bu da normal sanırım. Her gün bir katille, hem de başarısız bir katille sahte bir ilişki yaşamaya zorlanmıyorsunuz.

'Evet. Ama şu ana kadar başarılı olamadım.'

'Bu işte başarılı olmak istiyor musun?'

'Hayır, asla. Şu berbat ofis işimi yapmak ve belki bir köpek edinmek istiyorum. Kendi kanıma bile bakmadan başım dönüyor.' O, kelepçelerin altında ellerini esnetirken, ben de alt dudacağımı ısırdım.

'Yani tehlikeli olacağını bilerek beni kaçırdınız mı? Bütün aileniz ve onların arkadaşları sadece para için insan öldürüyor.'

'Böyle söyleyince pek iyi gelmiyor.'

'Beni psikopatlarla dolu bir eve götürüyorsunuz. Ya Eddie beni öldürürse?'

Panik doruk noktasına ulaştı. 'Muhtemelen yapmayacak.'

'Muhtemelen?'

'Ailem seni sevdiği sürece sorun yok. Eddie'nin düğünü mahvetmesine izin vermeyecekler. Kan bağıını zevkle karıştırmamaya çalışıyoruz. Mümkün olduğunca.'

Bana dik dik baktı. 'Bu, hayatımda duyduğum en güven vermeyen cümle.'

'Biliyorum. Seni bu işe karıştırdığım için özür dilerim. Gerçekten.' Sinyali verip ağaçlarla çevrili bir başka sokağa girerken nefesim kesildi. Çok defa kullandığım bir sokak bu.

Utaniyorum ve panik beni bir canavar gibi kelime kismaya ittiği için daha fazla kelime ağzımdan dökölüyor. 'Az önce olanlar için de gerçekten çok üzgünüm. Kucağıma oturma olayı. Ve beni duvarın diğer tarafından duyuyorsun. Ve sakinleştiriciler. Ve kameralar. Bunu açıklamadığımı biliyorum. Yemin ederim sana takıntılı değilim. Yani, davranışlarım aksini gösteriyor elbette, ama normalde böyle değilim.'

'Adımı sızlanarak söyledin,' diyor yumuşak bir sesle.

'Bana bunu hatırlatma,' diye inledim. 'Bir aksaklıktı. Acıması bir durumda olduğumu biliyorum, daha fazla hatırlatmaya ihtiyacım yok.'

Ailem bunu bana hayatım boyunca yeterince açıkça anlattı.'

Çocukluğumun geçtiği eve yaklaştıkça sessizlik geri dönüyor. Sanki karanlık, demir parmaklıkların altından sızıyor ve yaklaştıkça daha da koyulaşıyor. Stres kabarıyor ve aptalca, pervasız kararlarımdan pişman olmaya başlıyorum.

'Elimden geldiğince rol yapacağım. Düğün için. Ama bana çok büyük bir borcun olacak.'

Rahatlama hissi o kadar yoğun ki gözlerim yanıyor.

"Ama bana bir şey olursa... Büyükanneme sen bak. Onun iyi olduğundan emin ol ve bana zarar veren herkesin bedelini ödemesini sağla. Eğer burada ölürsem, hayatının geri kalanında seni lanetleyeceğim."

'Söz veriyorum, her şey yoluna girecek.'

'İşin garibi, verdiğiniz sözlerin hiçbirine inanmıyorum.'

Roman'a şöyle bir bakıp derin bir nefes aldım. "Katil olabiliriz—yani, şahsen ben değilim—ama sıkı bir davranış kurallarına bağlıyız. Verdiğimiz sözlerle sadık kalırız. Hamilton'ın sözü altın değerindedir."

'Yahuda ve o para dolu kese hakkında ne derler bilirsin...' Roman, yaklaştığımız, üzerinde çarpıcı bir H sembolü bulunan büyük kapıları görünce kaşlarını çattı.

Demir kapılar yaklaştıkça araba yavaşlıyor. Midem alt üst oluyor ve ensemde ter birikiyor.

İşte bu kadar.

Artık araba kullanmaya gerek yok.

Açıklamaya daha fazla zaman yok.

'Pekala,' dedim sesime biraz neşe katmaya çalışarak. 'Aile evine hoş geldiniz.'

Varışımı duyurmama gerek kalmadan kapılar açılmaya başladı.

ON DÖRT

ROMA

GÜLSEM Mİ AĞLASAM Mİ BİLEMİYORUM. HER İKİ DURUMDA DA, heybetli kapılardan içeri girerken biraz histerik hissediyorum, Maggie'nin arabasının arkasından kapılar kapandığında ise bu his daha da artıyor.

Tek umudum, onun gerçekten de tamamen delirmiş biri olması ve ailesi ve eski eşi hakkında söylediklerinin sadece sanrılarının bir yansıması olmasıdır. Ailesinin çevresine doğru ilerledikçe üzerime çöken yaygın felaket hissi, bu küçük umudun bir yanılgı olduğunu gösteriyor.

Burasının her köşesi eski zenginliği haykırıyor; kapı ve çitlerdeki etkileyici, süslü, kıvrımlı ve sivri demir işçiliğinden, lastiklerin altında gıcırtı çıkaran inanılmaz uzun çakıllı yola kadar. Güvenlikten bahsetmiyorum bile. Her yerde kameralar var. İzinsiz girişleri caydırmak için görünürler sanırım, ama eminim ki görünmeyen çok daha fazla kamera da vardır.

Sürekli gözetim altında olma fikri beni rahatsız ediyor. Oysa ben hayatımı yabancılar tarafından gözetlenerek geçirmiş biriyim, bu da ironik.

Maggie de benim kadar huzursuz görünüyor. Eve dönmek bir angarya gibi hissettirmemeli. Büyükanneimin evi asla öyle hissettirmedi. İlişkiler konusunda beni sürekli iğnelese bile.

Parmaklarımı uzatırken yüzümü buruşturuyorum. Bileklerim bütün gün kapıya yapışık kaldı ve her yerim kaskatı kesildi. Tamam, her yerim değil ama omuzlarım, kollarım ve bileklerim ağrıyor. Savunmasız hissetmeye alışkın değilim. Çoğu ortamda en iri adam olmaya ve nasıl görünmek istediğimi seçmek için bir anlatı oluşturmaya alışkınım.

Ve şimdi durumun üstesinden gelemiyorum.

Tamamen Maggie'nin insafına kalmış durumda.

Tanrı bana yardım etsin.

Maggie arabayı durdurdu ve bana doğru uzandı. Kendimi durduramadan irkildim ve o gözlerini devirdi. Maggie orta konsoldan bir bıçak çıkarırken metalin parıltısı hafifçe belirdi. Bu deli kadın gerçekten silahlıymış.

'Altına işeme, sadece kıpırdama,' diye mırıldanıyor, kıvırcık saçları yüzüme doğru geliyor ben geri geri gitmeye çalışırken ama zaten koltuğa yapışmış durumdayım.

'Tam olarak yerimde duramam,' diyorum.

'Ve bunu düzeltmeye çalışıyorum.' Hızlı hareketlerle plastik kelepçeleri kesiyor. Hafif bir çıt sesiyle kopuyorlar ve kanım o kadar hızlı akıyor ki canım yanıyor. Omuzlarımı silkip parmaklarımı büküyorum, kapı kolunu kapıp kaçmaya çok hevesliyim.

Maggie bana bakmıyor. Direksiyonu sıkıca kavramaya devam ediyor. Gözleri ilerideki yola sabitlenmiş, çenesi kenetlenmiş durumda.

"Aptalca bir şey denemeyin," diyor.

'Bütün bu olay çok saçma.'

Gözleri benimkine kaydı. "Katılmıyorum demiyorum, ama ne demek istediğimi anlıyorsun. Koşmak. Bağırarak. Anahtarlarımı çalmaya çalışmak. Kaçmaya çalışmak."

'Sence ben çok ileri gidebilir miyim?'

'Roman.' Adımın onun ağzından çıkması hâlâ içimde çılgın, tuhaf bir şeyler uyandırıyor. Adımı inleyerek söylemesinin hatırası zehirli bir ok gibi saplanıyor bana. Nefret etmeme rağmen damarlarımda kaçınılmaz bir şekilde yer ediyor. 'Burası Londra değil. Burası... normal İskoçya bile değil. Burası başlı başına bir dünya. On adım bile atmadan seni görecekler.'

'Onlar?'

Söyleyiş şekli tüylerimi diken diken etti.

Pencereden dışarı bakıyorum, her yöne uzanıyormuş gibi görünen sık ağaçları inceliyorum. Yoğun bitki örtüsü beni huzursuz ediyor.

Giderek artan paniğimi hafifletmek için tek yapabildiğim mantıklı açıklamalar bulmak. Maggie bir yalancı. Maggie, başını belaya sokmuş ve beni korkutarak itaat ettirmeye çalışan panik halindeki bir kadın. Maggie bana uyuşturucu katılmış bisküviler pişirdi ve beni kanlı patates çuvalı gibi beton merdivenlerden aşağı sürükledi.

Bir virajı dönüyoruz ve yol genişleyerek Gotik tarzda bir malikaneyi gözler önüne seriyor. Ev yavaş yavaş beliriyor ve sanki hiç bitmiyor.

Devasa. Sivri kuleleri, minareleri ve koyu çerçeveli pencereleriyle dramatik bir yapı. Karanlığın içinde altın rengi parıltılar var, bu da onu davetkar göstermeliydi. Ama öyle değil. Sanki ağzına girmemi bekleyen sinsice pusuya yatmış bir canavar gibi görünüyor.

'Aman Tanrım,' diye mırıldandım.

Maggie'nin elleri sıkılaştı. 'Evet.'

'Burası sizin eviniz mi?'

'Burası babamın evi.' Bunu, sanki bu evden ne kadar uzak olduğunu anlamamı istiyormuş gibi söylüyor. Benim değil. Benim tercihim değil. Benim seçimim değil.

Araba yavaşça ilerliyor, lastikleri kemiklerin üzerinden geçiyormuş gibi gıcırıyor.

Bugün kiminle görüşeceğim?

Maggie içini çekti ve sonra silkelendi. "İçeri girmeden önce onları göstereceğim. Biz her zaman kapıda karşılama yapan bir aile olduk."

Kendimi bir doğa belgeselinin içinde gibi hissediyorum. Ve burada Hamilton ailesini doğal ortamlarında, avlarını nasıl paylaşacaklarına karar verirken kibarca gülümserken görüyoruz.

Maggie arabayı durdururken, açık kapıdan gelen ışıkla aydınlanan figürler basamaklarda belirir. Uzun, zarif silüetler.

Ürperiyorum.

"Boyunu annenden almışsın herhalde?" Kalp atışlarım boğazımda gümbür gümbür atarken, durumumuza biraz neşe katmaya çalışıyorum.

Maggie hafifçe ön cama doğru eğildi ve en yakınındaki kişiye başıyla işaret etti. "Ne kadar da eğlenceli birisin, değil mi? Neyse... Kızıl saçlı olan benim kız kardeşim Eliza; ortanca kardeş ve çok tatlı. En iyi arkadaşım. Ama aynı zamanda son derece acımasız. Onunla iyi geçinmenizi tavsiye ederim."

Bakışlarını takip ediyorum. Eliza çok çekici. Erkekleri biraz korkutan türden bir çekicilik. Aile netleşmeye başlayınca, gülümsediğini görüyorum. Sanki tereyağı bile erimezmiş gibi.

'İçeceğime zehir katıp, boğulurken bana uyku masalı anlatacakmış gibi görünüyor.'

Maggie gülüyor. "Sana hikaye okumazdı. Orada oturur ve senin nefes nefese kalışınla alay ederdi."

Eliza'nın yanında yaşlı bir kadın duruyor, gümüş sarısı saçları düzgün bir topuz şeklinde toplanmış ve Stepford eşi gibi ölçülü bir ifadeye sahip.

Maggie, "Bu Priscilla," diyor. "Babamın nişanlısı ve yakında evlenecek olan gelin."

Priscilla'nın gülümsemesi yumuşak ve zarif. Akşam yemekleri ve davetler için mükemmel bir yüz.

'Peki o gidip insanları öldürüyor mu?'

'Bildiğim kadarıyla hayır. Kocasını yaptı. Ölmeden önce. Oğlu hâlâ işin içinde. Yarın buraya gelecek.'

Harika, partiye katılacak daha fazla sözde ölüm getirici var.

Sonra bir adam öne çıktı ve kolunu Priscilla'nın omzuna attı. Geniş omuzlu ve uzun boylu, koyu renk saçlarının arasında gri teller karışmıştı.

Şaşırtıcı derecede normal görünüyor.

Hepsi öyle.

'O benim babam, Evan.' İsmi söylerken sesi titriyor, sanki sert bir et parçasıymış gibi.

O, size araba yolculuğunuzun nasıl geçtiğini soracak ve buzlu yolların ölüm tuzağı olduğu konusunda sizi beş kez uyaracak türden bir adama benziyor. Sonra sizi bara götürüp, bitmek bilmeyen müstehcen şakalar anlatırken sizi sarhoş edene kadar içki ısmarlayacak türden bir adama benzemiyor. Cinayete meyilli çocuklar yetiştirecek türden bir adama hiç benzemiyor.

Siyah tüylerin ön cama çarpmasıyla irkildim.

'Bu da ne—'

Kocaman siyah bir karga arabanın kaputunun üzerinde oturuyor ve dikkatini Maggie'ye ve bana çevirmiş. Tek gözüyle doğrudan bana bakıyor.

Sadece bir tane var.

Boş göz yuvası çirkin ve tahriş olmuş görünür, ancak sağlıklı göz keskin ve hızlıdır.

'Bu Coffin.'

Kuşun bir adı var mı?

'Bir dakika, bu bir evcil hayvan mı?'

Karga gagasıyla cama vuruyor.

"Bir bakıma öyle. Tam olarak bize ait değil ama uzun zamandır buralarda. Neredeyse on yıldır olmalı. Sanırım çatı saçaklarında uyuyor."

'Neden ona Tabut deniyor?'

Maggie, "Çünkü abim ona bu ismi ergenlik öncesi aptal bir çocukken verdi," diyor. "Ve çünkü gözleri seviyor."

Karga daha da yaklaşıyor.

'Kimin gözleri?'

Maggie omuz silkerek, "Bence o pek de seçici biri değil," dedi.

Karga tam önüme doğru yüksek sesle öttü, sonra da bulutlu gökyüzüne doğru kanat çırparak uzaklaştı.

Kaçmam gerekiyor.

Maggie, her şey yolundaymış gibi kapısını açıp dışarı adım atıyor. Oysa durum hiç de yolunda değil. "Lütfen, lütfen aptalca bir şey yapma. Yalvarıyorum sana."

Kalçalarımı kasarak onu takip ediyorum. Alternatif olarak, tek gözlü bir karganın retinalarımın iyi bir atıştırmalık olup olmayacağına karar verirken, cinayet malikanesinin önünde arabada yalnız başıma oturmak zorunda kalacağım.

Yüzüme soğuk hava çarpıyor, buz gibi kış beni sarıyor. Nemli ormanlar ve dumanlı odun ateşleri gibi kokuyor. Başka bir ortamda olsa belki hoş bile olabilirdi.

Maggie kapısını kapatıp omuzlarını dikleştiriyor. Cesur bir yüz takınıyor. Ve bu beni biraz üzüyor. O maskeyi biliyorum, ben de sürekli takıyorum.

'Gülümse,' diye fısıldıyor. 'Lütfen. Sadece... gülümse.'

Deniyorum.

Eliza önce basamaklardan iner, çakıllara basmamak için en alt basamakta durur. Maggie onun önünde durur ve yanaklarından öperken onu sıkıca kendine çeker.

Ardından kısılmış bakışları bana kaydı.

Değerlendirildiğimi hissediyorum.

Maggie, garip bir şekilde neşeli bir sesle, "Roman," dedi. "Bu da Eliza. Kız kardeşim."

Eliza elini uzatıyor. Yüzünde en ufak bir kızarıklık yok. El tutuşu sıkı, neredeyse iş bitirici bir tavırda.

"Tanıştığımıza çok memnun oldum," diyor. Yumuşak İskoç aksanı, Maggie'ninki gibi, son derece tatlı ve sevimli. "Maggie bize sizin hakkınızda çok şey anlattı."

Yan gözle Maggie'ye bakıyorum, o da nezaket gösterip kıpkırmızı oluyor. 'Umarım her şey yolunda gider.'

'Ah, eminim.' Eliza gülümsedi.

Priscilla koluma hafifçe dokunarak, "Hoş geldin," dedi. "Bu kadar uzun bir yolculuktan sonra çok yorulmuş olmalısın."

'Maggie direksiyonu devraldı.' Çünkü beni kapıya bağlamıştı.

Sonra Evan yanıma geliyor. Her ne kadar geleneksel anlamda aileyle tanışmıyor olsam da, midem bulanıyor.

Yakından bakınca daha da normal. Tanıştığım diğer tüm yaşlı İskoç erkeklerine benziyor. Doğrusunu söylemek gerekirse, çok fazla İskoç erkeği tanımadım.

Elini uzattı. Ben de elini sıktım.

"Roman," diyor sıcak bir şekilde. "Maggie'nin hayatındaki diğer adamlar nihayet tanışmak bir zevk; seni çok uzun zamandır kendine saklıyordu."

Bakışları benimkine bir an fazla uzun süre takıldı.

'Beni ağırladığınız için teşekkür ederim,' diyorum.

Başını hafifçe çeviriyor, sanki Maggie ile konuşuyormuş gibi, ama sözleri ikimiz için de geçerli. "Rica ederim. Maggie'miz için önemli olan insanlarla tanışmaktan çok hoşlanıyoruz."

Önemli.

Yanımda Maggie'nin omuzları gerildi. Çok daha fazla konuşmaya ihtiyacımız var. Belli ki, apartmanımızdaki tek yalancı ben değilim. Ailesi neden uzun süreli bir ilişkimiz olduğunu düşünüyor? Eğer beni sadece aceleci bir kararla kaçırdıysa, neden adımı biliyorlar ki?

Evan açık kapıyı işaret ederek, "İçeri gelin. Isının. Kokteyller sizi bekliyor." dedi.

Ev inanılmaz, başka kelimeyle anlatmak mümkün değil. Giriş holü, büyüklüğü ve ihtişamıyla adeta bir düğüne ev sahipliği yapabilir. Duvarları portrelerle süslü, görkemli çift merdiven yukarı doğru kıvrılıyor.

Ürkütücü. Resimler beni çok korkutuyor. Maggie'ye inanılacak olursa, geçmişten gelen bir sürü soğukkanlı manyak var.

Bizi bir oturma odasına alıyorlar. Yumuşak kanepeler ve ağır işlemeli perdeler koyu duvarları yumuşatıyor ve gürül gürül yanan şömine soğuk ellerimi ısıtıyor.

Küçük grubumuz yapmacık ama kibar bir şekilde sohbet ederken gülümsememi koruyorum. Yüzüm ağrıyana kadar gülümsüyorum.

Biri bana ne iş yaptığımı sorduğunda, Maggie kolay yalanlarla ve dikkat dağıtıcı şeylerle konuyu geçiştiriyor. Nasıl tanıştığımızı sorduklarında da aynı şey geçerli.

Evan, müstakbel eşinin omuzlarına kolunu rahatça atarak sohbet ediyor. Bildiklerimi bilmeseydim, oldukça hoş bir insan olduğunu düşünürdüm.

Belki de bu yüzden yaptıklarının yanına kar kalıyordur?

Maggie bana yakın duruyor. Rolünü iyi oynuyor, doğru anlarda gülüyor. Ama ondan yayılan gerginliği hissedebiliyorum. Hareketlerinin nasıl sertleştiğini görebiliyorum. İçeceği minik yudumlar alıyor, parmakları bardağı sıkıca kavıyor, sanki durumu kontrol altında tutmaya çok çalışıyor gibi. Sanki espresso martini'min ortasında, çizgi film karakteri gibi kollarımı savurarak kaçıp gidecekmişim gibi.

Onu rahatlatma isteği beni gıdıklıyor, ta ki onun beni kaçırdığını ve kaçırana empati duymanın Stockholm sendromunun temel prensibi olduğunu hatırlayana kadar.

Babasını memnun etmek için böylesine radikal bir şey yapacak kadar büyürken neler görmüş olabileceğini hayal bile edemiyorum. Ailenin bir parçası gibi görünmüyor.

Sonunda Eliza kolunu Maggie'nin koluna geçirip onu koridora doğru sürükledi. Ben de peşinden gittim. Aslında Maggie ile birlikte kalmak istemiyordum ama odada kalmaktan daha iyi olmalıydı. "Yerleşip biraz hazırlanmak isteyeceksin. Maggie'nin süiti hazır."

Süit mi?

'Elbette birlikte kalacaksınız... Babam Roman'ın misafir odalarından birinde kalması gerektiğini düşündü ama merak etmeyin, bunu hemen reddettim.' Eliza kalçasıyla Maggie'yi dürttü ve sırttı.

Maggie'nin gülümsemesi soluyor. 'Eliza—'

Eliza tatlı bir sesle, "Rahatla," diyor. "Biraz düzenleme yaptım. Ama merak etme, en sevdiğin yastığı bıraktım."

Maggie kıpkırmızı oldu ve Eliza bana kaşlarını çattı.

'Roman'la oynayabilecekken yastığa ihtiyacın yok herhalde... değil mi?'

'Eliza,' diye bağırdı Maggie, bana üzgün bir bakış fırlatarak.

İyi ki bir içki içmişim.

Süit gerçekten çok büyük. Maggie'nin neden Londra'daki küçük bir daire için burayı terk ettiğini hiç anlamadım. Yüksek tavanlar, oturma alanı ve ön bahçeye bakan devasa pencereler vardı. Banyo, diğer mobilyalardan çok daha yeni ve pırıl pırıl görünüyordu.

Odanın tam ortasında ise sadece bir yatak vardı.

Kocaman, dört direkli bir yatak. Tertemiz beyaz çarşaflar ve tuhaf perdeler.

Durup Maggie'ye bakıyorum. Eğer daha da kızarırsa, kafası patlayabilir diye düşünüyorum.

'Teşekkürler, Eliza. Çok güzel görünüyor.'

Eliza kapıdan, "Sizi iki aşık kuşu yalnız bırakıyorum," diyor. "Av için erkenden görüşürüz."

Kapı hafif bir tık sesiyle kapanıyor.

'Lütfen lazer oyunu veya kil güvercini deyin. İnsan değil.' Çantalarımız zaten kanepelerden birinin üzerindeydi ve ben de yanlarına çöktüm.

'Elbette bunlar kil, biz canavar değiliz.' Maggie ellerini yanlarında kenetlemiş bir şekilde garip bir duruş sergiliyor.

"İşte aile bu," diyorum, uzanıp sehpanın üzerindeki tepside bir paket tereyağlı kurabiye alırken. Otel gibi bir yer.

'Kardeşim dışında. Ama onu aileyle sosyalleştirmek, beni buraya getirmekten daha zor. Biliyorum ki çok kalabalıklar.'

'Bu, durumu hafife almak olur.'

Ben küçük paket tereyağlı bisküvileri çıtırdatarak yerken Maggie odada bir aşağı bir yukarı yürüyor. "Yatağı paylaşmak zorunda değiliz. Kanepede uyuyabilirim."

'Kız kardeşinin içeri dalıp seni orada bulmayacağına güveniyor musun?'

Acı dolu bir ses çıkarıyor. "Yerde, yatağın arkasında uyuyabilirim, ne olur ne olmaz."

'Yerde uyumayacaksın.'

'Neden umurunda? Yaptıklarından sonra beni rahatsız görmekten çok mutlu olacağını düşünmüştüm.'

Onu o oturma odasında, stresli ve kendi ailesine karşı yapmacık bir halde görmek, içimde bir tür acıma duygusu uyandırdı.

'Düğünden önce sırtının neden bu kadar kötü durumda olduğunu psikopat ailene açıklamak istemiyorum.'

Yatağa hazırlanmak garip bir durum. Stüdyo daire büyüklüğündeki banyoda sessizce diş fırçalanıyor. Pijamalar banyoda, birbirlerinden kaçınarak değiştiriliyor. Maggie'nin üzeri minik sosis köpekleriyle dolu. Bazıları şapka takmış. Delilik.

Yatağın kenarına oturuyorum. En uç kenarına.

O yatağa girdiğinde aramızda uçsuz bucaksız bir yatak alanı oluşuyor.

Oda, şöminenin çıtırtısı ve hafif rüzgar sesi dışında tamamen sessiz. Beni buraya getirdiği için ona bağışlamak istiyorum. Özür dilemesini ve beni ilk iş olarak eve götüreceğine söz vermesini sağlamak istiyorum. Bir telefon bulup polisi aramak istiyorum. Ailesinin iddialarının doğru olduğundan ve beni uslu durmaya zorlamak için bunları kullanıp kullanmadığından emin

değilim. Ama eğer doğruysa... kaçmaya çalışmak mı daha tehlikeli, yoksa bu durumu öylece kabullenmek mi?

Boğazımı temizledim. 'Peki.'

'Bu yüzden.'

'Düğün ne zaman?'

Zorlukla yutkunuyor ve gözlerini yukarıdaki ağaçların yapraklarına dikeyyor. 'Altı gün sonra.'

Başımı hızla ona çevirdim. "Altı gün mü?"

'Evet.'

Kaçırıcımla birlikte bu devasa kafeste altı gün geçirdim. Kahretsin.

'O zamana kadar ne yapmamız gerekiyor ki?'

Maggie pijamasının etek ucuyla oynuyor. "Partiler var. Provalar var. Ve oyunlar var."

'Oyunlar mı?'

'Bu tamamen bir olay. Sosyete düğünleri. Her şeyi tek bir günde yapmıyorlar. Birbiri ardına etkinlikler oluyor. Bazıları aileden, bazıları da uzaklardan gelen misafirler.'

'Kahretsin.'

Maggie'nin kaşları yukarı kalktı.

'Öyle olmaz. Aman Tanrım, Maggie. Sağ salim uyanacağımdan bile emin değilim.'

Yüzü kızardı.

"Evet," diye fısıldadı. "Ben de."

"Bu bana pek güven vermiyor," diyorum.

'Eğer özgüven arıyorsanız, yanlış kadını buldunuz. Size kelepçe ve kaygı verebilirim, hatta belki biraz yanmış kurabiyeler bile. Ama özgüven için kız kardeşime ihtiyacınız var. Herkesin onu tercih etmesinin birçok nedeninden biri de bu.'

Yan tarafıma dönüp Maggie'ye doğru döndüm.

Ona kendisi hakkında düşündüklerinin doğru olmadığını söylemek istiyorum. Biraz fırsat verilse, birinin onunla çıkmak isteyeceğini. Ama gerçekte kim olduğunu hatırlayınca... Bu düşünceye kendimi kaptıramıyorum. Sevimli ama tuhaf komşu, sandığım kişi değilmiş.

Bunun yerine gözlerimi kapatıyorum, onu dışlıyorum ve sabahı görmeyi umuyorum.

ON BEŞ

MAGGIE

KİL GÜVERCİN ATIŞI DA EMİNİM Kİ BENİ REZİL ETMEK İÇİN İCAT EDİLMİŞ bir başka aktivite. Kaygan çamur, her atışta irkilmeme neden olan gürültülü silahlar ve hiçbir şeyi vuramamam...

Parmaklarım buz gibi donmuş, kığım uyuşmuş ve dört yaşındaki bir çocuk gibi koluma silmeden burnumu akıtmamaya çalışıyorum. Gözün görebildiği her yer yeşil ve parıldayan bir buz tabakasıyla kaplı.

Eliza, balmumu ceket, dar pantolonu ve zarif binicilik çizmeleriyle kusursuz görünüyor. Saçları arkaya doğru uzanan kızıl bir atkuyruğu şeklinde toplanmış, silahı ise sanki muhteşemliğini tamamlamak için özel olarak yapılmış gibi omzuna sıkıştırılmış. Sanki hiçbir şey yokmuş gibi sakince kile vuruyor.

Kardeşim Fraser, bir kenarda duruyor, ellerini ceketinin ceplerine sokmuş, omuzları çökmüş ve neredeyse benim kadar mutsuz görünüyor. Ateş ettiğinde en azından arada bir şu aptal kil hedefleri vuruyor.

Ve işte Roman.

Hayatında hiç silah kullanmamış olan Roman, bu işe adeta su gibi girdi.

Sinir bozucu derecede öyle.

Babamın ödünç aldığı dış giysileriyle, sanki Horse and Hound dergisinin kapağından fırlamış gibi duruyor. Eliza'yı izlerken dudaklarında hafif bir gülümseme var ve içimden bir kıskançlık dalgası geçiyor. Elbette ona gülümsüyor, o da aynı derecede kapak olmaya hazır görünüyor, ben ise arka planda bir bataklık trolü gibi hissediyorum.

Roman buraya benden daha çok aitmiş gibi görünüyor.

Eliza, "Çek," diyor.

Kil havaya fırlıyor, soluk maviye karşı turuncu bir parıltı. Roman onu düzgün ve istikrarlı bir şekilde takip ediyor ve ateşliyor.

Çatırtı.

Parçalara ayrılıp patlıyor.

Eliza onaylayarak gülümsedi. "Bir İngiliz için iyi iş."

Roman kendinden son derece memnun görünüyor. 'Bu çok tatmin edici.'

'Acemi şanssı,' diye mırıldandım.

Eliza, "Sen sadece kıskanıyorsun çünkü bu işte berbat birisin," diyor. Haksız değil. Sabahı böyle geçirmek aptalca.

Roman ve Eliza sırayla atışıyor, rekabet ediyorlar. Fraser birkaç atış daha yaptıktan sonra kenara çekilip beni öne itiyor.

İçimden bir ah çekerek silahı alıyorum, duruşumu ayarlıyorum ve Roman bunu yapabiliyorsa benim de yapabilmem gerektiğine kendimi ikna etmeye çalışıyorum.

'Çekmek.'

Kil sinekleri.

Ateş ediyorum.

Kil parçaları havada hızla uçuyor, benden hiç etkilenmiyor. Tıpkı denediğim ve başaramadığım tüm kiralık katiller gibi. Sanki ben yokmuşum gibi.

Tekrar deniyorum.

Ve yine başarısız oldum.

Eliza, "Rahatla," diyor. "Fazla düşünüyorsun, kafandan atman gerek."

Düşünmemek bu kadar kolaymış gibi. Sanki daha önce denememişim gibi.

Ayaklarımın dengesini ayarladım, ağırlığımı kaydırdım ve tüfeği kaldırdım. Ağırlık merkezim kayarken botum çamurda kaydı. Tüfeği bırakırken boşta kalan elimi savurdum ve neredeyse kendimi yakalıyordum ama çok geçti. Diğer ayağım da kaydı ve buz pistinde yaşlı bir adam gibi yere düştüm.

Çatlak sesiyle birlikte aşağı inin.

Islak bir şapırtıyla popomun üzerine düştüm, bu ses açık havada çok yüksek yankılandı. Soğuk kot pantolonumun içine işledi ve her yer çamurla kaplandı.

Eliza kahkaha atmaya başlayana kadar sessizlik hakim oluyor. "Ah, Maggie."

Fraser, somurtkan bir genç gibi davranmaya çalışmasına rağmen ağzı seğiriyor.

Roman, yüzünde beliren sırıtmaya engel olmak için nezaketini gösteriyor. 'Sen—'

"İyiyim," diye tersledim kendimi doğrultarak, yüzüm kızardı.

Eliza, kıkırdamaları arasında gözlerini silerken şu sözleri söyledi: "Yüzüne çamur bulaştırma konusunda her zaman bir yeteneğin olmuştur."

İçimde ölmüyormuş gibi yaparak, zoraki bir gülümseme takınıyorum. Roman belki de sadece onu zorladığım için burada, ama yine de son derece çekici komşum ve beni tam anlamıyla acınası halde görmemiş tek kişi. Neyse, bana gülecek bir kişi daha.

Roman bana doğru bir adım attı. "Ciddi misin, iyi misin?"

"İyiyim dedim," diye tekrarladım biraz fazla hızlı bir şekilde. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

Kimse cevap veremedi, botlarım çamurda bata çıka ses çıkararak, ellerim çamurdan yapış yapış olmuş halde, arkamı dönüp tarlanın kenarındaki çite doğru koştum. Gururumun incindiğini söyleyebilirim ama dürüst olmak gerekirse, zaten pek bir gururum yoktu.

Domuzlar orada. Üç iri kahverengi beden, yiyecek getirdiğimi umarak ağıllarının etrafında dolanıyor.

"Günaydın çocuklar," diye iç çektim çite yaslanarak. "Bana öyle bakmayın. Dağınık halde olduğumu biliyorum, ama siz de konuşacak durumda değilsiniz."

Homurdanıyorlar.

Arkamdan ayak sesleri yaklaşıyor. Arkamı dönmüyorum. Umarım onları görmezden gelirsem, defolup giderler.

Roman yanıma gelip durdu, kollarını çitin üstüne koydu.

Düşmemden başka konuşacak bir şey bulmaya çalışarak, "Onların adı Hewie, Dewie ve Louie," dedim.

'Unutulmaz.' Roman onları izlerken, Louie yaklaştıkça hafifçe korkmuş görünüyordu.

'Oldukça kullanışlılar. Cesetlerden kurtulmakta mükemmeller. Gerçi eve pek fazla ceset götürmüyoruz. Ama bazen kaçınılmaz oluyor.'

Başını yavaşça çevirip bana baktı. "Şaka mı yapıyorsun?"

'Hayır, değilim. Çok yaklaşmanızı tavsiye etmem, biraz ısrırgan olabilirler.'

Sessizce duruyoruz, domuzların homurtularını ve uzaktan gelen kilin vurulma sesini dinliyoruz.

'Her şeye razı olduğunuz için teşekkür ederim.' Çitin kenarlarını didik didik ederek, küçük tahta parçalarını tahtanın büyük kısmından ayırıyorum.

'Bana söylediğin şeyi yapıyorum sadece. Ya boş laf etmiyorsan ve gerçekten de etrafım katillerle çevriliyse diye.'

'Bana inanmıyor musun?'

"Doğrusu, oldukça inanılmaz." diye omuz silkti Roman.

'Keşke yalan söylüyor olsaydım.' diye iç çektim. 'İşin aslı şu ki, bu konuda benden daha iyisin. Seni seviyorlar. Onları yirmi dokuz yıldır tanıyorum ve sanırım hiçbirini etkileyemedim.'

Roman bana doğru döndü, gözlerini biraz kısarak sordu: "Onların senden etkilenmesine neden ihtiyacın var?"

Burnumu çektim. Sonra yüzümü buruşturdum. "Ailenin senin gereksiz biri olmadığını düşünmesini hiç istemedin mi?"

'Benim tek varlığım büyükannem.'

'Bahse girerim, senin kusursuz kalçalarından güneş ışığı çıktığını düşünüyor.'

Roman sırıttı. "Ne kadar mükemmel olduğunu fark ettiğine sevindim – bunun için çok fazla çömelme hareketi yaptım. Bu arada, büyükannem benim saçma sapan konuştuğumu düşünüyor."

"Haklı," diyorum kaşlarımı kaldırarak.

Beni inceliyor, sonra elini kaldırıyor.

Aman Tanrım, bu adam ne yapıyor? Kalp atışlarım damarlarımda düzensizleşiyor.

Başparmağı yanağıma dokunup çamur lekesini siliyor. Dokunuş kısa sürüyor ama içimde saklayamadığım bir ürpertiye neden oluyor. Nefesimin kesilmesi gerçekten utanç verici.

Eli, tam olarak dokunmasa da sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakın bir yerde oyalanıyor. Dünya aramızdaki boşluğa daralıyor ve acaba bana karşı bir şeyler hissediyor mu diye merak ediyorum. Ama ne? Yoksa bu, benim gözümde iyi bir izlenim bırakmak, kaçmak için bir oyun mu? Ona yakın olduğumda kafam pamukla doldurulmuş gibi hissediyorum.

"Onlar gibi olmana gerek yok," diyor usulca. "Tuhaf birisin... ama iyi anlamda tuhaf. Kaçırılma olayı hariç, o kötü anlamda tuhaf."

Boğazım düğümlendi. 'Çaresizdim.'

'Biliyorum.' Roman'ın yüzü yumuşuyor ve bunun acımadan mı yoksa daha hoş bir şeyden mi kaynaklandığına karar veremiyorum.

Dili alt dudağının üzerinden geçerken kalbim hızla çarpmaya başladı.

Beni öpecek mi?

Ama tabii ki öyle yapmıyor; boğazını temizleyip geri çekiliyor ve aptallık balonumu patlatıyor.

"Sanırım biraz temizlenmen gerekiyor," diyor.

'Evet. Muhtemelen.'

MUTFAK DEĞİŞMEDİ.

Tam olarak yemek kokusu değil. Endüstriyel mutfak daha çok şefler tarafından kullanılıyor. Güzel aile mutfağı ise limon cılası ve bakır tencere kokuyor. Ortadaki adanın üzerinde parıldayan bir bayrak gibi asılı duranlar... Hayatımda hiç kullanıldığını görmediğim tencereler. Çocukluğumun geçtiği ev olmasına rağmen, mutfağı hiç ev gibi bulmadım. Sanki bir gösteri evindeymiş gibi. Özden ziyade tarz için inşa edilmiş.

Şef beni fark etmeden etrafımda dolaşüyor, bu sorun değil. Belki de tercih edilebilir bir durum. O da benim kadar bu ortamda rahatsız görünüyor.

Priscilla içki arabasının yanında, sırtı bana dönük, babamın viskisini karıştırıyor. Bu garip, çünkü kim viski karıştırır ki? İncecik bedeninin arkasından görebilmek için yana çekiliyorum.

Elinde bir şey var ve teninde hafif bir parıltı görüyorum. Ne yapıyor acaba?

Küçük, şeffaf bir şişe. Ve bir anda, göğüslerinin arasına saklanıp gitti.

Yanına gidip onu o fazlaca düzgün şekilli göğüslerinin arasından kapmak ya da suçlayıcı bir tavırla ve hiç düşünmeden içeri girmek istiyorum. Ama neredeyse üvey annem sayılan kişiye böyle yaklaşmak muhtemelen en akıllıca plan değil.

"Bu neydi?" diye sordum.

Priscilla kaşlarını hafifçe kaldırarak, sanki ondan bir tarifi tekrar etmesini istemişim gibi sakın bir ifadeyle bana döndü. "Pardon?"

'Babamın viskisine ne kattın?'

Bakışları cama kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Ah. Hiçbir şey."

Onun ses tonundan nefret ediyorum. Babamla birlikte bana sürekli çocukmuşum gibi davranıyorlar. Ben neredeyse otuz yaşımdayım.

'Bu nedir?' diye soruyorum.

'Kan basıncı için takviye edici bir ilaç. İlaçlarını almayı unutuyor ve personelin önünde onu azarlamak istemiyorum. Endişelenme canım.'

Onun açıklamasını kabul etmek istiyorum ama yine de içime sinmiyor.

'Bir şey kullandığını bilmiyordum.' Yüzünde herhangi bir sıkıntı belirtisi olup olmadığını görmek için ısrarla soruyorum.

'Yeni bir şey. Doktoru tavsiye etti. Endişelenmenize gerek yok.' İçeceği eline alıp bana, sanırım beni rahatlatmaya çalışan bir bakış attı. Ama ben hiç de rahatlamış hissetmedim. 'Evde olunca hep biraz bunalıyorsun. Belki biraz yürüyüş yapmalısın.'

Yan odadaki kapı aralığından babamın Fraser'la gülüştüğünü gördüm. Rahat ve hiçbir şeyden habersizdi.

'Ona söyleyebilirdin,' diyorum.

"Biliyor," diye yanıtlıyor kadın sakince. "Bunu büyötmeye gerek yok."

Konu kapandı. Priscilla, servis arabasına geri dönüp içeceğini aldıktan sonra babamın oturduğu yere doğru ilerledi.

Onu izlerken boynumda bir sıcaklık hissediyorum. Burada hiçbir şey değişmiyor. Ailenin bu yeni üyesi bile benden sadece dinlememi ve itaat etmemi bekliyor. Londra'ya gitmemin birçok nedeninden biri de buydu; yetişkin bir bedende çocuk gibi hissetmediğim bir yer, özgür irademin olduğu bir yer arıyordum.

Belki de hiçbir şey yoktur, diye düşünüyorum kendi kendime. Belki de bu ev seni çıldırttığı için tehditler uyduruyorsun.

Odaya girip babamın koltuğunun koluna oturuyorum, o da bana gülümsüyor.

Babam bardağa uzandığında, babamın alanına girmek için Roman'ın eline dokunmaya çalışıyorum.

Dirseğime kendi dirseğimle hafifçe vurdum ve bardak devrildi. Kehribar rengi sıvı babamın kucağına döküldü, sonra da yere sıçradı.

"Aman Tanrım," diye patladım.

Herkes bir başka Maggie felaketine bakarken donakaldı.

Sonra babam kahkaha atmaya başladı. "Aman Tanrım Maggie, hiç değişmemişsin."

'Çok üzgünüm, görmedim.'

Priscilla gözlerini kısarak bana baktı ve ben de hemen bakışlarımı kaçırdım.

Bir personel elinde bezle zaten oradaydı, bir başkası da yeni bir bardak getirdi. Priscilla elini sallayarak, "Ona bir tane daha getireyim," dedi.

Evan, başını sallayarak Priscilla'ya sevgiyle, "Sorun değil canım," diyor. "Sen otur ve başkası benimle ilgilensin. Rupert ve Melinda'nın düğünündeki şampanya kulesini Maggie'nin devirdiği zamanı hatırlıyor musun?"

"Kaza oldu," diye mırıldandım.

Eliza gülüyor. "Maggie'nin bir şeyi devirmesi bizim ailemizde neredeyse bir düğün geleneği. Umarım sen ve Priscilla düğününüz için her şeyi baloncuklu naylonla sarmışsınızdır."

Herkes gülüyor. Roman bile. Yanaklarım kızararak yere bakıyorum. Babamı korumaya çalışıyordum, bunun yerine benimle alay ettiler. Bu nasıl adil olabilir?

Akşam yemeği duyuruldu, böylece orada daha fazla oturup beceriksiz bir aptal gibi hissetmekten kurtuldum.

Roman bana kaşlarını çatarak baktı ve ben odadan çıktığımda peşimden geldi.

Koridordan daha küçük yemek odasına doğru ilerlerken, "Bu tesadüf gibi görünmüyordu," diye fısıldadı.

Başımı salladım. 'Priscilla babamın içeceğine bir şey kattı.'

'Ne tür bir şey?'

'Şey... Bilmiyorum. Takviye edici bir ürün olduğunu söyledi.'

'Acaba... gerçekten bir takviye mi?' Roman yürürken beni dürtüyor. 'Birbirlerine oldukça düşkün görünüyorlar.'

Gözlerimi devirdim. 'Eğer takviye edici bir ürünse, bu kadar gizli saklı davranmasına gerek yok.'

Doğru.

Yemek odası samimi bir akşam yemeği için hazırlanmıştı. Masanın orta çizgisini boydan boya saran parıldayan mumlar ve güzel çiçekler, loş ve titrek mum ışığında sofra takımlarını ısıldıyordu. Bu akşam sadece aile olmasına rağmen, personel her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünmüştü.

Roman yanıma oturuyor, etrafımızdaki aşırı lüksten hiç etkilenmemiş gibi görünüyor.

Babam baş tarafta oturuyor, Priscilla da yanında, eli hafifçe babamın omzunda. Hepimizin tekrar bir arada olmasından dolayı rahat ve mutlu görünüyor. Bu da daha önceki huzursuzluğumu biraz saçma kılıyor.

Birbirinden lezzetli, küçük ama doyurucu yemekler yiyoruz. Etli av hayvanları ve ekşi meyveler, sırlı deniz tarağı altında püre haline getirilmiş sebzeler ve her yemeğe uygun şaraplar. Roman, açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi yiyor.

Fraser, omuzları düşük bir şekilde karşımda oturuyor, koyu renk saçları gözlerine düşerken yemeğiyle oynuyor. Aile yemeklerinde fiziksel olarak bulunsa da, sohbete nadiren aktif olarak katılırdı. Somurtkan küçük bir velet. Arada sırada Roman'a, sonra da bana bakıyor, merakı hafifçe beliriyor.

Eliza, yemek yerken aile arasında adeta bir nevi söz sahibi gibi sohbet ediyor ve konuşmanın akışını sağlıyor.

Bir ara bana doğru eğildi ve sesini alçaltarak, "Roman'ın durumu iyi," dedi.

"Hım, neden olmasın ki?" diye mırıldanıyorum karşılık olarak.

Gülümsüyor. "Ah, aklıma birkaç tane geliyor."

Ardından Coffin, simsiyah bir ışık fırtınası içinde hızla aşağı iner.

Kanat çırpışlarının sesi saçlarımı savuruyor ve karga, Priscilla'nın tabağına koyu renkli ve parlak bir şey bırakıp keskin pençeleriyle geyik etinden bir parça koparıyor.

Bir böcek. Tamamen sağlam ve hâlâ canlı.

Priscilla başını aşağıya eğdi, sonra sakince bakışlarını garsona çevirdi. "Bunu değiştirebilir miyim lütfen?"

Tabak, hiçbir açıklama yapılmadan ortadan kayboldu.

Eliza, şöminenin üzerinde oturmuş, çaldığı eti iştahla yiyen Coffin'e baktı. Ona göre, adil bir takas olmuştu. "Adil bir takas yapmadığını söyleyemezsin."

Roman kahkahayı bastı. "Onu çok seviyorum. Ne kadar da centilmen bir adam."

Baba sıırttı. "O tam bir bambaşka."

Sonunda, konuşma yine Roman'a ve sözde ilişkimize geri dönüyor.

Roman araya giriyor ve neredeyse rahatsız edici derecede ustaca yalan söylüyor, sanki gerçekten bir çiftmişiz gibi kolunu omzuma atıyor. Sanırım yalan söyleme eğilimi tamamen şaşırtıcı olmamalı. Videolarını izledim. Ama kolunun omzumdaki ağırlığından nefret ettiğimi söyleyemem.

Onun sıcaklığı üzerime çöktüğünde beynim eriyor. Vücudunun benimkine karşı sağlamlığı, baharatlı tıraş losyonunun hafif kokusu beni

tamamen dilsiz bırakıyor. Düşünce akışım kayboluyor ve Eliza bunu eğlenerek izliyor.

Roman'ın kolu beni kendine doğru çekiyor. 'İyi misin, Prenses?'

Bu yapmacık sevgi sözcüğü yanaklarımı yakıyor. Olmaması gereken yerlerde titremelere neden oluyor.

"İyiyim," diye mırıldanıyorum, utanç verici miktarda şarabın etkisi altında kendimi kaybederek.

Akşam yemeği bittiğinde ve merdivenlerden yukarı çıkmaya başladığımızda, epey sarhoş olmuştum. Ayağıma takılıp düştüm ve Roman yere kapaklanmadan önce beni yakaladı.

'Eyvah,' diye kıkırdadım, sonra da pazularını sıktım. 'Çok güçlüsün. Herhalde spor salonunda yaşıyorsundur.'

Roman cevap vermeden beni kucağına aldı ve ben de kendimi onun kollarında rahatlamaya bıraktım.

'Rehineye göre güzel kokuyorsun,' diye mırıldandım göğsüne yaslanarak.

'Hım, bir de esir alan biri için sarhoşsun. Seni yatağa bağlayıp kaçabilirim.'

'Ya da beni yatağa bağla...' Parmağımı göğsünde gezdirip, göğüs kaslarının sertliğini hissettim.

'Bağlama işini sevenin sen olduğunu sanıyordum?'

'Sadece gerektiğinde.' Merdivenlerin yarısına geldiğimde, filtrem tamamen devre dışı kalıyor. 'Seni duyuyorum, biliyorsun, duvarın ardında.'

Koridorda ilerlerken adımları yavaşladı. "Öyle mi?"

'Beni duyduğunuzu sanıyordum. Bazen orada olduğumu bile hayal ediyorum. Gözlerimi kapatırsam, neredeyse oradaymışım gibi oluyor.'

Roman hiçbir şey söylemiyor, ben de durmadan gevezelik ediyorum ve her kelimeyle kendimi daha da büyük bir çıkmazın içine sokuyorum.

'Diğer kızlarla ilgili söylediklerinle ne yaptığınızı biliyormuş gibisiniz.'

Maggie—

'Yargılamıyorum, sadece kıskanıyorum.'

Beni süitime taşıdı ve çarptığım şamdanı düzelttikten sonra yatağa yatırdı.

Yatağın karşısındaki kanepede oturuyor ve yüzündeki ifade okunamaz bir şekilde beni izliyor.

Ağırlaşmış göz kapaklarımın arasından onu izliyorum. Çenesinin keskin hatları, kenetlenmiş çenesi ve beni inceleyen koyu kirpikleri...

Kucağına oturup bana tekrar prenses diye seslenmesini istemek istiyorum.

Ama uzuvlarım çok ağırlaştı.

Gözlerim beni ele verip kapanırken, 'Gitme,' diye mırıldandım.

ON ALTI

ROMA

KAHVALTI MASASINDA MAGGIE'YE ŞÖYLE BİR GÖZ ATTIM, DÜN GECEKİ itiraflarını hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim. Gözlerimi sürekli kaçırmamasından, en azından bulanık bir şekilde hatırladığını tahmin ettim. O uyurken, ben çoktan kalkıp gitmeyi düşünmüştüm ama araba anahtarlarını ya da cep telefonunu bulamamıştım. Bu yüzden uzun bir duş almış ve duvara boşalana kadar yumruğumu okşamıştım, yanaklarının kızarmasını ve benim seks seslerime karşılık kendini okşamasını hayal ederek. O pis küçük şey, kim bilebilirdi ki?

Maggie, omuzları düşük bir şekilde uzun kahvaltı masasında yanımda oturuyor. Üzerinde kocaman bir kazak var ve pencereden içeri giren güneşe kaşlarını çatarak bakıyor. Kıvrık saçları karmakarışık bir halde ve kış uykusundan uyanmış bir ayıya benziyor.

O duyguyu biliyorum, Maggie kadar sarhoş olmasam da iki parasetamol ve bir fareyi boğacak kadar su içmişim.

En azından kahve sert.

İkinci fincanımı doldururken, odadaki gerginlikte belirgin bir değişim olduğunu fark ettim.

Yanımda Maggie'nin sırtı, sanki birisi iplerini germiş gibi kaskatı kesildi.

Kahverengi saçlı bir adam kahvaltı salonuna girer ve bir sandalyeye oturur. Hafif bir sırtımayla öne eğilir, bir elma alır ve iştahla ısırır.

Maggie neredeyse fısıltıyla, "Eddie," diyor.

Eddie, ölümcül bir sırıtışla gülümsüyor. Kusursuz giyinmiş, eski zenginlik havası saçıyor. Eski zenginlik hakkında bildiklerim bu yönde. Ki bu da çok fazla değil. Yaptığı her hareket ölçülü, kontrolün kalesi gibi.

Gözleri Maggie'yi açgözlü bir şekilde süzdükten sonra keskinleşerek bana çevrildi.

Karnımda çirkin bir öfke kıvrılıyor.

Eddie, "Maggie," diyor, kelimeler muhallebi kadar yoğun. Sahiplenici ve samimi. "İşte buradasın."

Maggie, tilkinin karşısında kalmış bir tavşan gibiydi. Olduğu yerde donakalmıştı, nabızı boğazında gözle görülür bir şekilde atıyordu.

Sonunda, sesindeki titreme duyulur bir şekilde, "Eddie," dedi.

Eddie bana küçümseyerek bakıyor, sanki hiç dikkate alınmaya değer biri değilmişim gibi. Bir saniyeden kısa sürede değerlendirilip gözden çıkarılıyor.

Bu, olması gerekenden daha çok canımı yakıyor. Hayatımda yeterince terk edildim, ama bu kadar tamamen görmezden gelinmeye alışkın değilim. Önemsizmişim gibi davranılmaya.

"Misafirin olduğunu söylemedin," diyor Maggie'ye dönerek.

'Sana hiçbir şey anlattığıma inanmıyorum.'

'Siz bilmeyebilirsiniz, ama küçük kuşlar bilir.'

İşte o anda içimde bir şeyler yerine oturuyor. Kesinlikle hayır, hiçbir şey. Bu enerjik herif, Maggie'nin evlenmesini istedikleri kişi mi? Asla!

Belki de kelimenin tam anlamıyla.

Maggie'nin beline kolumu doladım ve onu sanki daha önce yüzlerce kez yapmışım gibi, sanki benim yanımda olması gerekiyormuş gibi, sıkıca yanıma çektim.

Şaşkınlıktan vücudu bir anlığına kaskatı kesildi, sonra bana doğru eğildi ve eli göğsüme yaslandı.

Bu temas, hiç beklemediğim bir şekilde beni derinden sarstı.

Eddie'nin yüzündeki alaycı gülümseme daha da belirginleşiyor.

"Roman," dedim neşeyle, yılanı elleme düşüncesiyle midem bulanmasına rağmen elimi uzatarak. "Sevgilim."

Elime bakıyor, bilerek görmezden geliyor ve bunun yerine Maggie'ye doğru eğiliyor.

"Bir an için fırsat bulmayı umuyordum," diyor, gözleri yüzünde öyle bir samimiyetle dolaşıyor ki, çenem kasılıyor. "Çok... nefis görünüyorsun. Evde olmak sana çok yakışıyor."

Maggie'nin parmakları tişörtümün içine kenetleniyor. Ve içimde bir koruma içgüdüğü yükseliyor. Bu çok saçma, çünkü onu neredeyse hiç tanımıyorum. Kaçırılma olayı dışında.

"Düğün hazırlıklarıyla oldukça meşgul ve eminim ki siz buraya eski sevgilinizi rahatsız etmek için değil, gelin ve damadı kutlamak için geldiniz."

Eddie sonunda bana doğru düzgün baktı. Bakışları soğuk ve hesapçıydı.

'Kimse sana sormadı.' Sanki ben yokmuşum gibi Maggie'ye döndü. 'Konuşmalıyız. Yalnız.'

Bu kadar rahat ve haklı tavır sergilemesi, ona saldırmak istememe neden oluyor. Eğer Maggie'nin iddia ettiği gibi bir katilse, bu hiç de akıllıca olmaz. Ama tavırlarına bakınca, bunu çok iyi hayal edebiliyorum.

Maggie titrek bir nefes aldı, sonra kendini toparladı. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

Eddie'nin yüzü çok kısa bir an için öfkeyle buruşuyor, sonra rahatsız edici bir sakinlikle yerleşiyor. O kadar hızlı geçti ki, hayal bile edememiş olabilirim.

"Bunu hep söylüyorsun," diye yanıtlıyor.

Sesindeki o kesinliği sevmiyorum.

Aklım karışmadan önce, Maggie'yi elinden tutarak masadan uzaklaştırdım, ona sırtımı dönmekten nefret ediyordum. Eddie bana gerçekten ürkütücü geliyor.

Hissettiğim bu korumacılık duygusu aptalca. Maggie'yi Eddie'ye itip buradan gitmeliyim. Beni kaçırdı. Ona karşı hiçbir şey hissetmemeliyim. Elinin elimde olması bana yalancı diyor. Parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirme şeklim ve bundan nefret etmemem.

Köşeyi döndüğümüzde, titrek bir nefes verişle gerginliği üzerinden atıyor, yüzü solgunlaşıyor.

"Ondan o kadar nefret ediyorum ki," diye içini çekti.

'Yok artık. Yumruk atmak isteyeceğiniz türden bir suratı var, değil mi?'

Başını salladı, sonra donakaldı. Gözleri omzumun üzerindeki bir şeye kilitlendi.

'İşte orada,' diye fısıldadı.

Dönüyorum.

Priscilla, sırtı bize dönük bir şekilde tezgahın önünde duruyor ve bir kaşığın tabanıyla bir hapı eziyor. Hareketleri metodik, sanki bunu yüzlerce kez yapmış gibi. Tozu kolayca bir bardağa döküyor ve karıştırıyor.

Midem alt üst oldu.

'Gördün mü?' diye tısladı Maggie. 'Sana deli olmadığımı söylemiştim.'

Ona bir bakış attım.

'Tamamen deli değilim. O anlamda.'

'Kızgın olduğunda burnunu kırıştırmana bayılıyorum.' Kelimeler ağızından ben yakalayamadan döküldü ve Maggie'nin gözleri kocaman açıldıktan sonra omzumun üzerinden geriye doğru kaydı.

Birbirimizle ilgileniyormuş gibi yaparak, Priscilla'nın tepsiyi kaldırıp elinde ilaç şişesiyle uzaklaşmasını izledik.

'Hadi gel,' diyor Maggie elimi çekştirerek.

Priscilla bir dolabın önünde durana kadar, Scooby-Doo çizgi filmindeki gibi köşelerde sinsice ilerleyerek uzaktan onu takip ediyoruz. Dolabı açıyor, şişeyi içine koyuyor ve kararlı bir şekilde kilitliyor, ardından anahtarı cebine atıyor.

Maggie'nin morali bozuldu, güzel yüzünde hayal kırıklığı açıkça okunuyordu.

Dolaba şöyle bir göz attım, sonra tekrar ona baktım. "Cinayet okulunda kilit açmayı öğrenmedin mi?"

Bana ters bir bakış attı.

"Ben de onun 101 numaralı suikastçı olduğunu düşünmüştüm." Omuz silktim.

'Fark etmediyseniz, bunların hiçbirinde iyi değilim.'

Söyleyiş biçiminde acı verici derecede ham bir şey var. Sanki gerçekten cinayet işinde başarılı olmayı diliyor.

Elini bir kez sıktım. "En azından ne yaptığını fark ettin, bu da sinsi suikastçı el kitabında bir şey ifade etmeli."

Omuz silkti.

Arkamızdan, koridorda kakhaha sesleri yankılanıyor. Eddie'nin sesi bunların üzerine yükseliyor. Sanki buranın sahibiymiş gibi.

Midem kasılıyor.

Bu evde ne olup bitiyorsa, Maggie'nin bunu hayal ettiğine artık inanmıyorum.

ON YEDİ

MAGGIE

UYKU BİR TÜRLÜ GELMİYOR.

Ben de bilmiyorum. Bu da canımı sıkıyor. Genellikle karanlıkta kendi kendime kısa bir oyun oynamak kafamı temizler, ama Roman yatağımdayken bunu yapamıyorum.

Belki de mastürbasyon yapabilmem için onu banyoya göndermem biraz fazla olur. Ya da belki de kalmayı tercih eder...

Hayır, Maggie. Dur artık.

Roman yatakta uzanmış, gömleği yukarı sıyrılmış ve karnının büyük bir bölümünü açıkta bırakmış; bu durum benim cinsel isteğimi daha da artırıyor.

'Bunu görmezden gelemem. Bir şeyi ezmiş ve bana vitamin gibi görünmedi.'

'Hâlâ mümkün olabilir. Belki babanız hap almayı sevmiyordur.'

'O beş yaşında bir çocuk değil ki.'

Yanıma doğru döndü ve kirpiklerle çerçevelenmiş gözlerini bana dikti. 'Tam olarak ne düşünüyorsun?'

'Bence gidip bir araştırma yapalım,' diyorum. 'Herkes yatağında olacak, bu yüzden dolabı kırmak zorunda kalsak bile sorun olmaz.'

Ağzı kıvrıldı. "Kendi evindeki bir dolabı mı kırmaya çalışacaksın?"

'Neler olup bittiğini bilmem gerekiyor ve burada yatmak hiçbir işe yaramıyor. Kafam karmakarışık.'

Bir an duraksadıktan sonra içini çekerek bacaklarını yataktan sarkıttı. "Pekala. Ama yakalanırsak, seni suçlayacağım."

'Tüm sorumluluğu üstleneceğim, söz veriyorum.'

Koridorlarda, bahçede yiyecek arayan kirpiler gibi sessizce ilerliyoruz. Ev çoğunlukla sessiz, arada sırada kapalı kapıların arkasından uzaktan televizyon sesi geliyor.

Oraya vardığımızda kilitli dolap hala kilitliydi. Doğal olarak.

Roman anahtar deliğinden içeri bakıyor. "Bunları açmakta gerçekten beceriksiz olduğundan emin misin?"

'Bir keresinde çocuk kilidi olan bir şişeyi tam yirmi dakika boyunca açmayı başaramadım.'

Gülüyor. "En azından onları nasıl açacağımı biliyorum."

"Belki bununla açabiliriz." Ona, Wellington çizmelerinin yanındaki sırada duran bir ayakkabı çekeceği uzattım.

Roman elinden gelenin en iyisini yapıyor. Ben de deniyorum. Hiç de iyi değil.

Tam umudumuzu kaybetmek üzereyken, arkamızdaki raftan hafif bir tıkırtı sesi geldi. Hassas bir süs eşyası devrilip fayans zemine düşerek paramparça oldu.

Rafın üzerinde oturan Coffin, yere düşüşünü izledikten sonra gözlerini bana dikti.

'Aman Tanrım,' diye fısıldadım, yakından ayak sesleri duyulunca.

Roman elimi tuttu ve babamla Priscilla geçmeden hemen önce bir kapı aralığının gölgesine saklanarak hızla uzaklaştık. Başları birbirine yakın, sessizce konuşuyorlardı.

Babam, "Geçen haftadan daha kötü," diye mırıldandı.

Priscilla alçak ve yatıştırıcı bir sesle, "Muhtemelen düğün heyecanıdır," diye yanıtlıyor. "Biliyorsun, stresten mide bulantısı olur."

Kalbim gümbür gümbür atıyor. Bu sinirlerden kaynaklanmıyor. Eğer babama zarar veriyorsa onu öldüreceğim. Onlar gidiyorlar ve biz de konuşmadan önce iyice uzaklaşmalarını bekliyoruz.

'Bunu duydun,' diye fısıldadım. 'Geçen haftadan daha kötü. Bu—'

"İşte tam da insanların her türlü şey hakkında söylediği türden bir şey," diyor Roman elimi tutmak için uzanırken. "Her şey bir cinayet planı değil, Maggie."

Ona kaşlarımı çatarak baktım. "Bu evde durum çoğu zaman gerçekten de böyle oluyor."

Ellerimiz boş bir şekilde geri çekiliyoruz, tıpkı pijama partisine çıkmış ergenler gibi mutfaktan dolanıyoruz. Raftan bir şişe kırmızı şarap alıyorum.

Roman da buzdolabından kaptığı minyatür tatlılardan oluşan bir tepsi ekliyor. Şefe daha sonra özür dilemem gerekecek.

Süite geri döndüğümüzde, nefes nefese yatağa yığıldık.

Şişenin mantarını çıkarıyorum, direkt şişeden içiyorum, sonra ona uzatıyorum. Minik, mükemmel pastaları parmaklarımızla yiyoruz, şeker dudaklarıma yapışıyor. Çok lezzetliler. Ama yağlı, kızarmış bir pizza da isterdim. İskoçya'nın ıssız bir yerinde böyle bir şey bulma şansım yok.

Pastalar kırıntı haline gelene kadar yiyoruz ve şarabı bir çırpıda içip, şişenin yarısını bitirene kadar aramızda dolaştırıyoruz.

Huzursuzca kıpırdanıyorum. Peçetenin kenarını çekiştiriyorum.

Roman şişenin kenarından bana bakıyor. 'Sorun ne?'

'Hiç bir şey.'

Kaşını kaldırdı. "Yalan söylüyorsun."

Omuz silktim. "Sadece çok stresliyim."

'Ablanın daha önce söylediği şey miydi? Senin sevişmekten zevk alan biri olduğun hakkındaki sözü?'

Neredeyse orada ölüyordum. 'Sadece stres atma yöntemi.'

Bir yudum daha aldı, sonra kaşlarını çatarak bana baktı, gözleri karanlık bir şekilde parlıyordu. "Bana aldırma. Buyurun, Prenses."

'Sus artık,' diye homurdandım.

Şarabı bir kenara bırakıp beni kucağına çekiyor, ben de hafifçe çığlık atıyorum. Sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi, çok doğal bir şekilde. Donakalıyorum, aramızdaki her bir temas noktasının son derece farkındayım. Kalçalarının uyluklarıma değen sıcaklığı. Parmaklarının belime saplanma şekli.

Kahretsin, yumuşak bacaklarımda arasında sert bir his veriyor.

'Utanmayın, hepinizin kontrolden çıkmış olmasını istemiyorum. Eğer buna ihtiyacınız varsa... o zaman bana neyi sevdiğinizi gösterin.'

'Roman, acınacak halime ihtiyacım yok. Zaten beni sevmiyorsun bile.'

'Bence buna gerçekten ihtiyacın var. Ve bu acıma duygusu değil. Bence sen delisin, ama o deliliğin ve çekiciliğin bir karışımı. Bana ne kadar tuhaf bir tip olabileceğini göster.'

Vay canına. Gözlerindeki açlıkla bana baktığında beni nasıl tahrik ettiğini görmezden gelemem. Sanırım açlıktan kaynaklanıyor. Ya da belki de sadece sarhoşum ve hayal görüyorum. Her iki durumda da, gelmeyi çok istiyorum.

'Şu lanet olası kalçalarını oynat Maggie. Duvarın ardından beni dinlerken ne yaptığını göreyim.'

Sesi alçaldı, kelimelerinin arasına bir hırıltı karıştı. Ölmüş ve lanet olası cennete gitmiş olmalıyım. Eğer cennet pislikse tabii.

Kalçamı geriye doğru kıvrıp, kalçalarımı ona sürterek, kasıklarımda oluşan o nefis sürtünmenin verdiği hazla iç çektim. Dudaklarımdan bir inilti döküldü ve elimi ağzıma kapattım.

Roman bileğimi eline alıp göğsüne bastırdı. "İzlemek istiyorum."

Utanç duyduğum için mi daha da sıcak? Her neyse, su samurunun cebinden daha ıslakım ve uçurumdan aşağı düşmek için can atıyorum.

Hızımı artırarak, nefes nefese kalana kadar onun üzerinde ileri geri sallanıyorum. Parmakları kalçalarımına saplanıyor, hafif acı artan zevkime katkıda bulunuyor. Çok geçmeden onur kavramından vazgeçip mutluluğun peşinden koşuyorum.

Roman altımda kalınlaşıyor, sertliği klitorisime olan sürtünmeyi artırıyor. Yavaşlarken gözlerim dönüyor ama Roman bana hiç rahat vermiyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve kalçalarımı sertçe kavrayarak beni giysili vücudunun üzerinde kaydırıyor, ta ki inleyene kadar.

'Tanrım, ihtiyaç duyduğün zaman çok seksi görünüyorsun. Maggie, hoşuna giden bu mu? Sert bir penisin üzerinde sürtünmek?'

'Evet,' diye inledim. 'Lanet olsun, çok iyi hissettiriyorsun.'

Gerçekten de öyleydi. Tenimi yakacak kadar güzeldi. Altımda hissettiğim o duyguyu şişeye doldurup, eve döndüğümüzde ve tekrar komşu olduğumuzda saklamak istedim. Tabii ki, eve döndüğümüz anda polisi aramazsa.

'Gözlerin üzerimde olsun,' diye inledi Roman, beni tekrar o ana çekerek. Kolları hafif bir ter tabakasıyla parlıyordu ve ben de eğilip dilimi tenine sürmek, onu tatmak için can atıyordum.

Ama ben öyle yapmıyorum. Sadece kalçalarımı yönlendirmesine izin veriyorum, her bir hareket beni titretiyor.

"Kahretsin," diye inledi, boğuk ve ilkel bir ses. "Boşalmanı görmek istiyorum."

Omurgamdan yukarı doğru bir elektrik fırtınası esiyor, düşüşe doğru ilerlerken aklımdaki tüm düşünceleri siliyor.

Vücudumu bir duygu seli sarıyor, bacaklarım titriyor ve boğazımdan hırıltılı bir çığlık atıyorum. Roman beni göğsüne iyice bastırıyor, nefesi kulağımda sıcak bir şekilde esiyor ve kalçalarımı kendine doğru bastırıyor.

Giysilerimizin üzerinden acımasızca beni beceriyor, ta ki yıldızlar görene kadar. Roman altımda sertleşirken bacaklarımın arasında sıcaklık yayılıyor. Islak bir sıcaklık.

Orada uzanıp nefes nefese kalıyoruz. Utanç duygusu içimi kaplıyor. Oturur pozisyona geçene kadar kalbinin göğsümde hızla çarptığını hissediyorum.

"Biz..." diye başlıyor söze.

"—temizlenmeye başla," diye bitirdim nefes nefese.

Ayağa kalkarken, "İnanılmaz, beni pantolonumun içine boşalttırdın," diyor. "Bunu çok uzun zamandır yapmamıştım."

'Bence aktif bir katılımcıydın.' Şortum aşırı derecede yapış yapıştı.

Roman ayağa kalktı ve yanağıma dokunmak için elini uzattı. Bir an beni öpeceğini sandım, ama bunun yerine beni yatağa fırlattı ve banyoya koştu.

'Bagsy duşta!'

İster istemez gülümsüyorum.

ON SEKİZ

ROMA

RAHAT VE HUZURLU BİR ŞEKİLDE UYANIYORUM.

İnsan bedeninin bana yaslanması bana bir tür sıcaklık veriyor. Yıllar önce yaşadığım son ilişkiden beri hissetmediğim türden bir sıcaklık.

Maggie bana sokulmuş. Sırtı göğsüme yaslanmış, kolum beline dolanmış. Eli, sanki ben bir oyuncak ayıymışım gibi ön kolumun üzerinde duruyor. Dağınık kıvrıcık saçları yüzümü gıdıklıyor. Şimdiye kadar gördüğümünden daha derin uyuyor. Anlaşılan iyi bir seks onu gerçekten iyileştiriyor.

Hareketsiz kalıyorum. Zar zor nefes alıyorum.

Parmaklarımı kalçasının kıvrımı boyunca gezdiriyorum. Yanıma tam oturuyor, sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi. Şampuanının hafif narenciye kokusu etrafımı sarıyor. Arada sırada çıkardığı tatlı horlama sesi...

Bu kötü.

Çok kötü.

Bir kadın tarafından kaçırılıp da uyandığınızda onun kollarınızda kendinizi iyi hissettiğinizi düşünemezsiniz. Bu, beynimin beni korumaya çalışması falan olmalı. Gözlükleri komodinin üzerinde duruyor, buraya geldiğimizden beri çoğu zaman lens takıyor. Gözlükleri ona yakışıyor.

Tanrım, sandığımdan çok daha kötü durumdayım.

Kendime kesin bir dille aklımı kaybettiğimi söylüyorum. Stres beynimde tuhaf bir şeyler yaptı ve sinir sistemim hain gibi en yakın sıcaklık ve rahatlık kaynağına yapıştı.

Yine de...

Uzaklaşamıyorum.

Maggie uykusunda kıpırdanıyor, güzel kalçasını bana doğru bastırıyor. Parmakları kolumu hafifçe sıktığında, göğsümde aptalca bir kasılma hissediyorum.

Sonunda mesanem bu durumu zorunlu hale getiriyor.

Sanki bomba etkisiz hale getiriyormuş gibi yataktan zorla kalktım, o mutsuz bir şekilde inlediğinde donakaldım. Neyse ki, yan tarafına döndü, bir kolu benim terk ettiğim boşluğa sarktı.

Uyanmıyor. Kıvrık saçları yüzüne düşüyor ve tekrar uykuya dalıyor.

Banyoya doğru yöneldim, ihtiyacımı giderdikten sonra ellerimi ve yüzümü yıkadım ve geri dönerken şöminenin üzerindeki saatin arkasından bir şeyin çıkıntı yaptığını gördüm. Metalik bir şeyin parıltısı.

Araba anahtarları.

Kalbim boğazıma kadar geldi.

İşte bu. Bu benim kurtuluş yolum. Henüz erken ve herkes uyuyor. Düşün hazırlıklarıyla ilgili insanlar gelip gidecek... Bunu başarabilir miyim?

Birkaç dakika içinde giyinip aşağı inebilirdim. Çok uzağa gidemese bile, en azından bir şeyler yapmış olurum.

Anahtarları elime aldım. Baş parmağımla anahtarlık üzerinde gezindim. Maggie'nin uyuyan haline gizlice göz attıktan sonra, kıyafetlerimi ve ayakkabılarımı giydim ve yatak odasının kapısını bir santim araladım.

Sonra geriye bakıyorum.

Maggie şimdi yatağın üzerine çaprazlamasına uzanmış, saçları karmakarışık, yüzü uykudan gevşemiş. Taşıdığı tüm gerginlik kaybolmuş. Bu haliyle çok daha yumuşak görünüyor.

Ve sonra aklıma keskin ve sert bir düşünce geldi. Onu gerçekten Eddie'ye mi bırakacaksın?

Onun ürkütücü bakışlarına ve onu elde etme konusundaki küstah kararlılığına. Ona sanki sahibiymiş gibi konuşmasına. Onu bu manyağa söz vermiş bir aileye. Herkes için daha iyi olan ama kendisi için kötü olan bir düğüne...

Göğsüm sıkıştı ve içimden küfrettim. Anahtarları bulduğum yere geri koyup pantolonumu çıkardım ve yatağa geri dönerek kendimi onun yumuşak sıcaklığına sardım.

İçini çekerek, sanki beni bekliyormuş gibi daha da yaklaştı ve hemen yerleşti.

Gözlerimi kapatıp onun limon gibi yumuşak kokusunu içime çekiyorum.

İşin bitti.

Akşamki kart oyunu, odadaki insan sayısına göre şaşırtıcı derecede gürültülü. Maggie ve Eliza'nın arasına sıkışmış durumdayım, tıpkı kıkırdayan bir sandviçin içindeki jambon gibi.

Fraser, gürleyen ateşe rağmen kapüşonunu takmış bir şekilde karşıda oturuyor. Eliza, beklendiği gibi tam bir kumarbaz. Evan hem neşeli hem de son derece acımasız, Priscilla ise ona yapışıp kalmış durumda.

Ve sonra da Eddie var.

Eddie, Maggie'yi gözü gibi izliyor.

Sanki her kahkahayı, her hareketi kaydediyor. Dikkatini ona yöneltiyor, bu da tüylerimi diken diken ediyor. Beni neredeyse hiç fark etmiyor, bu da bana uygun geliyor.

Evcil/evcil olmayan karga Coffin, beni yeni en iyi arkadaşı olarak seçti.

Sandalyemin koluna atladı ve kucağıma parlak bir şey bıraktı. Bir madeni para. Sonra beklentiyle bana baktı.

'Acaba bana para mı ödüyor?'

Eliza, bisküvimi işaret etmeden önce, "Bir takas gibi geliyor," dedi.

Köşeyi ona teklif ettim, o da nezaketle kabul etti. Birkaç dakika sonra bana başka bir madeni para getirdi.

Masada hafif bir mırıltı duyuluyor.

Priscilla, "Genellikle yabancılardan nefret eder," diyor.

Maggie bana baktı, sonra tekrar Coffin'e döndü. "Şey. Yabancı biri değil."

Eddie gözlerini kısarak, "O bizim için öyle," diyor.

Maggie'nin uyluğuna elimi koydum ve Eddie'nin saçmalıklarına kanmasını engellemek için başımı hafifçe salladım. Omuzları gevşedi ve sandalyesine yaslandı.

Oyun, Maggie içeceğini almak için uzanıp onu masanın üzerinden devirene kadar devam eder.

Kartlar suya batıyor ve herkes homurdanıyor.

Eliza gülerek, "Maggie," dedi. "Gerçekten."

Evan, "Bazı şeyler asla değişmez," diyor.

Fraser, kötü niyetle olmasa da, "Klasik Maggie," diye mırıldandı.

Maggie, kenardaki peçete yığınınına uzanmadan önce kendini büzdü.

Ve ortama hiç yabancı olmama rağmen, sinirlerim bozuldu.

‘Hey,’ dedim, olması gerekenden daha sert bir tonda. Masa sessizleşti. Maggie'ye, sonra diğerlerine baktım. ‘Maggie'ye sataşmayı bırakın. Sanki hepimiz arada bir bardak devirmemişiz gibi davranıyorsunuz. Sanki hepiniz onun için bir şaka gibiymiş gibi davranıyorsunuz. Maggie kararlı. Ve eğlenceli. Dünyayla kendi yöntemleriyle başa çıkıyor ve ben onu bu yüzden takdir ediyorum. Yoluna ne çıkarsa çıksın, istediğinin peşinden gidiyor. Bu bir kusur değil.’

Şaşkınlık ifadeleri taşıyan yüzlerde sessizlik hakim.

Maggie, gülmek mi ağlamak mı konusunda kararsızmış gibi bana bakıyor. Yanakları kıpkırmızı, gözleri parıltıyor. Eddie bile bize karşılık vermeyi ihmal ediyor.

Masa temizlendikten sonra yeni bir iskambil destesi getirilir ve oyunlar hiçbir şey olmamış gibi devam eder.

Maggie bana doğru eğildi ve çekinerek elini bacağıma koydu. Bundan nefret etmedim. "Bunların hepsini uydurmana gerek yoktu."

'Ben yapmadım.'

Oyuna geri dönmeden önce alt dudağını ısırdı.

Eddie banyodan şömineye yaslanmış, sanki sandviçine biri pislemiş gibi bir halde geri dönmeden kısa bir süre önce bir sonraki içki servisi geldi.

Bardağımyı aşırı sıkı tutarak bir yudum alıyorum, buzlar sert viskinin içinde şıkırdayarak ses çıkarıyor. Keskin bir şey dudağımyı çiziyor. Acıyan yere dokunmak için elimi uzatıyorum ve parmağımda kırmızı bir leke görüyorum.

Bardağı yavaşça indirip içindeki içeceği inceliyorum. Buzların arasında bir cam parçası yüzüyor.

Masada karşımda duran Eddie, kendi kadehini kaldırıp gözlerime baktı.

Ve gülümsüyor. Tam bir şerefsiz.

Tepki vermiyorum. Sadece kırık parçayı çıkarıp avucuma alıyorum.

Kartlar yeniden dağıtılıyor.

Ama artık bunun bir oyun olduğunu sanmaktan vazgeçtim.

ON DOKUZ

MAGGIE

BU ELBİSE ELİZA'NIN FİKRİYDİ.

Koyu yeşil, ipekten yapılmış, vücut hatlarımı saran bir elbise. Sanki başkasının kıyafetini giyiyormuşum gibi hissediyorum. Önü o kadar açık ki, herkesin göğüslerimi görebileceğinden emin olarak sürekli yukarı çekiyorum. Bu yetmezmiş gibi, arkası da o kadar açık ki, birinin kalçamın çatlağını görebileceğinden endişeleniyorum.

Eliza'nın yüzü gülüyor. "İnanılmaz görünüyorsun Mags. Şaka yapmayı bırak."

'Kendimi neredeyse çıplak hissediyorum.'

Akşam yemeği partisi tüm hızıyla devam ediyor. Yaylı çalgılar eşliğinde müzik çalıyor ve kadehlerin şıkırtısı duyuluyor. İnsanların çoğunu ancak yarım yamalak tanıyorum, hepsi son derece şık görünüyor, sanki Savile Row'dan yeni gelmişler gibi. Bu yabancı yüzler arasında tanıdıklarım da var. Babamın arkadaşları, iş arkadaşları, politikacılar ve paradan çok ahlaka sahip diğer insanlar.

Ve sonra, tıpkı Olimpos'tan inen bir tanrı gibi, Roman merdivenlerde belirir.

Smokin giymiş halde.

Koyu renkli, vücuduna oturan ve kaslı uyluklarını ıslatacak kadar sıkıca saran bir kıyafet. İnanılmaz derecede lezzetli görünüyor. Bana doğru attığı her adımda beynim arıza yapıyor gibi hissediyorum.

Beni görür görmez yarım saniye duraklıyor, gözleri beni baştan aşağı şehvet dolu bir şekilde süzüyor. Tam karşımda durduğunda, gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oluyor.

'İnanılmaz görünüyorsunuz, Prenses.'

Gülüyorum, çünkü gülmezsem halının içine eriyebilirim. 'Sen de fena değilsin.'

Aramızda ince bir değişim var. Bir kıvılcım.

Gece, binlerce sıkıcı sohbetle geçiyor; kalabalık bir odada kimse kiminle açıkça konuşabileceğinden emin değil.

Roman beni dans pistine götürüyor. Müzik grubu iyi, Roman'a bu kadar yakın olmak ise daha da iyi. Konuşurken nefesini kulağımda hissedebilecek kadar yakınız. Kalçalarının her sallanışıyla rol yapma ve rol yapmama arasındaki çizgi daha da bulanıklaşıyor. Ona duyduğum çekimi inkar edemem. Hayatından çekip aldığım ve kendi hayatıma sürüklediğim bu adam. Buna rağmen bana kırık bir parça gibi bakmayan bu adam.

Oldukça hoş.

Ardından Eddie araya giriyor.

Sormuyor bile. Sadece aramızdan geçiyor ve beni kollarına çekiyor.

'Sıra bende,' diyor ve itiraz etmeme fırsat bulamadan, parmakları sırtıma sertçe bastırarak beni pistte yönlendirmeye başlıyor.

Kasıldım. 'Eddie—'

"Rahat ol tatlım," diye mırıldanıyor, onunla dans etmek istediğimi görünce bana doğru eğilerek. "İnsanlar seni izliyor."

Elbette öyleler.

'Ben senin tatlı bezelyen değilim, Eddie.'

Kenarda duran Roman'ı görüyorum; Eliza'nın eli sıkıca göğsünde, kulağına sertçe bir şeyler fısıldıyor.

Dans ediyorum çünkü ortalığı karıştırmak babamı üzebilir. Eddie'nin tutuşu sıkılaşıyor ve bana karşı titrediğinde midem bulanıyor.

"Bunun kaçınılmaz olduğunu biliyorsun," diyor. "Zorluk çıkarmaya çalışabilirsin, ama ikimiz de bunun nereye varacağını biliyoruz."

'Hayır, istemiyoruz. Siz beni bile istemiyorsunuz. Siz benim temsil ettiğim şeyi istiyorsunuz. Şirketi. Babamın işini. Hiçbir zaman mesele ben olmadım.'

Eddie beni kalabalığın arasından geçirip gölgeli bir köşeye itti. "Her zaman sen oldun Maggie. Kim olduğundan kaçamazsın."

'Asla senin olmayacağım.'

Duymuyor gibi görünüyor.

Sonraki an, bir hareket karmaşası. Roman orada, tehlikeli bakışları ve iten elleriyle. Eddie'yi o kadar sertçe geri itiyor ki, Eddie sendeliyor ve ben

ne olduğunu anlayamadan, Roman'ın yumruğu Eddie'nin çenesine iğrenç bir sesle iniyor.

Oda adeta donup kalmış, gözler bu manzaraya çevrilmişti.

Roman'ın Eddie'ye vurduğunu görmenin bende hafif bir heyecan yaratmadığını söylesem yalan olurdu.

Eddie doğruldu, ağzını sildi, gözleri buz gibiydi. "Bunun pişmanlığını yaşayacaksın, seni iğrenç İngiliz piçi."

‘Ona bir daha dokunursan,’ Roman'ın sesi öfkeyle titriyor. ‘Beni tehdit etme şansını da yakalayamazsın.’

Eddie'nin bakışları önce bize, sonra omuzlarımızın üzerinden kalabalığa kaydı. 'Buraya ait değilsin. Ona ait.'

Arkasını dönüp kalabalığın arasına karışır ve Roman'a öfke dolu son bir bakış atar.

Ellerim titriyor.

‘Babam onu evden atmayacak. Ailesi onun için çok önemli. Onları gücendirmek istemez.’

Roman, gözlerinde çaresiz bir hayal kırıklığıyla bana bakıyor. 'Öyleyse ne yapabilirim?'

Yutkunuyorum. 'Biraz tekila al. Ve ben düşünemeyecek kadar yorulana kadar benimle dans et.'

Gece, düzensiz hareketler ve gürültülerle bulanıklaşıyor. Ayaklarım ağrıyana, başım dönene kadar, dünya onun bedeninin katı baskısı altında daralıncaya kadar dans ediyoruz. Kanımızda alkolün ağırlığı arttıkça, kaygı yerini bulanık bir hazcılığa bırakıyor.

Gece çökerken, nefes nefese ve çok yüksek sesle gülerek, daha sessiz koridorlardan birinde kendimizi buluyoruz. Karanlık gözlerle, alçak sesle beni nazikçe bir girintiye doğru itiyor.

'Tanrım, sen bambaşka birisin Maggie.'

‘Eddie olmasaydı, neredeyse mükemmel bir gece olabilirdi.’ Duvara yaslanarak iç çektim.

"O şerefsizi unutmana yardım edeyim," dedi, dizlerinin üzerine çöküp bana bakarak.

"Gerek yok," diye kıkırdıyorum, o da elbisemin yırtmacını çekiştiriyor.

'Ama ya ben istersem? Ya seni tatmak için can atıyorsam?'

‘Benden çok daha iyisini hak ediyorsun.’ Parmaklarımı saçlarının arasına daldırıp, bacaklarımı hafifçe ısırırken inledim.

‘Yanılıyorsun Maggie. Şimdi sana bunu unutturmaya yardım edeyim.’

K lotumu kenara çekip ağzını ıslaklı ıma s rd   nde, aklımdeki tüm tereddütler kayboldu.

Bisiklet  zerindeki İsa, lanetli diliyle.

İnlememi bastırmak için duda ımı ısırđım, parmaklarımı koyu renk saçlarının arasında sıktım. Roman'ı burada, dizlerinin üzerinde görmek, ateşli bir rüya gibi geliyor ve ona dokunmaktan kendimi alamıyorum. Gerçekten bacaklarımın arasında olduğundan emin olmak için.

Dilinin klitorisime de mesi, bunun gerçekten yaşandığını hatırlatıyor bana. Bir köşeye saklanmışken onun bana böyle dokunmasına izin vermek pervasızca bir davranış, ama dilinin bana de me şekli beni olduğum yerde mıhlıyor. Nefes almakta bile zorlanıyorum, mantıklı kararlar almak ise çok daha zor.

Roman inliyor ve derin gürültü bana doğru titre erek dizlerimi titretiyor. Aman Tanrım, bu özel zevki aramayalı çok uzun zaman olmuştu. Ba ımı duvara yaslayıp kalçalarımı yukarı kaldırarak Roman'a daha fazla erişim sa lıyorum. Daha fazla... her şey.

" ok zahmetli," diyor bana gülümseyerek. "Zorlu ama lezzetli."

Sanki sözünü kanıtlamak istercesine, dilini hassas tenimde gezdiriyor, ben de onun saçlarını  eki tiriyorum.

'Aman Tanrım,' diye inledim. 'Kendine de dokun. Keyif aldığını bilmem gerek.'

Bo alırken onun bo uk inlemelerini üzerimde hissetmek istiyorum. Tüm dikkatler  zerimdeyken kafamdaki düşüncelerden uzakla mama yardımcı olmasını istiyorum.

" ok keyif alıyorum. Bütün geceyi burada geçirebilirim."

'Sorun değil, biliyorum birçok erkek bundan gerçekten ho lanmıyor, sadece eğlence olsun diye yapıyorlar—'

Di leriyle beni hafifçe ısırđı ında sesim kısıldı. "Seni tadarken başka erkekleri d   nmeni istemiyorum."

'Lütfen? Benim için.'

Roman cevap vermiyor, ağzını üzerime bastırıp dilini ıslaklı ımda gezdiriyor, ama fermuarını a tđını duyuyorum. Ardından gelen  ehvetli inilti beni yoğun bir ihtiyaç duygusuyla dolduruyor.

Gözleri benimkine kaydı. A a ılayıcı bir manzaraydı, pis bakışları ve kaygan a zıyla. Geri çekilerek dilini bana bastırdı ve acı verici bir yava lıkla üzerime çekti.

Yüzüne yaslanmış titrerken nefesim kesik kesik çıkıyor.

Bacaklarımın arasından bakıp, parmaklarının arasında kalın ve şişmiş penisini görebiliyorum. Duvarın arkasından o güzel penisin tadını çıkaran diğer kadınları düşündükçe içimde bir kıskançlık fısıltısı yükseliyor.

Onu istiyorum.

Kötü.

Ama dilenciler seçici olamaz ve ben zaten arzunun doruk noktasına yaklaşıyorum, dilinin her baş döndürücü dokunuşuyla kalbim zonkluyor.

Eli kalçamı kavradı, beni yüzüne doğru sıkıca çekti ve ben kontrolümü kaybettim, kaslarım titredi. Roman'ın güzel yüzünde orgazm olurken gözlerimin önünde mutluluk anları belirdi.

Arzu dalgaları doruğa ulaşp azalırken, Roman bana hiç nefes aldırış etmiyor; beni sıkıca yüzüne bastırıyor ve dilini derinlere sokuyor. Elini okşarken vücudu titriyor ve ben de geriye yaslanıp izliyorum. Hassaslaşıyorum ama hareket etmeye çalıştığımda hırslıyor.

"Buradayken, bu benim," diye emrediyor ve dilini tekrar içime sokup tadımı uzun süre bırakıyor. Bana yönelttiği neredeyse vahşi talebi karşısında şaşkına dönüyorum ve bu içimde derin bir şeyleri ateşliyor. Daha önce hiç hissetmediğim kirli bir aidiyet duygusu. Sanki gerçekten beni istiyor. Her ne kadar bu sadece koşullar, alkol ve stres yüzünden olsa da.

Roman'ın beyaz gömleğinin altında kasları düğümlenmişti, smokin ceketi ise önceki dansımızda çoktan kaybolmuştu. Boşalırken, beni ağzım açık bırakan, umutsuzca boğuk bir ses çıkardı. Kahretsin, adam tam bir seks abidesi. Ya da dizleri, sanırım. Bu herifin bekâr olduğuna nasıl inanılıyor, asla anlamayacağım.

Ben elbisemi düzeltirken o ayakta dururken parmaklarını beyaz bir tabakayla ovuyor. Sert nefeslerimiz ve sarhoşluğun verdiği utançla birbirimize bakakalmışız. Daha doğrusu, benim açımdan öyle. Roman ise hiç de utanmış görünmüyor.

Uzanıp elini inceliyorum, parmaklarını kaplayan pürüzsüz beyaz tabakayı görüyorum.

'Sen de tadına bakmak ister misin, Maggie?' Konuşurken gözlerinde şeytani bir ifade var.

İçimden bir şey geçiyor ama asla itiraf edemem. Onun aklımdan geçerken yastığımla seviştiğimi bilmesi zaten yeterince kötü. Daha fazla utanmaya ihtiyacım yok.

Sessizliğim onun başını yana eğip beni incelemesine neden oluyor.

Sonra diğer eli saçlarımda, başımı geriye doğru çekerken bana bakıyor.

'Ağzını aç, Prenseler.'

İçimi saran bir sapkınlık dalgasıyla itaat ediyorum.

"Aferin sana kızım," diye fısıldadı elini kaldırıp meniyle ıslanmış parmaklarını dilimin üzerinde gezdirirken.

Tuzlu tadı midemi bulandırıyor ve uyluklarım kasılıyor. İkisi de aynı oranda. Dilimi parmaklarımın arasına bastırıp onun iğrenç isteğini yerine getirirken, o büyülenmiş bir şekilde izliyor.

"Sandığım gibi biri değilsin," diye mırıldandı, elini indirip bana daha da yaklaşmadan önce. Başımı biraz daha yana yatırırken nefesim kesildi, gözleri meniyle ıslanmış dudaklarıma takıldı.

'Aman Tanrım, siz küçük ucubeler!' Eliza'nın sesi o anı böldü ve Roman geri çekildi, kız kardeşimin kahkahasıyla yanakları kızardı. 'İkinizin nereye gittiğini merak ediyordum, meğer odanıza bile ulaşmamışsınız.'

"Eliza," dedim, kıyafetlerimi düzeltip ağzımı silerken. "Sakın bir şey söyleme."

'Sanki bu hikâyeyi kendime saklıyormuşum gibi. Senin böyle bir yeteneğin olduğunu bilmiyordum. Fraser'la Roman'ın senin varlığından bile habersiz olduğuna ve bunun sadece bir oyun olduğuna dair iddiaya girdiğimizi biliyor musun?' Eliza ellerini kaldırırken Roman pantolonunu düzeltiyor, gözlerime zar zor bakabiliyor. 'Bana çok iyi gösterdin. Sadece o var olmakla kalmıyor, ikiniz de birer azgın herifsiniz.'

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bana inanmamaları canımı acıtıyor. Gerçi, haklı oldukları için daha da çok acıtıyor. Tahmin edilebileceği gibi, çok acınası bir haldeyim.

Eliza gülerek uzaklaştı ve ben yanaklarım kıpkırmızı olmuş bir halde Roman'a döndüm.

"Bunu gördüğüne inanamıyorum," dedim utanç içinde.

Roman, çenemdeki beyaz bir çizgiyi silmek için başparmağını çenem üzerinde gezdiriyor. Utanç seviyem giderek artıyor.

"Bütün süre boyunca çenemde meni mi vardı acaba?" diye cılız bir sesle sordum.

'Bence sana yakışıyor.' Gözleri karardıktan sonra elimi tuttu ve beni koridorda sürükledi.

YİRMİ

ROMA

BAŞIM ZONKLUYOR, ALKOLDEN Mİ YOKSA MAGGIE'NİN BACAKLARININ ezmesinden mi, emin değilim.

Ama biraz hava almam gerek. 'Hadi, yukarı çıkmadan önce bir dakika dışarı çıkalım.'

Maggie peşimizden geliyor. Yanakları kızarmış, daha önce düzgünce şekillendirilmiş bukleleri şimdi tamamen dağılmış. Geçen bir garsonun elinden iki kokteyl çalıyoruz ve tıpkı okuldan erken kaçan gençler gibi sessizce dışarı çıkıyoruz.

Dışarıdan gelen ferahlık dalgası beni adeta sarıp sarmalıyor. Hava soğuk ve yağmurlu, ve buna çok ihtiyacım var.

Taş teras ışıkların altında parıldıyor, yağmur aralıksız yağıyor. Nemli toprak ve duman kokusunu içime çekiyorum. Maggie başını geriye doğru eğerek yağmurun yüzüne çarpmasına izin veriyor ve hafifçe gülümsüyor. O köşedeki hararetili ve muhtemelen yanlış yönlendirilmiş karşılaşmamızdan sonra, sakinleşmem için tam da ihtiyacım olan şey buydu.

Pişman değilim ama Maggie'ye karşı giderek büyüyen duygularım işleri karmaşıktırıyor. Kaçmak istemeliyim ama bunun yerine bir sonraki dokunuşu özlüyorum.

Eddie ağır adımlarla gölgelerin arasından çıkıyor.

Sarhoş. Hem de perişan halde sarhoş. Bakışları son derece tehditkar. Yavaş adımlarla yürüyor, vücudu gevşek ama gözleri ölümcül, bize doğru sendelerken nezaket kurallarını tamamen bir kenara bırakmış.

"Şimdiden kaçıyor musun?" diyor, sesi yapmacık.

Maggie yanımda kaskatı kesildi.

Vücudumu onun önüne doğru açılı bir şekilde konumlandırıyorum.

'Bak sana, benim küçük Maggie'm için parlayan zırhlı bir şövalye gibi davranıyorsun. Onu neredeyse hiç tanıımıyorsun, ama ben onu on yaşından beri seviyorum.'

'Sadece hava alıyoruz,' diyorum. 'Senin saçmalıklarına ihtiyacımız yok. Maggie de seni istemiyor. Kendini beğenmişliğinden vazgeç.'

Gülüşüyor. Çok çirkin bir ses.

'Onun beni istemesi şart değil.' Bakışları üzerimizde gezindi; sanki lağım suyuna batırılmış gibiydik. 'Biliyor musun, çok komik. Buraya öylece girip, benim kızım ile oyun oynayabileceğini sanıyorsun.'

Midem kasılıyor. 'Neyi taklit edeyim ki?'

'Sen aslında olduğun kişi değilsin.'

Yağmur Eddie'nin yüzünden aşağı akıyor, çenesinden damlıyor. Gözünü bile kırpmıyor.

'Senin hakkında her şeyi biliyorum. İnternetteki tüm saçmalıklarını. Tam bir yalancı olduğunu. Maggie senin gerçekte kim olduğunu biliyor mu? Nüfusun yarısını dinlemeye değer biri olduğuna ikna etmiş bir kaltak olduğunu.'

Gözleri Maggie'nin üzerinde gezinirken kalbim gümbür gümbür atmaya başladı.

"Ah, demek biliyormuş," diye devam ediyor ve ardından sırtlan gibi bir kahkaha atıyor. "Sana dokunmama bile gerek yok. Doğru kulağına bir fısıltı yeter, her şey yerle bir olur. Sponsorlar. Taraftarlar. Maggie. Hepsi gitti."

Maggie'nin parmakları elimde kıvrılıyor.

Ardından Eddie atılarak Maggie'nin kolunu kavradı.

"Onu bırak!" diye bağırdım, onu sertçe iterek.

Beni görmezden geliyor. Ve artık yeter. Bu kadar.

Sallanıyorum.

Yumruk indi, eklemler kemiğe çarparak gıcırdadı. Darbenin etkisiyle kolumda yakıcı bir acı hissettim. Eddie sendeledi ve kaygan taş zemine sertçe düştü, kalçası kaldırıma çarptığında yağmur sıçradı.

Dünya adeta durmuş gibiydi. Sadece yağmurun çiselemeleri ve Eddie'nin nefes nefese kalışı duyuluyordu. Hızla yaklaştı, yumruklarını savurdu ve birbirimize saldırdık. Tökezleyerek, itişerek, yumruklar havada uçuşup ete vuruyorduk.

Maggie adımı bağılıyor ama aklımı başımda tutmalıyım. Eğer Eddie, şu an inandığım katilse, o zaman başım dertte. Neyse ki sarhoş bir halde.

Özensiz.

Eddie beni korkuluğa doğru sertçe itti, yüzü o kadar yakındı ki nefesindeki alkol kokusunu alabiliyordum. Deli bir sırtıyla elini ceketinin içine soktu.

Metal parıltıları.

Bir bıçak.

Ağzının kenarındaki kanın arasından süzülen yağmur damlaları onu Joker'e benzetiyordu.

"Bunun tadını çıkaracağım," diye kekeledi. "O yalancı dilini keseceğim. Bunu Maggie'ye nişan hediyesi olarak vereceğim."

Onu itmeye çalışırken kalbim gümbür gümbür atıyor ama o beni kıstırmış durumda.

Arkasından Maggie'nin sesi titriyor. 'Eddie.'

Arkasını dönüyor.

Maggie birkaç adım ötede duruyor, elleri silahın içinde. Kolları titriyor ve yüzü bembeyaz.

Eddie arkasını dönüp gülmeye başladı, bıçağını bana doğrultmaya devam etti.

'Bunu yapamazsın. Hiçbir zaman yapamadın. Sen bir katil değilsin, sevgilim.'

Yutkunuyor ve silahı kuruyor.

Gece karanlığında bir silah sesi yankılanıyor.

Ses Eddie'nin kulağının yanından vızıldayarak geçti ve arkamızdaki taş bir gargoyle benzeri heykele çarptı; o kadar yakındı ki Eddie irkildi. Maggie hakkındaki değerlendirmesinden şüphe duymasına yetecek kadar yakındı.

Maggie'nin nefesi düzensizdi ama silah kıpırdamadı. Eddie'ye doğrultulmuş halde kaldı. Eddie ona baktı, sonra vahşi ve titrek bir tonda gülmeye başladı. "Bak bakalım, ne hale geldin. Belki de senden bir katil yaparız."

Ellerini kaldırıp geriye doğru çekildi, hâlâ sırtıyordu. "Bu iş henüz bitmedi."

Sonra arkasını dönüp sendeleyerek yağmurun içine doğru uzaklaştı.

O gidene kadar kıpırdamıyorum, korkuluğa yaslanıp çöküyorum.

Maggie'nin dizleri hafifçe büküldü. Ve ben de iki titrek adımla onu yakalayıp kendime doğru çektim. 'Çok üzgünüm.'

'Üzülmene gerek yok, hayatımı kurtardın.'

'Buradayken gerçekten bir şey deneyeceğini düşünmemiştim. Eddie bile genellikle biraz daha terbiyeli davranır.' Maggie silahı yanına indirip başını

göğsüme yasladı. Televizyon dışında daha önce hiç silah görmemiştim. Bu, Maggie'nin gerçekliğini net bir şekilde gözler önüne serdi.

'İyi misin?' diye sordum.

Başını salladı. 'Sen?'

'Odaya döndüğümüzde daha iyi olacağım.'

İç çamaşırlarımıza kadar sıırılsıklam olduk, kalp atışlarımız hızlandı ve yorgunluk iyice kendini gösterdi.

Ne muhteşem bir partiydi!

YİRMİ BİR

MAGGIE

ODAMIZA DÖNDÜĞÜMÜZDE KURU KIYAFETLERİMİZİ GİYDİK VE GECE vardiyasında çalışan personelden birinin ikram ettiği sıcak çay ve kurabiyeler eşliğinde kanepeye uzandık.

Yağmurdan sonra saçlarım kendi başına bir hayat kazandı ve Roman'ın bakmadığı zamanlarda gizlice düzeltiyorum. Ellerim titremeyi bir türlü bırakmıyor. Çenesindeki morluğun koyulaştığını her gördüğümde, Eddie'nin göğsüne sapladığı bıçağı tekrar tekrar zihnimde canlandırıyorum.

'Ne yapacağımızı çözmemiz gerekiyor. Eddie hakkında. Priscilla hakkında. Babam hakkında. Her şey biraz fazla karmaşıklaşıyor.' Doğrusu başka ne bekleyebilirdim ki? Nereye gidersem gideyim, peşimden bir sürü kaos geliyor.

Roman kanepede yanıma oturuyor, kollarımız birbirine değiyor ve ikimiz de yavaş yavaş çayımızı yudumluyoruz. "Sanırım babamla konuşmam gerekiyor."

'Bunu yarın düşünebiliriz. Bu gece kimseyle konuşmak faydasız olacak. Çok geç oldu, herkes içti. Kapılar kilitli ve evde yeterince insan var, Eddie'nin bugün başka bir şey deneyeceğinden şüpheliyim.' Roman'ın sesi yatıştırıcı, ama söylediklerine kendisinin bile inandığından emin değilim.

'Evet, buraya gelmesi aptallık olurdu. Ama yine de bunu yapmayacağından emin değilim.'

Yağmur iliklerime kadar dondurduğu için pijamalarımınla titriyorum.

Roman ben bir şey söylemeden önce fark ediyor ve çayını bırakıyor. Kapüşonlu sweatshirtlerinden birini alıp tek kelime etmeden başıma geçiriyor ve yarı dolu çay bardağını kendi bardağının yanına koyuyor. Kumaş onun gibi kokuyor; baharatlı tıraş losyonu ve tamamen Roman'a

özgü o erkeksi alt ton. Sıcaklık beni sarıyor ve gülümseyerek koltuğa geri çekiliyorum.

"Bundan daha iyi bir adam kaçıramazdım," diyorum, ufalanmış bir bisküviyi kapıp kemirirken.

‘Esir alma becerimin ortaya çıkmasına sevindim. Umarım bir sonraki sefer bir yakışıklı tarafından bağlanıp işkence çekeceğim konusunda bana bir tavsiye verirsin.’ Gülümserken yanağında bir gamze belirdi. Onu yalamak istiyorum.

"Her şey çok ileri gitti," diye fısıldadım. "Seni tüm bunların içine sürüklediğim için çok üzgünüm. Bunların hiçbirini istemedin."

Roman beni kendine doğru çevirdi. "Hey. Şşş. Olan oldu. Değiştiremeyeceğimiz şeyler için yaygara koparmanın bir anlamı yok."

Ama bu, suçluluk duygusunu ortadan kaldırmıyor. Roman tehlikede olmasına rağmen onu hâlâ öldüremediğim için duyduğum suçluluk. Roman'ın burada olmasının kendisi için duyduğum suçluluk. Ona bunca stres yaşattıktan sonra onun bana zevk vermesine izin verdiğim için duyduğum suçluluk.

Beni kucağına oturtuyor ve ben de isteyerek, omuzlarına yaslanarak kendimi dengeleyerek oturuyorum. Kolları belime sarılıyor, bir eli yavaşça omurgam boyunca yukarı aşağı hareket ediyor ve içimde heyecan verici ürpertiler yaratıyor.

Yüz yıl geçse de, altımdaki kaslarının ağırlığından asla bıkmayacağımı düşünüyorum. Giysilerimizin üzerinden bile tenime işleyen sıcaklığı...

‘Bunu atlatacağız ve siz farkına bile varmadan Londra'ya döneceğiz. Her şey. Eddie. Baban. Priscilla ile ilgili her ne olursa olsun. Adım adım ilerleyeceğiz. Yalnız değilsin.’

Sözler kendiliğinden içime işliyor. Onun yumuşak dokunuşuyla nefesim düzene giriyor.

Bir süre öylece oturuyoruz, yağmur pencerelere vuruyor ve eli sırtımda yavaş, nazik hareketlerle geziniyor. Başım omzuna yaslanmış, kollarımı boynuna doluyorum. Bu yakınlık, paylaştığımız kirli anlardan on kat daha yoğun görünüyor. Şehvet bir şeydir, ama bu şefkat benim için bambaşka bir dünya. O kadar sessiz ki, göğsündeki kalp atışını duyabiliyorum. İkiyüzlü bir yalancı için, oldukça iyi bir adam gibi görünüyor. Beklenmedik bir şekilde. Yakışıklı olduğunu biliyordum, ama bunun altında herhangi bir derinlik belirtisi görmemiştim. Ama şimdi? Babamın evine zorla

götürdüğüm bu adam, ailemin ve düşmanlarımın önünde beni savunuyor ve bana tamamen deli olmadığım gibi bakıyor.

Sonunda, ona bakmak için yeterince hareket ettim ve kucağını tamamen işgal ettiğim için kendimi garip hissettim.

Yüzü o kadar yakın ki, gülümsemekten gözlerinin kenarındaki minik kırışıklıkları görebiliyorum. Kirpiklerinde hala su damlacıkları var. Dudaklarının o nefis dolgunluğu. Tanrım, bir kadının kendini içinde kaybedebileceği türden dudaklar bunlar.

Elini kaldırıp buklelerimden birini yakaladı, parmağına doladıktan sonra hafifçe çekti. "Saçlarının senin kadar vahşi olmasına bayılıyorum."

Burun kıvırdım. 'Tam bir felaket.'

'Fark etmediysen söyleyeyim, dağınık şeyleri severim Maggie.'

Parmak ucuyla alt dudağına hafifçe dokundum. "Hım, seni böyle dağınık görmek gerçekten hoşuma gitti."

Önce gülüyor, sonra ciddileşiyor. "Ciddi söylüyorum. Tanıdığım hiç kimseye benzemiyorsun. İnandığın şey için ayağa kalkmak ve yetiştirilme tarzına karşı çıkmak cesaret ister. Ben hayatım boyunca çocukluğumdan kaçtım. Ama sen kendini savunmak için çok uç noktalara gidiyorsun. Bu bir bakıma çekici."

'Doğrusunu söylemek gerekirse, babama karşı koyamayan bir korkağım. Ve en berbat insanları bile öldürmeye kıyamayan bir kaybedenim. Bunu hak eden insanları bile.'

'Gerçek dünyada, kimseyi öldürmemiş olmak aslında bir avantaj.' Roman'ın yüzünde bir gülümseme belirdi.

Aramızdaki mesafe daralıyor gibi görünüyor ve fazla düşünmeden önce öne doğru eğiliyorum.

Dudaklarımız çekingen bir öpüşmeyle buluşuyor. Dudakları benimkine karşı sıcak, nefes alışverişlerimiz arasında nazik bir dokunuş. Dudaklarım onunkine bir kıl payı kadar yakın beklerken kalbim tekliyor, boğazımda nabzım hızlanıyor.

Bunu mu istedi?

Yoksa öpüşmek sınırları aşmak mıydı? Çok şey istemek miydi?

Dudaklarının köşelerinin yukarı doğru kıvrıldığını hissedebiliyorum. Altımda kıpırdanıyor, bir eliyle çenemi kavrarken diğer eliyle belimi sıkıca kavlıyor. Boğazının arkasından vahşi bir ses çıkarıyor ve bu ses tüm vücudumu ürpertiyor.

Başparmağının çenem üzerindeki nazik okşayışını ve elimi altında göğsünün sağlamlığını son derece hissediyorum.

"Öp beni," diye yalvarıyor, sesi ihtiyaçtan titreyerek.

Benim hamle yapmamı beklemiyor; dudaklarımı kendine çekip beni derinlemesine öpüyor. Dili benimkinin üzerinde gezinirken kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyor. Her dokunuşunda gizli bir açlık dalgası var, bu da beni inlemeye itiyor. Ağzı istiyor ve ben teslim oluyorum, kendimi onun ağzının tatlı sıcaklığında kaybediyorum. Arzu beni baş döndürüyor, birbirimizi keşfederken her şeyi bırakıp sadece bu mükemmel ana odaklanıyoruz.

Roman biraz daha hızlı nefes alarak ilk önce geri çekiliyor.

Alnını benimkine yasladı. "Sadece... biraz zamana ihtiyacım var. Çok çılgın bir geceydi. İkimiz için de."

Küçük bir reddedilme gibi gelen bu durum beni utanç duygusuyla sarıyor. Yanaklarım kızarak başımı sallıyorum ve ondan uzaklaşmak istercesine kıpırdanıyorum.

Uzaklaşmama izin vermiyor. Beni öyle bir kolaylıkla kucaklıyor ki, çığlık atıyorum ve yatağa hafifçe fırlatıyor, sonra da arkamdan giriyor. Sıkıca çekerek beni göğsüne doğru çekiyor ve kendine doğru sıkıştırıyor.

Kollarımız ve saçlarımız birbirine dolanmış bir halde uzanıyoruz, uyku yorgun gözlerimi kaşıyor.

Onun beni saran koluna bakıyorum. Güçlü ve damarlı, giydiğim kapüşonlu kazağın yumuşak kumaşına karşı sıcak. Duygularımın iniş çıkışlarıyla başım zonkluyor. Kısmen halka açık orgazmlardan, silah ateşlemeye, ilk öpüşmeye ve onun geri çekilmesine kadar... Bunların hepsiyle başa çıkmak zor oldu.

Düşüncelerim kafamda hızla dolaşüyor, şüphe tohumları ekiyor.

Onun gibi biri neden benim gibi birini istesin ki? Mantıklı değil. Belki de internetteki yalanlarla geçen bir yıl ona harika bir oyuncu olmayı öğretti ve tüm bunlar bir oyun. Ve eğer öyleyse, onu kim suçlayabilir ki? Benim yüzümden burada hapsolmuş durumda.

Orada, kollarının arasında uzanıyorum ve arkamda nefes alışverişinin sakinleşmesini dinliyorum. Ve evde olduğumuzu hayal ediyorum. Onun yatağında ya da benim yatağında. Ama her iki durumda da, ailemden, Eddie'den ve tüm yalanlardan milyonlarca mil uzaktayız.

YİRMİ İKİ

ROMA

YANIMDAKİ YATAK BOŞ VE SOĞUK, BU DA KATİLLERLE DOLU BİR EVDE kalırken asla iyiye işaret değil. Üstelik içlerinden birinin çok kişisel bir intikam duygusu beslediği de anlaşılıyor.

Maggie gitti.

Aklım birkaç olasılığı gözden geçiriyor, hiçbiri iyi değil, ta ki gözlerim komodinin üzerindeki nota takılana kadar.

Eliza ve Priscilla ile spa'ya gitmek zorunda kaldım. Özür dilerim! Lütfen gitmeyin, en kısa sürede geri döneceğim.

M x

Yirmi dakika daha yatağa uzanıp kendimi kötü hissetmeye devam ettikten sonra pes edip kalkmaya karar verdim.

Dün sabah giydiğim kot pantolonumun yarısını giymişken kapı çalındı. Yüksek ve kesin bir vuruştı. Hala Tanrı'ya dua ediyorum ki Eddie gelip beni öldürmesin. Silah kullanmayı bilmiyorum, hele nerede bulacağımı hiç bilmiyorum. Odayı bir çeşit silah için tarıyorum, şamdanların onu etkisiz hale getirecek kadar ağır olup olmadığını ciddi ciddi düşünüyorum.

‘Roman,’ Bu Eddie'nin değil, Evan'ın sesi. Bunun çok daha iyi olup olmadığından emin değilim... ‘Günaydın. Bana katılmak isteyebileceğini düşündüm.’

Ona ne konuda eşlik edeceğime dair hiçbir açıklama yapılmadı.

‘Şey, tabii ki. Hemen geliyorum.’

Yatağın altına saklanmanın sorunlarımı çözmeyeceğinden oldukça eminim. Bu yüzden omuzlarımı dikleştirip kapıyı açıyorum.

Nereye gittiğimizi söylemiyor. Sadece dönüp yürümeye başlıyor, belli ki benim onu takip etmemi bekliyor.

Evet, öyle yapıyorum. Çünkü ona karşı gelmek kötü bir fikir gibi görünüyor. Gerçi onu takip etmenin de çok daha akıllıca olup olmadığından emin değilim. Önce evin ana bölümünden geçiyoruz, yemek odasından kahve kokusu geliyor. Her şey gayet normal görünüyor. Rahatlamaya başlıyorum, kendime paranoyak olduğumu söylüyorum.

Sonra diğerlerinden çok daha özensiz görünen bir koridora giriyoruz. Koridor daralıyor ve tasarımı daha da sadeleşiyor.

Omuzlarım gerildi.

Tamam. Bu sorun değil. Birçok büyük evde fazladan koridorlar bulunur. Depolar. Şarap mahzenleri.

Cinayet odaları.

Kıçım kasılıyor.

Bir merdivenden aşağı iniyoruz. Sonra bir tane daha. Halı yok. Sadece yüzyıllarca kullanımdan dolayı ortası çukurlaşmış, aşınmış taşlar var.

Arkamı dönüp bir şey unutmuş gibi yapmayı düşünüyorum.

Evan yürümeye devam ediyor, beni orada olup olmadığımı kontrol etmek için arkasına bile bakmıyor. Belli ki, kendisine itaat edilmesine alışmış.

Daha derine indikçe hava değişiyor. Daha soğuk ve nemli. Üstümüzdeki evin sesi kayboluyor, yerini ayak seslerimizin yankısı alıyor. Her adımla huzursuzluğum artıyor, ta ki beynim bana geri dönmem için çığlık atmaya başlayana kadar.

İşte burası. Gerçekte kim olduğunu burada öğreniyor. Domuz yemi haline geleceğin yer burası.

Duruyoruz ve Evan bir kapıyı açıyor.

Oyun odasına.

Rahatlamadan dolayı ağlayabilirdim. Bir oyun odası. Lüks halı ve pahalı deri koltuklar mekanı dolduruyor, ayrıca tam aydınlatmalı, şık görünümlü bir bılardo masası da var. İyi donanımlı bir bar ve çok sayıda oyun makinesi. Geniş odanın bir ucunda tam donanımlı bir mini golf sahası ve gözlerimi kısmama neden olacak kadar canlı yeşil bir golf sahası gösteren devasa kavisli bir ekran bulunuyor.

Evan, sanki aptal olduğum için değil de domuz yemi olacağımı düşündüğüm için şaşkına dönmüşüm gibi, "Sanal golf," diyor. "Dizlerim eskisi gibi değil."

Bana elektronik bir golf sopası uzattı.

'Sizi uyarmalıyım, golfte çok kötüyüm. Sanal olsun olmasın.'

Gülümsüyor. "Eh, kazanmayı seviyorum, o yüzden her şey yolunda."
Oynuyoruz. Daha doğrusu, o oynarken ben de aptal dijital topumu düz bir çizgide vurmaya çalışıyorum. Evan'ın çok hoşuna gidiyor bu durum.

Evan boğazını temizlediğinde dokuzuncu deliğe gelmiştik bile.

Evan'ın gözleri ekrana kilitlendi. 'Sen ve Maggie.'

İşte orada.

İşte asıl mesele geliyor. Ya da tehdit. Umarım güvenli cinsel ilişki konuşması değildir. Her şey olabilir ama o olmasın.

'Evet,' diyorum.

'Bu planın bir parçası değil.'

Başımı sallayıp vuruşumu yaptım ve dijital topumu pikselli bir kum engeline doğru gönderdim. 'Planlar değişir.'

'Buralarda pek bir şey yok.'

Sonraki vuruşum için hazırlanıyorum ve o kadar kötü bir şekilde beceremiyorum ki top yana doğru kayıyor. Kahretsin.

'Size bir şey sorabilir miyim?' Eğer öldürüleceksem, cevaplarla birlikte ölmeyi tercih edebilirim.

Devam etmem için işaret ediyor.

'Maggie neden şirketinizin başına geçmek istiyor?' Ses tonumu hafif tutuyorum, sanki şirketin ne olduğunu bilmiyormuşum gibi. 'Maggie, Eliza'nın çok daha uygun olduğunu söylüyor.'

Evan içini çekti. "Eliza mükemmel, ama bu bir gelenek. Kayıtlarımız olduğu sürece her zaman en büyükten en büyüğe geçiş olmuştur."

Elbette öyle.

"Bazen gelenek, insanların yanılıyor olabileceklerini kabul etmeyi reddetmelerinden başka bir şey değildir," diyorum kendimi durduramadan.

Bana şöyle bir baktı. "Peki sen gelenek hakkında ne biliyorsun, Roman?"

'Doğrusu pek bir şey değil.' Tereddüt ediyorum, sonra devam ediyorum, çünkü görünüşe göre bugün itiraf günü. 'Ama biliyorum ki doğum sırası yetenekle eşdeğer değil ve birçok aile mirası en büyük oğul tarafından heba edilirken ikinci çocuk boş boş oturup izlemek zorunda kalıyor. Ayrıca, mantıklı olmadığı zamanlarda bile şeylere tutunmak konusunda da çok şey biliyorum. Geçmişteki seçimlerin yeni kararları dikte etmesine izin vermek konusunda da.'

'Örneğin?'

Boğazım düğümlenmiş bir halde ekrana bakıyorum. ‘Mesela birisi bir kere kalbinizi kırdığı için ilişkilerden kaçınmak gibi. Mesela anneniz sizi terk etti ve babanız intihar etti diye kendinizi temelde sevmeye layık görmemek gibi. Bu inancın tüm hayatımı yönetmesine izin verdim. Kendime bunun mantıklı olduğunu söyledim. Mantıklı değil. Bu korku.’

Ben dijital bir vuruş daha yaparken Evan beni dikkatlice inceliyor.

"Tabii ki?" diye soruyor.

Yutkunuyorum. 'Maggie'ye kadar.'

Onun adını söylemek düşünceyi pekiştiriyor. Gerçeğe dönüştürüyor. Maggie, tüm yalanları kesip atmak istememe neden oluyor.

Evan vuruşunu yapıyor. Top mükemmel bir kavisle doğrudan yeşillik alana düşüyor. Sonra sopayı yere bırakıp bana bakıyor.

'Senden hoşlanıyorum, biliyor musun? İyi bir insansın.'

"Bu iltifatın bir 'ama'sı var gibi geliyor." diyorum.

'Anlayışlısın. Seni sevmem, kızım için doğru kişi olduğunu düşündüğüm anlamına gelmiyor.'

Kızıyla sevgili olmasam da, sözleri bana çok ağır geldi.

‘Bence Maggie ile konuşmalısınız. Onu istemediği bir evliliğe ve istemediği bir role zorlamak, mirasınızın başarılı olmasına yardımcı olmayacaktır.’

Uzun bir süre beni izliyor, bakışları anlaşılmaz.

"Göreceğiz," diyor.

YİRMİÜÇ

MAGGIE

KADIN PARMAKLARIYLA SELÜLİTLERİME MASAJ YAPMASINA RAĞMEN, BİR an bile rahatlayamıyorum. Roman babamın evinde bensiz kalırken, ben yerel spada mahsur kaldım.

İyi mi? Kaçmak için fırsattan yararlanacak mı? Eddie intikam alacak mı?

Anahtarları bıraktım. Roman'ın gitme şansı var. Geldiğimizde ona ne söylemiş olsam da, kimse onun gitmesine engel olmak gerektiğini bilmiyor.

Ve kim onu suçlayabilir ki?

Sonunda eve döndüğümüzde, bitki yağlarının kokusu üzerimize iyice sinmişti ve midem balon gibi düğümlenmişti. Sinirlerim de bir o kadar gerilmişti ki, neredeyse havayla dolmuştum.

Lütfen hâlâ burada olun.

Lütfen ölme.

Priscilla bizi salona yönlendirdi ve büyük bir rahatlamayla Roman'ın orada olduğunu gördüm; gayet sakin görünüyordu. Koltuklardan birine yayılmış, bir elinde tembelce kartlarını yelpaze gibi açmış, diğer elinde ise viskisiyle oturuyordu. Babam da karşısında oturuyordu, sanki harika bir sabah geçirmiş gibiydi. Yanakları daha önce hiç bu kadar pembe görmemiştim.

Şüpheli bir şekilde öyle.

Priscilla'nın eve gelmeyip ona takviye edici vitaminler vermemesinden mi kaynaklanıyor acaba?

'Buradasınız.'

Roman başını kaldırıp yutkundu. Etrafımızdaki insanları umursamadan gözlerini üzerimde gezdirdi. Bakışlarındaki bariz açlıktan dolayı yüzüm

kızardı.

Eliza'nın kazak elbisesini giydim, en az iki beden küçük ve her yerime yapışıyor. Kısa boyuma rağmen, kumaşı nasıl doldurduğumdan dolayı dizimin ortasına kadar geliyor. Bacaklarım çıplak, sadece Doc Martens botlarım var. Planlı bir kıyafet değildi, soyunma odasında şüpheli renkteki bir su birikintisine kıyafetlerimi düşürmüştüm ve eve gitmek için bir şeyler ödünç almak zorunda kalmıştım. O utanmadan neredeyse gözleriyle beni okşarken, midemde bir sıcaklık birikiyor.

'Başka nerede olabilirdim ki?'

'Harika bir sabah geçirdik. Golfte beceriksiz ama içkiyi iyi içiyor, hakkını vermek lazım.' Baba bardağını kaldırırken, biraz kenarından taşar.

Roman bardağını kaldırıyor. "Benim de faydalarım var."

Eliza beni dürttü. "Öyle gördüm."

'Şşş.' Onu susturmak için dirseğimle geri vurdum.

Gözlerim tekrar babamın viskisine kaydı.

"Baba," diye yanına gidip koltuğun kenarına oturdum. "Son zamanlarda kendini iyi hissediyor musun? Şu an biraz farklı görünüyorsun."

Kaşlarını çattı. "Nasıl farklı?"

'Son görüşmemizden beri biraz solgunlaştın ve biraz yavaşladın.' Sesimi alçalttım. 'Özellikle Priscilla tam zamanlı olarak buraya taşındığından beri.'

Eliza ve Priscilla odadan çıkarken, sarhoş bir şekilde göz kırparak, "Geceleri beni uyutmamasından mı endişeleniyorsun?" dedi.

'Hayır, ama senin iyiliğini düşündüğünden emin değilim. Sürekli etrafında dolanıyor.'

"Çünkü o beni önemsiyor, ufaklık," diyor sıcak bir şekilde. "Çok güzel, Maggie. Bazen birinin sana bakmasına izin vermeyi denemelisin."

Ağzım açılıyor.

Sonra Priscilla içeri geri giriyor ve ben içimden bir ah çekerek öylece kalıyorum.

Babam ıslıl ıslıl parlıyor ve Priscilla'yı doğruca dizine oturtup beline sıkıca sarıyor. Onun kahkahası, bronzlaşmış bacaklarına tekme atmak istememe neden oluyor.

Bunu yapamam.

Dışarıdaki soğuk hava, gelecekteki üvey annemin etkileyici derecede kalkık kıkına bir tekme atmadan önce oradan ayrılırken yüzümü buruşturmama neden oluyor.

Roman bana yetişti.

Ona doğru dönüyorum, kelimeler sel gibi ağzımdan dökülüyor. 'Beni dinlemiyor. Onun kışından güneş doğduğunu düşünüyor ve bu beni çılgın atmaya itiyor.'

Roman elimi tuttu ve beni kendine doğru çevirdi; babamla sabah içtiği içkilerin etkisiyle hafifçe sendeliyordu.

'Maggie. Bana bak.'

Evet, isteksizce de olsa yapıyorum.

'Her şey yoluna girecek, ama şu an patlamadan önce içini dökmen gerekiyor.' Roman'ın bakışları içimi eritiyor ve umarım daha fazla orgazm önerecektir.

'Peki bunu nasıl yapmamı öneriyorsunuz? Sahada sizinle dans edemem ki.'

Ağzı seğirdi. "Biraz daha yıkıcı bir şey düşünüyordum."

'Eğer hala anlamadıysanız, bu benim tarzım değil.'

'Kimseyi öldürmeni istemiyorum. Bana güven.'

Beni ana çimenliğin doğu ucundaki eski kulübelerden birine doğru çekiyor ve kapıyı gıcırtyla açana kadar omzuna atıyor. Birkaç dakika etrafta eşeleniyor, sonra tozlu örümcek ağlarıyla kaplı bir halde ve elinde bir kriket sopasıyla ortaya çıkıyor. Bunun bir kriket sopası olduğundan oldukça eminim, gerçi popoma çarpsa bile bu sporu bilmezdim. Roman'ın sopayı tutuşunu görünce, bunun oldukça ilginç bir oyalama olabileceğini düşündüm... Ne yazık ki, hayır. Sopayı bana veriyor ve bir battaniye ile ip buluyor.

Lanet olsun, belki de sonunda sapıkça şeyler yapmaya başlıyoruz.

Roman beni ormana doğru götürene kadar aklım sapık düşüncelere dalmıştı. Eğilerek birkaç taş topladı ve battaniyenin üzerine yığıldı.

'BDSM'deki B harfinin "kaya" anlamına geldiğinden pek emin değilim.'

Roman kahkahayı zor tuttu. "Bu kısaltmayı biliyor olmanıza şaşırdım doğrusu."

'Ben şaşırtıcı bir kadınam.'

'Öyleyse tamam.' Roman battaniyenin köşelerini toplayıp ipi etrafına düğümleyerek küçük bir taş torbası oluşturdu.

'Allah aşkına, ne yapıyorsun?'

"Tam olarak bir piñata değil," diyor, ben onun kalın ön kollarına hayranlıkla bakarken ipi bir dala atıyor, "ama ona oldukça yakın."

Ona dik dik bakıyorum. 'Bir çuval taşa vurmamı mı istiyorsun?'

'Üzerine Eddie'nin yüzünü çizebilir miyim?'

Gülüyorum. 'Onun suratına gerekenden fazla bakmak istemiyorum.'

Sopayı avucumda tartıyorum. Bu saçmalık.

'Hadi bakalım Prenses, göster bana neler yapabileceğini.'

Sallanırken, piñata olmayan şeye acınası bir şekilde vurarak bakıyorum.

Roman, "Daha sert," diye ısrar ediyor. "Hadi ama. Biraz daha hızlanın."

Tekrar sallıyorum. Ve tekrar. Her vuruş, içimdeki stres yumağını gevşetiyor, ta ki gerçekten kendimi tamamen verene kadar; nefesim sıcak buharlar halinde çıkıyor, ardından da hiç de hanımefendiye yakışmayan küfürler savuruyorum.

'Eddie tam bir harika!'

'Priscilla tam bir canı!'

'Buradan nefret ediyorum!'

'Gerçek katillerin yaşadığı bir evde neden hep farklı olan ben oluyorum? Sanki ailenin kara koyunuymuşum gibi.'

Kollarım ağrımaya başlayınca battaniye sonunda gevşedi ve taşlar çok sert konfeti gibi etrafa saçıldı.

Alnımdan terli bir tutam saç elimle iterken göğsüm hızla inip kalkıyor.

'Daha iyi mi?'

Roman bana sanki motosikletini devirmişim gibi bakıyor.

Sonunda nefes nefese, "Kahretsin," dedi. "Kızgınken inanılmaz seksi görünüyorsun."

'Peki, zamanının geri kalanında da bir trol gibi mi davranıyorsun?'

O kadar yaklaştı ki, ağaca yaslanmak zorunda kaldım, pürüzlü ağaç kabuğu sırtımı sıyırdı. Bana bakış şekli beni adeta jöle gibi eritti. Tamamen erimiş ve titrek bir haldeydim.

"Hiç de trol gibi değil," diyor usulca. "Belki saçları hariç."

Karnına bir yumruk attım ve o da sırıttıktan sonra kolunu yukarı doğru uzatarak beni kendisiyle ağaç gövdesi arasına sıkıştırdı. Ağaç gövdesi. Pantolonundaki değil. Aşağıya bakıp tekrar kontrol ettim. Henüz pantolonunda bir şişkinlik yoktu.

Utanç.

Sonra dizginsiz bir zevk patlamasıyla beni öpüyor.

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Viski gibi bir tadı var. O arsızca inilti çıkardığında üzerine tırmanmak istiyorum. Elini boynumun arkasına doğru indirip öpüşmeyi derinleştirdiğinde dünya başımı sallıyor. Göğsüne yaslanırken ciğerlerimdeki tüm hava tükeniyor.

Hava sıcak, dağınık ve tam da ihtiyacım olan şey.

Ağacın kabuğu elbisemin kumaşını delip geçerken, dilinin dokunuşu altında titreşiyorum. Kalın, sert kaslardan ve sıcaktan ibaret ve onu bir hafta boyunca ödünç almama izin veren tanrıya veya tanrıçaya şükretmeden edemiyorum. Onu ben almış olabilirim, ama dualarının cevabı boğazımın arkasında yatıyormuş gibi beni isteyerek öpmesi için bir tür ilahi müdahale olması gerekiyor.

Bacaklarım beline dolanıyor, o inanılmaz sürtünmenin daha fazlasını arzuluyorum; o kadar güzel bir şekilde içime sürtünüyor ki. Elleri kalçalarımın kayıyor, beni yukarıda tutarken bacaklarımı da iyice açıyor.

Beynim gitti. Tek bir düşünceye sahip tek hücreli bir organizmaya dönüştüm. Kahretsin artık.

"Bunu sadece hayatta kalmak için mi yapıyorsun?" diye fısıldıyorum, iç çamaşırlarıma doğru itildiğinde bu düşüncenin hâlâ aklımda kalmasından nefret ediyorum. Bana bir öpücük daha kondururken bu sözleri onun ağzına fısıldıyorum.

Tutkulu öpüşler eşliğinde konuşuyor. "Başlangıçta plan buydu. Ama senden uzak kalamıyorum. Uyurken seni izliyorum ve kaçmaya çalışmak yerine, sana daha yakın olmanın bir yolunu arıyorum."

Kalçasını o şekilde kıvrması beni inlettiriyor.

"Sen bir parazit gibisin," diyor sessizce, bu da kaşlarımı çatmamı sağlıyor. "İyi anlamda. Sanki içime girip, sadece senin olduğun zaman dolabilecek tuhaf bir boşluk yaratmışsın."

Başparmağı bu sefer tüy kadar hafif bir şekilde çeneme dokundu, sanki vücudumun şeklini ezberliyormuş gibi. Göğsüm sıkıştı ve beni tekrar öptüğünde, daha yavaş ve daha derin bir öpücüktü bu; sanki daha fazlasını söylemeye çalışıyor ya da ikimizin de doğru olduğunu bildiğimiz şeyi söylemekten kaçınıyormuş gibi.

Bu geçici bir durum.

Hafif bir öksürük beni donduruyor, eteğim kalçamın yarısına kadar sıyrılmış, bacaklarım Roman'ın beline dolanmış haldeyim.

Donuyoruz.

Personelden biri kibarca, gözleri bizden başka her yerdeydi, "Bayan Eliza sizi akşam yemeğine hazır hale getirmek için beni gönderdi," dedi.

'Kahretsin,' diye hırıltılı bir sesle konuştum. 'Evet. Özür dilerim.'

Roman beni yere bırakırken görevli geri çekildi, ancak pantolonunda bıraktığım ıslak lekeyi fark etmeden önce değil.

Kaçmaya fırsat bulamadan Roman elimi yakaladı.

"Eminim daha kötülerini görmüşlerdir," diye beni temin ediyor.

'Bundan şüphem yok. Ama bu durum genellikle benimle ilgili olmaz.'

"Önümüzdeki birkaç gün boyunca, burada olduğumuz sürece," diyor parmaklarımı sıkarak, "biz diğer herkese karşıyız."

"Şansımız çok düşük," dedim elbisemi aşağı çekerken.

'Ben her zaman ezilenlerin tarafını tutmuşumdur.'

Hav hav.

YİRMİDÖRT

ROMA

DÜĞÜN PROVASI YEMEĞİNDE, KİBAR KONUŞAN, ZENGİN GİYİMLİ KONUK kalabalığı arasında kendimi bir yabancı gibi hissediyorum. Büyük gün öncesinde, zenginlik gösterisi için malikaneye yepyeni bir aile ve arkadaş grubu akın etmiş durumda.

Hayatımda gördüğüm en şık akşam yemeğiydi.

Her yerde mumlar var. Yüzlerce mum neredeyse her yüzeyi kaplamış durumda. Umarım bir yerlerde yangın söndürücüleri vardır, çünkü görünürde hiç yok. Ve sağa sola bırakılan şampanya miktarı göz önüne alındığında, mumların dik durma ihtimalinin çok düşük olduğunu düşünüyorum.

Ya da dürüst olmak gerekirse, konukların çoğu.

Zengin bir grup insan için, nasıl eğlenileceğini oldukça iyi biliyorlar. Ve bu sadece oturmalı bir akşam yemeği. Diğer yarısının nasıl yaşadığı işte böyle. Gösterişli bir şekilde dekore edilmiş balo salonunun uzak bir köşesinde, zarif bir enstrümantal parça çalan bir yaylı çalgılar dördlüsü var. Masalar, son derece ütülenmiş keten örtülerle kaplı ve atmosfer coşkulu. Bunun düğün heyecanı mı yoksa altta yatan bir gerilim mi olduğuna karar veremiyorum. Ailenin iş olarak ne yaptığını bildiğim için, sahte gülümsemelerin ardında gizlenen rakipler ve kırgınlıklar olması beni şaşırtmazdı.

Maggie yanımda, askılı kırmızı bir elbiseyle çok şık görünüyor. Genellikle onu giydiği boyfriend jean'lerden ve bol kazaklardan çok farklı ve şık görünümünü takdir etsem de, rahat hissetmediğini anlayabiliyorum. Sanki biri onu spot ışıklarının altına itmiş ve inceleme altında savunmasız kalmış gibi. Beni merdivenlerden aşağı sürükleyip arabasına bağlamadan

çok önce onu fark ettiğimi bilmiyor. Elbette, evime bu kadar yakın bir yerde ilişkiye girmemem gerektiği konusunda kurallarım vardı, ama bu onu görmediğim anlamına gelmiyordu. Sokakta durup başıboş kediye sevmesini, sürekli olarak onu eve taşınmaya ikna etmeye çalışmasını fark etmemiştim. Ya da komşu dükkan sahibiyle, dünyanın en uzun hikayelerini anlatsa bile, sıkılmadan sohbet etmesini. Ya da utandığında o kıvrıcık saçlarının arkasına saklanmasını.

Hayır, Maggie asla görünmez olmadı. Sadece oyun alanının dışında kaldı.

Sandalyesinin yarısına kadar oturmuş halde yanıma iyice sokuluyor, bir yandan da ceketimin etek ucuyla oynuyor. Bütün akşam boyunca bana doğru eğilip kimin kim olduğunu anlatmaya çalıştı. Daha önce yarıda kesilen öpüşme seansımızdan sonra odaklanmak inanılmaz derecede zor oldu.

Eddie'nin bize fırlattığı sinsi bakışlarla başa çıkmak için akşamı anlatmaya çalışıyorum.

"Şuradaki adam," diye fısıldadı, hafifçe başını sallayarak, "Winston Churchill'e benzeyen, deri tabaklama kazanına düşmüş olan adam? O, Sir Benjamin Hargreaves. Üç gazetenin sahibi ve bu yüzden milletvekillerinin yarısının kışını ele geçirmiş durumda."

'Milletvekilleri mi?' diye sessizce tekrarlıyorum. 'Şantaj gibi mi?'

'Basın ekibi tarafsız olmaktan çok uzak. Eğer içlerinden biri onu kızdırırsa, hemen şüpheli bir duruma sürüklenir ve pantolonunu düzeltmeden manşetlere taşınır.'

Hargreaves yanındaki yolculardan birine gülüyor ve oldukça rahatsız görünen bir kadının omzuna kolunu atıyor. İçgüdüsel olarak tüylerim diken diken oluyor.

'Bu onun yeni eşi.'

"Ona bunu söyleyen oldu mu?" diye soruyorum.

'Sanırım onun kalbini durduracak kadar sert bir şekilde onunla sevişebileceğini umuyor.'

Maggie, sanki duramayacakmış gibi, durmadan devam ediyor.

'O çılgın zümrütler içindeki kadın Kowalczyk ailesinden. Lojistik işiyle uğraşıyorlar. Müşterinin ihtiyacına göre eşyaları ortadan kaybettiriyor veya başka bir yerde yeniden ortaya çıkarıyorlar.'

'Doğru. Mesela... kaplar gibi.'

'Elbette... kaplar.' Ağzı bükülüyor.

Tekrar işaret ederek, "Bu bir İspanyol kraliyet ailesi üyesi. Küçük bir aileden olsa da, yine de. Eliza'nın üniversitedeyken onunla çılgın bir gece geçirdiğinden oldukça eminim." dedi.

Şöyle bir baktım ve bu kraliyet mensubunun Evan'la eski dostlarmış gibi sohbet ettiğini görünce suyum boğazıma kaçtı.

"Neden burada?" diye soruyorum.

Maggie omuz silkerek, "İlgi alanları oluşturmak. Herkesin bağlantılara ihtiyacı var." dedi.

Odanın diğer ucunda, Eddie'nin ruh hali yüzünden okunuyordu.

O, tıpkı boynuma dolanıp beni boğarak öldürmek için doğru anı bekleyen bir yılan gibi, çok gergin.

Gözlerimi ondan ayırmamaya çalışıyorum çünkü Maggie'nin babasının akşam yemeğinde testosteron dolu bir hesaplaşmaya ihtiyacım yok. Ama bu zor oluyor. Gizlenen örümcekten gözünüzü ayırmak her zaman onun ortadan kaybolmasına yol açıyor.

Dilimde şampanya köpükleri, kuru ve keskin. Sabahki alkol keyfimden sonra yudumlarımı minimumda tutuyorum. Gün boyu içki içmekten kaynaklanacak baş ağrısı için şimdiden birkaç ağrı kesici içtim.

Akşam yemeği, olabildiğince abartılı bir şekilde sunulan bir dizi yemekle başlıyor. Köpük var. Duman var. Bunun yemek mi yoksa eskiden gittiğim o berbat gençlik diskolarından biri mi olduğuna karar veremiyorum. Giysilerimizi lekeleyecek ve yıkama gününde azar ısıtmemize neden olacak köpükler arasında öpüşmeyle geçen bir gece.

Maggie'nin yakında üvey kardeşi olacak James Rutherford kutlamalara geldi. Yakışıklı. Bana bile. Keskin hatlara ve delici bakışlara sahip. Maggie, onun görüldüğü kadar tehlikeli olduğunu ve Eliza ile sağlıklı –ya da belki de aşırı sağlıklı– bir rekabet içinde olduklarını söylüyor.

Rekabetin temel dayanağı, en yüksek ödüllü hedefleri ilk kimin ortadan kaldırabileceğidir.

Ya da bunu en iğrenç şekilde kim yapabilir?

Bunu düşünmek bile yemeğimi yutmamı zorlaştırıyor. Eliza, sanki bir podyumda salınacakmış gibi görünüyor, pislikleri avlayıp ortadan kaldıracakmış gibi değil.

James, sanki ölümle karşılaşmaktan bahsetmiyormuş gibi, "Eliza, sen her zaman incelikten yoksundun," diyor hoş bir şekilde.

Eliza, sanki tereyağı erimezmiş gibi gülümsüyor. "Ve sen her zaman ses yüksekliğini yetenekle karıştırıyorsun. Çoğu erkek gibi, sanırım bir şeyleri

telafi etmeye çalışıyorsun..."

James, şarabından yavaş ve ölçülü bir yudum almadan önce çenesini sıkıttı.

"Senden böyle bir şey duymak çok komik," diye yanıtlıyor.

Maggie masanın altında dizime hafifçe dokunup elini benimkine uzattı. Belki de bir dayanışma ifadesiydi bu?

Tatlıların yarısına geldiğimizde, masamızda tam anlamıyla kasaplık üzerine övünme başladı ve midemin bulanması kadar yüzümün de yeşil olup olmadığını merak ettim. Eliza yarı fısıltıyla heyecanla konuşurken etrafımızdaki masa gülüyordu; sesi o kadar yüksekti ki onu görmezden gelemiyordum, ama diğer masaları mide bulandırıcı tartışmadan haberdar etmeyecek kadar da alçaktı.

"Ve dürüst olmak gerekirse," diyor Eliza şarabını çevirerek, "bir türlü susmuyordu. Sürekli konuşuyordu. Konuşuyordu. Konuşuyordu. Ve tahammül edemediğim bir şey varsa, o da ne zaman susması gerektiğini bilmeyen bir adamdır."

'Anladım,' diye fısıldıyorum Maggie'ye, o da konuşmadan aynı derecede tiksiniş görünüyor.

James, söylenen her kelimededen büyük keyif alarak sırıttı. "Yani onu kendi iç organlarıyla mı boğdun?"

Eliza'nın gözleri sahte bir şaşkınlıkla büyüdü. "James, kaba olma."

'Tam olarak yaptığınız şey buydu. Şöhretiniz sizden önce geliyor.'

'Evet, ama bunu söyleme şeklin biraz... karmaşık geliyor.'

'Ortalık karışmıştı, bir döngünün koptuğunu ve onu kendi içinde boğulmaya mahkum ettiğini duydum...'

Hayır. Onu dinlemeyeceğim. Odayı gözlemledim, kravatımı gevşettim ve yüzüm kızardı.

Masadaki insanlar gülüyor, ben de konuşmaları duymazdan gelmeye çalışıyorum.

Maggie, pudinginin içine bayılacak gibi görünüyor. Gülümsemesi robotik, gözleri kocaman açılmış, yanaklarından renk çekilmiş.

Yaklaşıp fısıldadım, 'İyi misin?'

'Hımm,' diye yalan söylüyor. 'Bunların çoğu küçük kız kardeşimden geliyor, biliyorsunuz, o da Barbie bebeklerle oynardı.'

'Belki de ameliyat onun tarzına daha uygun olurdu.'

Mikrofon birdenbire ortaya çıkıyor.

Personelden biri mikrofonu Maggie'nin eline tutuşturuyor. Konuşmalarla ilgili bir şey söylediğini hatırlamıyorum. Maggie mikrofonta, yüzüne patlamak üzere olan canlı bir el bombasıymış gibi bakıyor.

Eğer bir şey onun yüzüne doğru esiyorsa—

Hayır. Roman. Odaklan. Bu akşama eklemek istediğim son şey, sikişmek.

"Ah," diyor, herkesin dönüp bakacağı kadar yüksek sesle. "Ah. Hayır. Bu— ben—"

Evan ona gülümseyerek baktı. "Birkaç söz söylemek istiyorum canım. Misafirler için. En büyük sensin."

Maggie isteksizce ayağa kalkarken boğazı titriyor, mikrofonun altıyla oynuyor ve en yakın çıkışa doğru koşmaya hazır görünüyor. Sandalyemi biraz geriye ekiyorom çünkü o gidiyorsa ben de onunla gideceğim.

Mikrofonu çok sıkı tuttuğu için parmak boğumları bembeyaz oluyor ve ilk konuşmaya çalıştığında kulakları sağır eden bir geri bildirim sesi çıkıyor. Yüzünü buruştururken yanakları kızarıyor.

Sonra babasına bakıyor ve omuzları bir santim düşüyor. Kabulleniş.

Evan bu akşam yorgun görünüyor. Muhtemelen içki seansımız yüzünden benim suçum. Ama ya o ya da daha fazla golf oynayacaktık ve ben golfte berbatım.

‘şey, tamam. Merhaba.’ Sesi titriyor. ‘Hepinize geldiğiniz için teşekkür ederim. Birçoğunuz için uzun bir yol olduğunu biliyorum. Ve hava her zamanki gibi oldukça yağışlı.’

Kibar bir kahkaha dalgası yayılıyor.

‘Burada olduğunuz için hepinize minnettar olduğumu söylemek istedim. Ailem için. Babam ve Priscilla için. Biz ocuklar için. şey, tabii ki ocuk değiliz. Tanrı aşkına, neredeyse otuz yaşındayım.’ Aman Tanrım. Samalıyor. ‘Ama ne demek istediğimi anlıyorsunuz, biz onların çocuklarıyız. Tabii ki Priscilla'nın değil. şey, James...’

İnsanlar ona bakarken duraksıyor ve yutkunuyor.

"Biroğunuzun bildiği gibi, uzun zamandır Londra'da yaşıyorum," diyor, kelimeler birbirine karışarak. "Sanki aile hayatından uzak durmayı seebiliyormuşum gibi. Çünkü bazen mesafe işleri kolaylaştırıyor. Ve bununla ilgili şaka yapıyorum, çünkü yanlış yapmaktan korktuğumu itiraf etmektense şaka yapmak daha kolay."

Elindeki mikrofon titrerken göğsüm sıkışıyor.

‘Ama son zamanlarda fark ettim ki, belki de dahil olmamak da kendi başına bir risk.’ Bakışları kısa bir an Priscilla'ya kaydı. ‘Her şeyi başkalarına bırakmanın kimseyi güvende tutmadığını fark ettim.’

Diğer aile üyeleri arasında şaşkın bakışlar dolaşıyor, herkes Maggie'nin bununla nereye varmak istediğini anlamaya çalışıyor.

'Benden beklenenlere direndiğimi biliyorum, ama belki de artık gerekeni yapmanın, sorumluluk almanın zamanı geldi.'

Hayır.

Gözlerini kaldırıyor ve bir karar verdiğini görüyorum. Biliyorum ki, o an geçtikten sonra sabah pişman olacak. Baskıya boyun eğiyor ve onu uzun zamandır tanımıyor olsam da, bunu istemediğini biliyorum.

Çünkü yakın durmanın babasını koruyacağına inanıyor.

Çünkü bu durum babasını mutlu edebilir.

Neye ihtiyacı olursa olsun.

Eddie sandalyesinde öne doğru eğildi, tıpkı çocukluğumun en sevdiğim filmlerinden birinde yumurtaları alan kertenkele gibi görünüyordu.

Sandalyem geriye doğru kayıyor ve farkına varmadan ayağa kalkıyorum; artık o bakışların hedefi ben değilim.

“Hepimiz Priscilla ve Evan’ın yarın evlenmelerini büyük bir heyecanla bekliyoruz. Maggie de nedime rolünü çok ciddiye almayı dört gözle bekliyor. Bunun büyük bir sorumluluk olduğunun farkında ve eminim ki hepimiz onunla gurur duyduğumuzu kabul edeceksiniz.” diyorum.

Bir anlık kafa karışıklığının ardından hafif bir alkış koptu.

Maggie'ye yaklaşıp yüzünü ellerimin arasına aldım. Bunu, onun oyunundaki rolümü sürdürmek için mi yoksa o aptal Eddie de dahil herkesin önünde onu sahiplenmek için mi yapıyorum?

Her iki durumda da, çenesini yukarı kaldırıp hayatım buna bağılıymış gibi onu öpüyorum.

Belki de öyledir.

Ya da belki de kendi ölüm fermanımı imzaladım.

Bu kibar bir öpücük değil. Umarım bu öpücük, boynuna bir örs bağlayıp kendini derin sulara atmadan önce konuşmayı bırakmasını söyleyen bir öpücüktür. Sarhoş bir masanın bağırıp çağırdığı, kameraların flaşlarının patladığı bir öpücük.

Kahretsin.

Umarım bu durum beni tanıyan kimsenin önüne düşmez. Tam o sırada Eddie'nin bakışlarının bir bıçak gibi üzerime saplandığını hissediyorum.

Eddie biliyor.

Maggie beni öptü, sonra şaşkın bir bakışla geri çekildi.

'Sadece nefes al ve atlat.' Sesimi fısıltıya indiriyorum.

Oturuyoruz, ikimizin de yüzü kıpkırmızı, insanlar bize bakıyor. Eli masanın altında elimi buluyor ve o kadar sıkı tutuyor ki canım acıyor.

Eddie'nin yüz ifadesi acıyı haber veriyor.

Maggie'nin kulağına yaklaştım. "Sadece bir şüphe yüzünden hayatını değiştirecek büyük kararlar alma. Bu senin kim olduğunu veya ne istediğini değiştirmez."

'Teşekkür ederim, kendimi çok suçlu hissediyorum. O dolabın içinde ne olduğunu bulmamız gerek.' Sonra daha yumuşak bir sesle ekliyor, 'Herkesin önünde beni öptüğüne inanamıyorum.'

'Neden istemeyeyim ki? Seni öpmeyi seviyorum.'

Bunun gerçek olduğuna pek inanmıyor gibi görünüyor. "Çünkü bu gerçek değil. Sen on numarasın, ben ise—" Maggie kavramının kendi kendini anlattığını ima edercesine belirsiz bir şekilde kendini işaret ediyor, "—en iyi ihtimalle dört numarayım. Saçlarımın iyi olduğu bir günde bile."

Tamamen ona döndüm, masadaki insanların yarısının hâlâ bizi eğlence unsuruymuşuz gibi izlediğini umursamadım.

'Sadece bir aptal senin mükemmelden daha az olduğunu düşünür.'

Şaşkınlıkla bana bakıp gözlerini kırptırdı. "Ben mükemmel değilim."

'Tuhaf bir şekilde mükemmel,' diye sırtıyorum. 'Bu da en iyi türü.'

Maggie, sanki espriyi bekliyormuş gibi beni süzdü. "Bence tuhaflığı yüzüne tokat gibi çarpsa bile anlayamazsın."

'Eğer sen bundan hoşlanıyorsan, ben de varım, seni küçük tuhaf herif.'

Söylediklerimi anlaması birkaç saniye sürdü, ardından omzuma şakayla karışık bir itme hareketi yaptı. "Belki de benden daha tuhaf birisin."

'Muhtemelen.'

Çevremizde akşam yemeği devam ediyor. İnsanlar tatlılarına dönerken Eliza başka bir hikaye anlatmaya başlıyor ve James de kendi hikayesiyle onu geçmeye çalışıyor.

Eddie ise, bir an bile gözlerini benden ayırmıyor.

YİRMİ BEŞ

MAGGIE

DÜĞÜN SABAHLARI EĞLENCELİ GEÇMELİDİR.

Zaten herkes kendine bu yalanı anlatıyor. Her şeyin yumuşak müzik, şampanya kadehlerinin şıkırtısı ve ipek sabahlıklar içinde sakın hayaletler gibi dolaşan kadınlardan ibaret olduğunu sanıyorlar.

Ama ben hiç de sakın değilim.

Gelin odası da öyle değil.

Priscilla hareketlilikle dolu. Ben geldiğim andan itibaren inanılmaz sayıda insan içeri girip çıkıyor. Yüzüme şununla bununla dokunuyorlar, saçımı kıvrırıp bigudilere sarıyorlar, sonra bir sandalyeden diğerine geçirilip makyajla kaplanıyorum, ta ki kendime neredeyse hiç benzemeyene kadar. Saç koltuğunda bir tur daha, zavallı buklelerim kabartılıp çekiliyor ve bana bir atın arkasını hatırlatan şık bir at kuyruğu haline getiriliyor.

Ben bir şey söylemiyorum. Zarafet ve inceliğin timsaliyim. Tabii şampanya kovasını devirip çiçekçi kızın üzerine takılıp düştüğüm an hariç. Tanrı bilir Priscilla o küçük çocuğu nereden buldu, çünkü hiçbirimizin çocuğu yok. Ama babamın zenginliğiyle, şirinlik faktörünü artırmak için bir günlüğüne bir çocuk kiralayabilirsiniz herhalde.

Ondan her şeyi beklerim.

Priscilla, krem şanti rengine bir sabahlık giymiş, yüzü ve saçları zaten kusursuz bir şekilde, herkesin ortasında hareketsiz oturuyor. Herkes gelmeden önce bir kuaför ve makyajcıya baktırdığına ve resmi saç ve makyajı yapılmadan bile kusursuz görüldüğüne oldukça eminim. İnanılmaz. Işıltılı görüldüğünü inkar edemem.

Bu da beni çılgılık atmaya itiyor. Bu sahtekar, tatlı, sevimli gelin rolü yaparak babamı zehirliyor.

Pekala, siktir git Priscilla. Bugün babama senin söylediğin kişi olmadığını kanıtlayacağım.

Kapı aralığında, mükemmel fırsat penceresinin kaybolmasını bekliyorum. Roman çoktan bekliyor olacak ve tören konukları gelmeye başlamadan önce hareket etmem gerekiyor.

Çiçekçi, inanılmaz derecede büyük ama itiraf etmeliyim ki muhteşem bir buketle geldiğinde dikkati dağılıyor. Bütün gün bunu nasıl taşıyacağını pek anlamıyorum; tıpkı kiralık bir çocuk gibi ağır ve hantal görünüyor. Kimse bana dikkat etmiyor, bu da bana çok uygun.

Koridora doğru göz ucuyla baktığımda Roman'ın duvara yaslanmış olduğunu gördüm. Ceketini çıkarılmış, kolları sıyrılmış. Aman Tanrım, bu düşünceli hali çok etkileyici. Başka biri olsa rahat olduğunu düşünürdü. Ama biliyorum ki o da benim kadar endişeli. Hatta bıçak meraklısı bir aileyle en azından kan bağımlı olduğu için muhtemelen daha da endişeli.

Başımı sallıyorum.

Şimdi.

Kaşları hafifçe kalktı ve tek kelime etmeden duvardan uzaklaştı.

Sessizce uzaklaşmaya çalışırken, elinde Faberge yumurtası gibi buharlı pişirici tutan bir personele neredeyse çarpıyordum. Kadın nefes nefese kaldı ve tamamen benim hatam olmasına rağmen benden özür diledi.

Sonra dışarı çıkıyorum. Aşağıya, Roman'ın beklediği dolaba doğru iniyorum.

Tamam. Maggie Hamilton, bunu başarabilirsin.

Sen en büyük kızsın. Ve en azından suikastçıya yakın birisin. Ve bu sefer silahlı geldim.

Roman gözcülük yaparken ben de tornavidayı cebimden çıkarıp antika dolabın ufak aralığına sokuyorum.

'Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misiniz?'

'Yardım etmeniz çok daha iyi olurdu.'

Tornavidayı çevirdim ama sadece tahta kapıyı çizebildim.

Tekrar, daha gayretle deniyorum.

Hâlâ bir şey yok.

'Ağzını aç, aptal tahta herif,' diye fısıldadım.

Arkamda Roman gülüyor.

'Bunu aşağılamanın bir faydası olacağından emin değilim. Bence bu hâlâ berbat bir plan.'

'Daha kötü planlarım da oldu.' Torna vida kaydı ve ben de ileri doğru hamle yaptım, yüzüme saplamaktan kıl payı kurtuldum.

'Tıpkı beni kaçırdığın gibi.'

'Kesinlikle. Berbat bir plan. Gerçi şimdiye kadar sayısız orgazmı sonuçlandı, bu yüzden tekrar ediyorum, daha kötü planlarım da oldu.'

Roman'ın bu söz üzerine çıkardığı vahşi ses, torna vidayı bırakıp vida kullanmayı düşünmeme neden oldu. Ancak Roman o engeli daha önce aşmadığı için, oraya gitmek istemeyebilir diye düşünüyorum. En azından benimle. Tıpkı Londra'nın yarısıyla yaptığı gibi.

Kıskançlığımı dizginleyerek, şehvetli arzularımı görmezden geliyorum ve asıl konuya geri dönüyorum. Dolaba giremezsem, kanıtım olmaz. Ve kanıt olmadan, babam beni sürekli geçiştirecek. Priscilla o kanlı damadı öldürmeye çalışırken düğünün devam etmesine izin veremem. Ne kadar inatçı olursa olsun.

Bakışlarım Roman'a kaydı.

O inanılmaz kollara ne demeli? Kolları sıyrılmış gömlek. Kaslarla dolu ön kollar. Damarlar, takip edilmesi kolay bir harita gibi gömleğinin içine kadar uzanıyor. Roman çok güçlü.

'Öylece orada durma,' diye tısladım. 'Kaslı olan sensin. Kıçını buraya getir.'

Ağzı kıvrıldı. "Bana kur mu yapıyorsunuz, Bayan Hamilton?"

Gözlerimi devirip torna vidayı ona uzattım.

'Öyle olsan iyi olur, çünkü bunun yüzünden ölebilirim.'

"Umarım içindeki her neyse buna değerdir," diyorum.

Kendini toparlayıp torna vidayı kapıların arasına zorla soktu, kasları gerilirken homurdandı. Tam "Boşuna" diye düşünmeye başlayacakken, yankılanan bir çatlama sesi duydum.

Birilerinin bizi bulmasını, beni muhtemelen bir zindana kilitleyecek ve babama Londra'ya geri kaçtığımı söyleyecek olan şeytan kadın Priscilla'ya götürmesini beklerken kalbim boğazıma geliyor.

Hiçbir şey olmaz.

Çok mu dramatik?

Roman dolabın kapağını yavaşça açıyor ve biz de içeriye bakıyoruz.

Şişeler ve kutular düzgünce dizilmiş. Bazı etiketleri tanıyorum, bazıları ise bana yabancı. Ağrı kesiciler var, hem de çok güçlü olanlar. Ama başka ilaçlar da var. İsimlerini Google'da aramak için telefonum bile yanımda değil.

Bir şişe alıp reçeteyi okuyorum. Babamın adı orada, gayet açık bir şekilde yazılı. Ve doktor, ben doğduğumdan beri ailemin gittiği özel doktor. Hiç soru sormayan doktor.

Zehir içermez.

'Ah,' diye fısıldadım.

Roman omzumun üzerinden okuyarak yaklaştı. "Beklediğin gibi değil miydi?"

Beynim olasılıklarla dolu yeni bir labirente doğru sürükleniyor ve görüş alanımın kenarında, yaklaşan bir fırtına gibi, baş ağrısı hissediyorum.

Zehirlenme yok. Kötü adam yok. Ama ne?

'Babamla konuşmam gerek,' diyerek çoktan ofisine doğru yöneldim.

Roman da söze giriyor: "Maggie, şu an en uygun zaman olmayabilir."

'Şimdi. Cesaretimi kaybetmeden önce.'

Babayı yatak odasında, eteğini ve uzun çoraplarını giymiş halde, yatağın kenarında oturmuş ve bitkin bir halde buluyoruz.

Tıraş sonrası losyonunun kokusu havada asılı kalmış, koyu renkli ahşapların arasında mobilya cilası kokusuyla karışmıştı. Sık sık girdiğim bir oda değildi. Çevremizdeki diğer birçok aileden daha çok kendi ailemle yakın olsam da, her zaman kademeli bir sistem vardı. Ve ebeveynlerin özel alanları biz çocuklar için yasaktı.

Sanırım haklılar. Üçümüz de büyürken tam bir baş belasıydık.

'Baba. Konuşmamız gerek. Hemen şimdi.' Adrenalin beni ileriye doğru itiyor.

Gözleri elimde tuttuğum ilaç şişelerine takıldı. Şaşırtıcı bir şekilde omuzları düştü ve yorgun bir iç çekişle nefes verdi.

'İkiniz de yerinize oturun.'

Aman Tanrım, bunu bir ebeveynden duymak istemezsiniz.

Oturamıyorum. Oturamam. Odada volta atıyorum, her adımda haplar şıkırdarak ses çıkarıyor.

'Dolabı zorla açtım. Priscilla hapları ezip içeceklerinize karıştırıyormuş. Sonra sizin ne kadar yorgun olduğunuzu söylediğinizi duydum ve olayları birleştirdim—'

‘Ve yüz tane aldı,’ diye iç çekti babam.

"Ama bu isimlerin hepsini tanımıyorum, o halde bana gerçekten ne verdiğini nereden biliyorsun?"

‘Maggie.’ Adım, her şeyden çok bir uyarı niteliğinde.

‘Seni zehirleyip, evlenip sonra da öldüreceğini, işinin kontrolünü ele geçireceğini düşünmüştüm.’

‘Maggie,’ diyor tekrar, beni sözlü ishalimden kurtaracak kadar keskin bir ses tonuyla.

Babam yüzünü ovuşturdu, eliyle kırıışıklıkların üzerinden bıkkınlıkla geçti.

"Mesane kanserim var," diyor.

Ne?

Tek tek kelimeleri anlıyorum ama onları babamla aynı düşünce içinde bir araya getiremiyorum. Babam durdurulamaz. Hesaba katılması gereken bir güç. Olağanüstü bir kişilik.

Ona doğru döndüğümde, ince bir hıçkırık koptu ağzımdan.

Hayır, gerek yok.

‘Evet.’

‘Hayır,’ diye sesimi yükselttim. ‘Sen hasta olmazsın. Bunun için yeterince büyük değilsin.’

Sanki bu fikri duyar duymaz beynim kapanıyor; kesinlikle sapıkça bir şaka olmalı.

Roman uzanıp elimi tutuyor ve onun nazik dokunuşu karşısında geriliyorum. Çok nazik. Ağlamak istemiyorum ama bu beni uçurumun kenarına sürüklemekle tehdit ediyor.

Babam, "Erken teşhis edildi," diyor. "Çok erken. Tedavi edilebilir ve biliyorsun ki doktorum mükemmel. Saklamıyorum, sadece düğünden önce kimseyi endişelendirmek istemiyorum. Bunun bir anlamı yok."

'Anlamsız mı?' Sesim titriyor. 'Söylemenin bir anlamı yok mu?'

Maggie—

'Baba, bize sürekli çocuk gibi davranamazsın. Hele de bizi yetiştirdiğin şeyleri yapmamızı bekliyorsan.'

Babam, Roman'a kısa bir bakış attıktan ve söylediklerime vereceği tepkiyi değerlendirdikten sonra içini çekti. "İşlerin yoluna girdiğinden emin olmak istedim. İşletmenin istikrarsızlaşmamasını sağlamak istedim."

Gülüşüm sert ve mizahsız. 'Yani bu iş meselesi mi?'

"Her şeyle ilgili," diyor. "Ve evet, buna iş de dahil."

'Her şey hep lanet olası işten ibaret,' diye içimi döküyorum.

'İyi bir adamsın, senden hoşlanıyorum.' Baba, Roman'a sesleniyor.

Roman göz kırptı. 'Teşekkür ederim.'

'Ama sen ve Maggie birbirinize uygun değilsiniz.'

Bu sözler içimi paramparça etti.

Doğru değil mi?

Sanki bir çift değil de, birbirine uymayan bir mobilya takımı gibiyiz. Ya da en azından onun açısından öyle, çünkü numara yaptığımızı bilmiyor.

'Öyleyse kalın ve düğünün tadını çıkarın. Birlikte eğlenin. Ama bu ilişkinin sonsuza dek süremeyeceğini anlayın.'

İçimde bir şey sonunda kırıldı. Gözyaşlarıyla ya da öfkeyle değil, sadece derinlerde bir parçalanma hissiyle.

Konuşmaya kendime güvenmiyorum, bu yüzden arkamı dönüp dışarı çıkıyorum.

Roman, odamın önünde duvara yaslanmış, aptalca düzleştirilmiş saçlarımı yolmak isteyene kadar beni takip etti.

'Babanız için çok üzgünüm.'

'Seni bu işe bulaştırdığım için özür dilerim.' Zoraki, kırık bir kahkaha attım. Bu kahkaha, hiç de iyi olmadığını gösteriyordu. 'Neyse ki sahte bir ilişki, değil mi?'

Roman'ın irkilme şekli, ağızından dökülen sözlerden neredeyse anında pişman olmama neden oluyor.

'Evet,' diye iç çekti.

Ama yüzündeki ifade sanki onu tam bacaklarının arasına tekmelemişim gibi.

YİRMİ ALTI

ROMA

MAGGİE İSTEKSİZCE DÜĞÜN HAZIRLIKLARINA GERİ DÖNÜYOR, muhtemelen Evan'la yaşadığı tartışmanın ardından aramızda oluşan gerginlikten kaçınmak istiyor.

Fraser'la birlikte alt katta kalıyorum. Başka gidecek yerim yok. Her zamanki gibi yedek parça gibiyim.

Fraser, elinde bisikletimden muhtemelen daha pahalı bir içkiyle pencereye yaslanmış, bahçeye bakıyordu. Kollarındaki dövmeler, beyaz gömleğini adeta bir boyama kitabı gibi gösteriyordu. Cilalı zenginler arasında, tıpkı benim gibi, ama tamamen farklı bir şekilde, o da göze çarpıyordu.

"Perişan görünüyorsun," diyor.

'Size de günaydın,' diye yanıtlıyorum.

'Çitlerin arasında mı uyuyakaldınız yoksa?'

'Tasadüf ne güzel bir şey olurdu.'

Bir süre sessizce içiyoruz. Garip olmaktan ziyade, ikimiz de sessizliği boş sohbetlerle doldurmak için acele etmiyoruz. Bundan nefret etmiyorum. Tek çocuk olduğum için, kardeşlerim olmasının nasıl bir şey olabileceğini sık sık merak etmişimdir. En azından beni sonsuza dek tanıyan başka birinin olması. Acımı paylaşabilecek başka biri. Ama belki o da beni terk ederdi.

Fraser ağırlığını değiştiriyor.

'Yani Maggie'ye gerçekten çok düşkünsün, değil mi?'

Eddie'nin ona çevrimiçi kişiliğimden bahsetmiş olup olmadığını merak etmeden edemiyorum. 'Evet.'

Gözlerini kısarak, "Anlamıyorum," dedi.

'Bunu yapman gerektiğinden emin değilim. O senin kız kardeşin.'

'İkiniz de mantıklı değilsiniz. Ben spor yapıyorum, sizin de yaptığınızı söyleyebilirim. Sanırım Maggie doğduğundan beri otobüs dışında hiçbir şeye koşmadı. Üzerinde köpek olan garip kazaklar örmeyi çok seviyor ve gerçekten de giyiyor. Siz ise çok düzgün ve bakımlısınız. Onun eve bir başka inekle geleceğini bekliyordum. Siz Eliza'nın çıkacağı biri gibi görünüyorsunuz. En azından bir geceliğine. Neden burada olduğunuzu anlamıyorum.'

Sesinde en ufak bir kötülük izi yok. Gerçekten kafası karışmış gibi geliyor, sanki Maggie ile benim birlikte olma fikri aşılmaz bir gizemmiş gibi.

Bu da son derece kaba bir davranış.

'Bir ilişkinin yürümesi için mantıklı olması gerekmez. Ortak noktalarımız var.' Değil mi?

"Daha iyisini yapabilirdin," diye ekliyor.

'O senin kız kardeşin.' Belki de kardeşlerin önemini fazla abartmıştım.

'Biliyorum ve onu seviyorum. Ve mutlu olmasını istiyorum.' Kaşlarını çatıyor. 'Eddie ile asla, asla. Ama ikiniz arasında bir gariplik var.'

'Ne?' Zeki küçük velet.

Omuz silkip içeceğinden uzun bir yudum aldı.

'Bilmiyorum. Henüz tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum. Sana para mı ödüyor?'

'Hayır, Maggie benimle çıkmam için bana para ödemiyor.'

Mürekkep bulaşmış parmaklarını bardağının kenarına vuruyor. "Yazık, senin eskort olman birçok şeyi açıklardı. Maggie senin tipinden hiç hoşlanmadı, atletik falan. O kendine özgü bir şekilde tuhaf, biliyorsun."

'Evet, öyle.' Maggie'nin kendi yolunu izlediği inkar edilemez. Son birkaç gündür onda sevmeye başladığım şeylerden biri de bu.

Fraser, sonunda onu anladığımı sanarak başını salladı. "Aynen öyle."

'Bu bir eleştiri değil,' diye ekliyorum.

'Ne olmuş yani, tuhaf şeyleri mi seviyorsun?'

'Görünüşe göre.'

Bardağının kenarından bana bakarak bir yudum aldı. "Yani tüm bunları onun için sen üstleneceksin." Hayır, elbette ki bu benim planım değil. Ama bunu ona söyleyemem.

'Çok komik. Ve çok güzel. Ve ondan uzak duramıyorum. Sanki beni içine çeken manyetik bir güç gibi.'

'O biraz içine kapanık biri,' diye karşılık veriyor.

'Benim için sorun değil.'

'Her şeyi fazla düşünüyor.'

'Hepimiz öyle değil miyiz?'

'Panik yapıyor ve aceleci kararlar veriyor. Muhtemelen onun bu yönünü henüz görmediniz.'

Bahse girelim mi?

Omuz silktim. "Neden umurunda? Onun Eddie ile evlenmesini istemiyorsun, değil mi? Bu babanın onun için planı."

Bu durum onu düşündürüyor.

'Öyleyse neden ben olmasın?'

Fraser yüzünü buruşturdu. "Çizgi filmlere ağlıyor."

'Hayır, o duygusal olarak müsait.'

İğrenme sesi çıkarıyor. "O bir inek."

'Bilim meraklısı olmakta yanlış bir şey yok.'

Bana sanki vergi kaçakçılığını itiraf etmişim gibi bakıyor.

'Onun kalbini kıracaksın.' Fraser içini çekerek beni sorgulamasının gerçek nedenini açıkladı. Kız kardeşini inciteceğimden endişeleniyor.

'Bunun sonsuza kadar süreceğini söyleyemem.' Çocuğa yalan söylemek istemiyorum. 'Ama o izin verdiği sürece ona bakacağım.'

Duvara yaslanıp doğruldu ve bana şüpheli bir bakış attı. "Babamı bulacağım. Kız kardeşime zarar verirsen sana ders vermekten kaçınacağım, ama verirsen fındıklarını sincap yemliğine çeviririm. Tuhaf biri ama bizim kızımız."

Eğer kariyer beklentilerinin tam olarak ne olduğunu bilmeseydim, bu tehdit beni güldürürdü. 'Keyfini çıkar...'

Sonra gitti.

Saçlarımı elimle düzelterip gözlerimi kapatıyorum ve sadece nefes almaya odaklanıyorum. İçeri ve dışarı. Beni bu yuvaya sürüklediği için Maggie'den nefret etmek istiyorum ama yapamıyorum. Ondan nefret etmeye çalıştığım her seferinde, gülerken burnunun nasıl kıvrıldığını ya da kolumu omzuna doladığımda bana nasıl baktığını görüyorum. Ailesini korumak için kendini ateşe atacakken, bir yandan da kendini korumayı çok istiyor. Kesinlikle bir muamma.

Hem de çok sıcak bir hava.

Belki de ben de arkadaşlarımla bir içki içmeliyim. Sabah yaşadıklarımdan sonra bir şeye ihtiyacım var.

Ana merdiven solumda yukarı doğru kıvrılıyor ve önümde alt kata doğru iniyor. Her yer pırıl pırıl ahşap ve eski halılarla kaplı. En tepeye üç adım kala bir şey sırtıma çarptı.

Zor.

Öne doğru sendeledim, korkuluğa tutunmaya çalışırken ayağım kaydı. Çarpma anını kaçırdıca dünya yana doğru eğildi ve solmuş halıların ve dönen duvarların arasında yuvarlanmaya başladım. Bacaklarım merdivenlerden aşağı çatırdadı, tekrarlanan çarpmalar keskin bir acıya neden oldu.

Aşağıya indiğimde nefes almakta zorlanıyordum, ciğerlerimden hava çekilmişti. Başım zonklarken, hareketsiz yatıp yönümü bulmaya çalıştım.

Hala dönebildiğimden emin olmak için yanıma döndüm ve düştüğüm merdivenlere baktım.

Eddie.

Merdivenlerin tepesinde, sanki ödüllü domuzmuş gibi duruyor. Suçluluk duygusunu gizlemeye ya da silmeye hiç gerek yok.

Hatta boynumun kırılmamış olmasına biraz sinirlenmiş gibi görünüyor.

Elini kaldırıp küçük bir parmakla silah işareti yapıyor.

Patlama.

Adrenalin vücudumu doldururken, beni kıvranan acı daha da şiddetleniyor ve ona bakıyorum. Tam bir şerefsiz. Dünyada öldürmeye kalkışabileceğim tek kişi varsa, o da Eddie'dir. Kendini beğenmiş, şımarık, psikopat herif.

Bana alaycı bir selam verip arkasını döndü ve neşeli bir ıslık çalarak gözden kayboldu.

Ardından ikinci bir ıslık sesi duyuldu ve Coffin'in üst kattaki merdivende oturmuş, tek başına duran gözüyle beni izlediğini fark ettim.

Belki de beni leş sanıyor.

Yavaşça gözlerimi kapatıyorum ve nefesimi bulmaya odaklanıyorum, bir karganın mezesi olmamaya kararlıyım.

Düğün daha başlamadı bile, ama ben şimdiden yatağa geri dönmek istiyorum.

YİRMİ YEDİ

MAGGIE

YARIM SAATLİK ARAMANIN ARDINDAN ROMAN'I ALT KATTAKİ tuvalette, lavabonun başına eğilmiş ve kusursuz karın kaslarındaki bir sıyrığı silmeye çalışırken buldum.

Porselenin üzerinde yakut kırmızısı kan lekeleri var; ağır değil ama yine de şok edici. Adamın üzerine bastırıldığı bir tomar tuvalet kağıdı ve okunamaz bir ifadesi var.

'Ne oldu?'

Aynada gözleri benimkilerle buluşuyor.

'Seni endişelendirmek istemedim.'

'Peki, beni endişelendirmeye kalk, ya bu ya da öfke. Bunu sana kim yaptı?'

Sıyrığın etrafı zaten belirginleşmeye başlamış bir morlukla çevrili ve kollarında da birkaç tane daha olduğunu fark ettim. "Merdivenlerde kaydım."

Profesyonel bir yalancı için pek de inandırıcı değil.

'Tamamen kendi başınıza mı düştünüz?'

Tereddüt etmem beni odaya iyice girmeye, kapıyı arkamdan kapatıp kilitlemeye zorladı. Roman döndü, lavaboya yaslandı.

'Eddie mi?' diye soruyorum.

Roman, hafifçe kanlı kağıdı tuvalete attı ve iç çekti. 'Eddie.'

'Lanet olsun. Seni itti mi?'

'Evet.'

'Kasten mi?'

'Onun sakarlığıyla tanındığından emin değilim.'

Göğsümde şiddetli bir öfke kabarıyor. Roman'ı buraya ben getirdim ve onu sağ salım eve getireceğime söz verdim, Eddie-Siktir-Stewart da yoluma çıkamayacak. Sözler benim için bir anlam ifade eder. 'Onu öldüreceğim.'

'Sizi o kişisel ahlaki eşiğin ötesine iten kişi olmak gibi bir arzum yok. Sadece bir gün daha. Yarın gidebilir ve tüm bunları unutabiliriz.'

Hayatım boyunca anlaşılmaz olmaya çalışmam, yüzümdeki tiksintiyi gizleyebiliyor. Roman tüm bunları unutmak mı istiyor? Ya da beni? Kendi uydurduğum hikayeye inanmaya mı başlamıştım? Hayır. Orada bir şey var. Yanlışlığın ötesinde, bir çekim var. İnkâr edilemez.

Bir havlu alıp yanına gittim ve karnındaki sıyrıklara nazikçe bastırdım. Sıyrığı silmeye odaklanırken nefesinin sıcaklığı yanağıma değdi. 'Başka bir şey denemiş miydi? Verandada geçirdikleri geceden başka?'

Roman'ın eli nazikçe elime dokundu, karnına bastırıldığı havluyu sakinleştirdi. "İçeceklerimden birinde cam parçası vardı."

Midem alt üst oldu. 'Özür dilerim. Gerçekten bir şey yapacağını düşünmemiştim. Hele ki ailem buradayken. Babama haber vermemiz gerek.'

Maggie—

'Seni öldürecek, Roman.'

'Yine de,' diyor nazikçe, 'Üç kez denedi ve ben hala buradayım. Sadece bu geceyi atlatmamız gerekiyor. Baban ne yapacak? Onu düğünden mi kovacak?'

Hayal kırıklığı yüzünden kaşlarımı çatıyorum. 'Belki. Ama sanırım hayır. Ailenin gözü önünde olmak, erkek arkadaşımından daha önemli.'

'Mm.'

'Ailelerimiz birbirine yakın. Babam onları gücendirmek istemez,' diyorum, sesimde buruk bir ton beliriyor.

Roman'ın ağzı sıkılaştı. "Baban Eddie'nin senin için iyi olduğunu düşünemez herhalde."

Omuz silktim. 'Ne önemi var ki?'

'Bu önemli olmalı. Orta Çağ'da yaşamıyoruz.'

'Öyle olsak da olur. En azından o zaman aile işini devralmam beklenmez. Bir sürü çocuk doğurup ölürüm.'

Roman, saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırırken, "Bu daha iyi gelmiyor kulağa," dedi.

'Mutlu olmayı hak ediyorsun.'

Ona sııttım. 'Bak kim konuşuyor.'

'Haklısın,' diye kabul ediyor. 'Ama yine de...'

'Aile mirasım dışında ne sunabilirim ki? Telefona cevap verebilirim, kahve getirebilirim. Kurabiyeleri yakabilirim, kolları düzensiz hırkalar örebilirim. Ama insanları öldüremem.'

'Bu, çoğu erkek için bir aldatmaca değil.'

'Öyle değil mi?'

'Hayır. Çoğu insan cinayetden bir şekilde rahatsız olur. Bir flört uygulaması profilinde bunun belirtildiğini hiç görmedim. Çoğu insan ölü sayısı dediğinde, tamamen farklı bir şeyden bahsediyor.'

İstemsizce gülümsüyorum.

'Sen komiksin. Ve naziksin. Ve zekisin. Ve aileni önemsiyorsun. Verebileceğin çok şey var.'

'Ve yine de seni buraya, yaralı ve kanlar içinde bıraktım, oysa sen bana göz kulak olmaktan başka hiçbir şey yapmadın, bunu hak etmediğim halde.'

Elimi göğsüne yayarken teninin sıcaklığını hissediyorum ve parmak uçlarımda yükselerek dudaklarımı çenesine değdiriyorum.

"Özür dilememe izin ver," diye fısıldadım, karnına hafifçe dokunarak, sıyrığı atlayarak, parmaklarım kemer tokasına yerleşene kadar.

Roman, "Buna gerek yok..." diye söze başlıyor, ta ki ben onun boynuna doğru arsızca bir inilti çıkarana kadar.

'İstiyorum. Dizlerimin üzerine çöküp, sen kendini daha iyi hissedene kadar ağzımı becermeni istiyorum. Sen de istemiyor musun?'

Göz kırpmak için biraz geri çekiliyorum, kirpiklerimin arasından ona bakıyorum.

'Kahretsin, Maggie. Evet, istiyorum. Ama senin kanıtlaman gereken hiçbir şey yok.'

Açık konuşmak benim uzmanlık alanım değil, ama onu iyi hissettirmek istiyorum. Bu yüzden devam ediyorum.

'Sana penisini yutabileceğimi kanıtlayabilirim.'

O an teslim olacağı an, göz bebeklerinin genişlemesi ve nefesinin kesilmesiyle belli oluyor. O fikrini değiştirmeden önce, nedime elbisemi yukarı çekip yere çöküyorum ve ayaklarının dibinde diz çöküyorum.

Ona bakarken bile ıslanıyorum.

Ona yaptıklarım için kendini iyi hissetmesini ne kadar çok istesem de, bir yandan da gerçekten de onun boşalmasını çok istiyorum.

"Kendini tutma," diye fısıldıyorum kemerini çözerken. Yüzünde eğlence ve açlığın karışımı bir ifadeyle, konuşmadan beni izliyor. "Bunu günün geri

kalanında düşünmeni istiyorum."

Düğmelerini gevşettiğim anda pantolonu kaslı uyluklarına doğru kayd, aramızda sadece iç çamaşırı kaldı. Hayatımda hiç bu kadar çok penis arzulamamıştım, üstelik bu, günlük orgazm olmadan neredeyse işlevsiz kalan birinden geliyor.

Külotunu aşağı kaydırıp etkileyici penisini ortaya çıkardığımda, penisi yarı sertleşmişti. Çok uzun olmasa da, kalınlığı yeteneklerimden şüphe duymama neden oldu. Bazıları "kalınlığı muhteşem" diyebilir.

Belki de yaparım.

Öne eğilerek, yüzünü izlerken yumuşak tenini nazikçe öpüyorum. Dudaklarım tenine değdiğinde çenesi seğiriyor ve parmakları arkasındaki leğenin kenarını sıkıca kavırıyor.

'Kahretsin, Maggie.' Ne yazık ki, bana dokunmaktan kendini alıkoydu. Belli ki benden çok daha fazla irade gücüne sahipti. 'Bunu ne kadar çok istediğini göster bana.'

Elbette yapacağım.

Dilimi ve dudaklarımı kullanarak onu tamamen (ve biraz da korkutucu bir şekilde) sertleşene kadar tahrik etmeye odaklanıyorum. Her seferinde penisinin başını ağzıma almaya yaklaştığımda, onu neredeyse çıldırma noktasına getirene kadar testislerine yöneliyorum.

Onu böyle kızdırmak biraz acımasızca olabilir ama onun da benim gibi vahşi olmasını istiyorum.

Eve döndüğümüzde beni sadece yatak başlığına kazınmış bir çentik olarak değil, daha fazlası olarak hatırlamasını istiyorum.

Onu kışkırtıyorum, ta ki beni duvara yaslayıp bir kolunu başının üstünde duvara dayayana, gözlerini arzuyla parıldayan bir şekilde bana bakana kadar.

'Ağzını aç artık Maggie, benimle dalga geçmeyi bırak.'

Tanrı, ateşini tam bacaklarımın arasına gönderiyor.

"Beni zorla," diyorum alt dudağımı ısırmadan önce. Diğer eli saçlarıma uzanıyor ve ağzımı açana kadar saçlarımı geriye doğru çekiyor. Çok ikna etmeye gerek kalmıyor, çünkü bu vahşi tarafı ortaya çıktığında, işim bitmiş oluyor.

'Dilini çıkar,' diye emrediyor. İtaat ediyorum.

Elini penisinin ucuna götürerek dilimin üzerinde gezdiriyor ve orada birikmiş olan tuzlu kayganlığa inleyerek karşılık veriyorum.

'Bunca yıldır duvarın öbür tarafında, kullanılmaya hazır ve istekli bir şekilde beklediğinizi hiç bilmiyordum.'

'Ve yine de, işte buradasın, benimle sevişmek yerine hala konuşuyorsun.'

Daha bir kelime bile söyleyemeden, ağzım sıcak, sert bir etle doldu ve Roman ile duvar arasında sertçe sıkıştırıldım. Dayanmakta zorlandım, kalınlığı dudaklarımı acıyana kadar gerdi, penisinin başı beni kusturacak kadar derine indi.

'Kahretsin,' diye inliyor, ben nefesimi tutmaya çalışırken o da kendini orada tutuyor.

Burundan gir, Maggie. Uzun zaman oldu ama bunu başarabilirsin.

Bakışları yüzüme dikildi, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Lanet olsun, ağzın doluyken çok güzel görünüyorsun."

Ağzımda tükürük birikiyor ama onu yutmak için hiçbir şey yapamıyorum.

'Ama daha fazlasını istiyorsun, değil mi? Gözlerinden anlıyorum. Bütün bu makyajı ve saçı gözyaşları ve meniyle mahvetmemi istiyorsun.'

Sonuçları umursamayacağım, bunu gerçekten çok istiyorum.

Başımı salladım ve o da kahkaha atarak geri çekildi, titrek bir nefes almama izin verdi, sonra kalçasını ileri geri hareket ettirerek ağzımı tekrar doldurdu.

Ve yine.

O derine inip boğazımın arkasına kadar ulaştığında her seferinde öğürüyorum ve öksürüyorum. Boğazımı beceriyor. Onun zevkten kendini kaybetmesini izlemek beni topuklarımın üzerinde kıvranmaya, rahatlama aramaya itiyor.

Parlak İskoç ayakkabılarından biriyle bacaklarımı ayırıyor.

'Hayır, Maggie. Günün geri kalanında acı çekmeni izlemek istiyorum. Babanın düğününü, miden meni dolu ve vajinan acı verici bir şekilde boş olarak izlemeni istiyorum. Bütün gün yukarı çıkmayı, orada o tatlı amını durmam için yalvarana kadar becermeyi özlemeni istiyorum.'

Aman Tanrım, eğer ayağına boşalmamı engellemek istiyorsa, o küfürlü dilini dizginlemesi gerekecek çünkü bana inanılmaz şeyler yapıyor. Yüzüme vahşi, sınırsız bir dizi itiş indirirken, ağzımı olduğundan çok daha esnek bir delikmiş gibi becerirken nabzım hızlanıyor.

Ellerimi uyluklarına dayayarak, ne kadar derine indiğini kontrol etmeye çalışıyorum; kalçalarının her kıvrımıyla daha da derine indikçe zorlanmaya

başlıyorum.

O devasa penisinden daha fazla bir şey kalmış olamaz herhalde, değil mi?

Karın kaslarında ter parıldıyor, büyük sıyrığın üzerinden damlıyor ve ben de dilimi penisinin alt kısmına sürterek onu alt etmeyi arzuluyorum.

Roman bir eliyle bileklerimi kavrayıp ellerimi başımın üstüne doğru zorla kaldırıyor, kalçaları dengesizce hareket ederken vücudunu bana daha da yaklaştırıyor.

'Aferin sana kızım,' diye inledi, başımı duvara yaslayıp hareket etmeme imkan bırakmadan, penisini olabildiğince sert bir şekilde içeri soktu.

İçime boşalttığı sıcak meni şeritleri boğazıma takılıyor, baş döndürücü inlemeleri beni kıvrandırırken her damlasını içime çekiyorum.

Boşalma beni öksürtüyor, burnumdan fışkıran meni sel gibi aramızdaki teni kaplıyor. Daha önce hiç bu kadar kapsamlı bir şekilde kullanılmamış, bu kadar çok eğilip sikilmeye can atmamıştım.

O geri çekilip önümde çömeldiğinde kendimi kuduz bir köpek gibi hissediyorum.

"Aman Tanrım, Maggie. Çok mu ileri gittim?"

Nefesimi toparlarken başım sağa sola dönüyor, uzun zamandır yaptığım en iyi antrenmanın ardından göğsüm yanıyor. Sanki bir maratону yeni bitirmiş gibiyim.

Parmaklarını yüzümdeki meni ve tükürük izlerinin arasında gezdiriyor. "Sen milyonda birsin."

'Bu, gelebileceğim anlamına mı geliyor?' Ne kadar azgın olduğumu saklamanın bir yolu yok. Yalvarmaktan da çekinmem.

Elini bacaklarımın arasına uzatıp iki parmağını külotuma soktu ve beni ona fazlasıyla hazır buldu.

'Hiç şansı yok. Dediğimde ciddiylim. Bütün gün bunu düşünmeni istiyorum ve seni yukarı çıkardığımda o kadar gergin olacaksın ki umutsuzluğa düşeceksin.'

Parmaklarının her kıvrımı beni yıldızları görmeye itiyor. Kalçalarımı sallamama yetiyor ama beni tamamen tatmin etmeye yetmiyor.

Parmaklarını benden çektiğinde ağlayabilirdim. Sonunda bileklerimdeki tutuşunu gevşetti ve beni ayağa kaldırdı, ikimizi de aynaya doğru çevirdi.

'Şuna bak. Ne kadar da mükemmel bir karmaşa. Bütün gün şu anki halini düşüneceğim, böylece bu lanet olası düğün bittiğinde ben de senin kadar vahşi olacağım.'

Aynadaki kadını zar zor tanıdım. Şişmiş dudaklar, dağınık saçlar, yüzümde meni lekeleri.

Roman'ın beni hep böyle göstereceğini hayal etmiştim.

Akıl almaz orgazmı saymazsak.

YİRMİ SEKİZ

ROMA

AKŞAM VAKTİ GELDİĞİNDE, MAGGIE DE BEN DE SABIRSIZLANMAYA başlamıştık.

Sahte kız arkadaşınızın babasının düğününden ne zaman ayrılmak uygun olur?

Muhtemelen saat sekiz değil.

Mum ışığı, ütülü masa örtülerinin üzerinde süzülerek, özenle hazırlanmış çiçek aranjmanlarının üzerinde dans ediyor. Birçok masanın yarısı, dans etmek için alan açmak amacıyla odanın kenarına itilmiş ve ben de etek giymiş erkeklerin kadınları kollarının altında çılgın bir hareket dizisiyle döndürmelerini izliyorum.

Dans pistinin ter içinde kalmış ve ceilidh yapan misafirlerle dolu olmasına rağmen oda inanılmaz güzel kokuyor. Muhtemelen odayı süsleyen göz yaşartıcı miktardaki çiçeklerden kaynaklanıyor. Bir yerde bu kadar çok solmuş bitkiyi daha önce hiç görmediğimi düşünüyorum.

Hamilton ailesinin zenginliği ve başarısı tüm çıplaklığıyla gözler önüne seriliyor.

Konuklar, zarif ipek elbiseler ve özel dikim gece kıyafetleriyle müsait odalar arasında dolaşıyor, kadeh tokuşturuyor ve sohbet ediyorlar. Dekorasyondan modaya, kusursuzca giyinmiş insanlardan Hamilton evinin sıcak atmosferine kadar mekanın her köşesi güzellikle dolu.

Yüzeyin altında akan bir kan nehrinin yardımıyla inşa edildiğini asla tahmin edemezsiniz.

Maggie yanımda oturuyor, zar zor gizlediği bir ihtiyaçla kıpır kıpır. Parmaklarımı omurgası boyunca gezdiriyorum, titrediğini hissedene kadar.

Onu tam istediğim yerde tutuyorum.

Onun daha önce diz çökeceğini beklemiyordum ve kendimi onunla bu kadar ileri bırakacağımı da hiç beklemiyordum. Saklamayı sevdiğim vahşi yanımı ortaya çıkarmıştı ve kaçmak yerine beni daha da kıskırtmıştı.

Bu da beni kaçıran kişinin aklımı başımdan alan bir başka yolu.

Onun sürprizlerinin sonu yok mu?

Aramızdaki yakınlık giderek artmasına rağmen, gün boyunca üzerimizde kara bir bulut dolaştı.

Eddie.

Ne zaman ona baksam inci gibi beyaz gülümsemesini bana gösteriyor. Evan'la samimi bir şekilde sohbet ediyor ve Maggie'nin dünyasında ne kadar rahat olduğunu belli ediyor.

Kemanların sesi dindiğinde, bir şarkıcı geçici sahneye çıkar ve Evan ile Priscilla'yı dans pistine çağırır.

Priscilla, Evan'a sanki bir tanrıymış gibi bakıyor. Mutlu görünüyorlar. Törenin "ölüm bizi ayırana kadar" bölümü hâlâ içimi ürpertiyor. Bu çevrelerde bundan kaçınmak o kadar da zor değil.

Gün ilerledikçe Evan'ın duruşu sertleşmişti ama Priscilla'nın belindeki eli sabit ve koruyucuydu. İkisi de müziğin ritmine göre sallanırken Priscilla başını kısa bir süre onun omzuna yasladı.

Nedime kızlar, sağdıçlarla dans etmek için piste çağrılıyor. Ben yerimde oturup Maggie'yi izliyorum. Pistin kenarında erkek kardeşiyle dans ediyor ve ben de gülmemi zor tutuyorum. Yavaş tempoda dans etmek onun en güçlü yanı olmayabilir. Ama Maggie'nin bunu umursadığı da söylenemez. Fraser'ın utanç duymasına rağmen, sanki kimse izlemiyormuş gibi figürler sergiliyor.

Gördüğüm kadarıyla, kardeşlerinizi kızdırmaktan zevk almak mümkün.

Gözlerimi ondan alamıyorum.

Elbisesi sahne ışıklarında parılıyor, tüm vücudunu çerçeveleyiyor ve onu bir meleğe benzetiyor. Adeta kirletilmeyi bekleyen bir melek.

Şimdiye kadar Maggie ile sonuna kadar gitmekten kaçınmışım, kendime bunun en iyisi olmayacağını, ikimizi de korumak için böyle bir şey yapmamam gerektiğini söylüyordum.

Ya da çünkü bu, aranızda hâlâ duran son bir duvar.

Eve dönmekten çekiniyor olabilir ama eğleniyor gibi görünüyor. Eliza kardeşlerine katılıyor ve çok geçmeden grup Priscilla ve Evan'la birleşerek beş kişi birlikte dans etmeye başlıyor.

Maggie'nin yeni üvey kardeşi James onlara katılmıyor. Bir kenarda durup şampanya yudumluyor ve personelin güzel bir üyesiyle flört ediyor. Eliza'nın bakışları ona takılıyor ve dudaklarını büzüyor.

Garip.

Maggie'nin kıvrımları yine dikkatimi çekiyor. Sallanan kalçaları ve elbisesinin yapıştığı nefis kalın uylukları. Orta kısmındaki yumuşaklık, bacaklarının arasında kaybolduktan sonra başımı yaslayabileceğim mükemmel bir yer gibi görünüyor.

Sabah Gag-town gezimizden sonra, saçlarının bir avuç buklesini tutturmaya çalışmış olsak da, yanakları pembeleşmişti.

Ona kızamıyorum. Beni patates çuvalı gibi kullandıktan sonra kanlı bir araba kapısına bağlamış olsa bile. Ve çıkış yolları aramak yerine, onun mükemmel kalçalarına bakarken bir yandan da katil eski sevgilisinden kaçmaya çalışıyorum.

Aklımı kaybettim.

Maggie sonunda kardeşinden ayrılıyor ve bana doğru elini uzatıp dans pistine gelmem için işaret ettiğinde yüzü aydınlanıyor.

Kendimi ikna edemedim harekete geçiyorum.

'Benimle dans et,' diye emrediyor. Sanki ona hayır diyebileceğim gibi.

'Patronluk taslıyor.'

'Sadece bir şarkı için.'

Parmakları benimkilerle kenetlenirken beni giderek büyüyen kalabalığın içine çekiyor. Belinden tutarak onu kendime iyice yaklaşıtıyorum.

O, kollarını boynuma doladığında oda adeta kayboluyor. Sanki sadece benim için yaratılmış gibi kollarımın arasına sığıyor. Bu içimi acıtıyor.

Şarkıcının tatlı sesine birlikte eşlik ediyoruz, önce yavaş ve rahat bir şekilde, bedeni benimkiyle birlikte hareket ediyor.

İkinci şarkıya gelindiğinde nefesi kesiliyor, dudakları boğazıma değiyor.

"Çok sert birisin," diye mırıldandı.

'Öyle miyim?'

'Eğer aniden tabancalara ilgi duymaya başlamadıysanız, bence öyle.'

İstemsizce sııttım. 'Senin yakınında olmanın yan etkisi bu işte.'

Bu açıklamadan son derece memnun görünüyor.

'Yatma vakti geldi mi?'

'Beni odana getirmek için bu kadar mı çaresizsin?' diye takıldım.

"Hiç tahmin edemezsiniz. Konuşmalar sırasında sandalyeye su birikintisi bırakmaktan çok endişelendim."

'Senin için temizlerdim,' diye fısıldadım kulağına.

'Dilinle mi, umarım?' Onun küfürleri iç çamaşırımdaki yarım yamalak bagete hiç yardımcı olmuyor. Beni tamamen yakıp kavuruyor.

Şarkı romantik ve tutkulu. Birlikte dans ediyoruz, o pantolonumun şişkinliğini korumak için elinden gelen her şeyi yapıyor, ben de kimse fark etmeden şişkinliği gidermek için elimden geleni yapıyorum.

Başarısız olduğumda güldüğü şekil, içimden elektrik akımı geçmesine neden oluyor.

Dudaklarını yakaladığımda yumuşacıklar, hafifçe şampanya tadı geliyor.

Ağızma doğru inleyerek konuşması beni baş döndürüyor.

Şarkı bitiyor ve biz de şarkıcıyı alkışlarla destekleyerek dağılıyoruz.

'Yatağa hazır mısınız?' diye soruyor, sesi alçak ve alaycı bir tonda.

Kalp atışlarım altı kez düzensizleşti. 'Eminim ikna edilebilirim.'

Parmaklarını yakamın üzerinde gezdiriyor. "Tuvalete gitmem gerek, sonra da bir şişe köpüklü şarap alacağım. Odamın en yakınındaki merdivende buluşalım mı?"

Kalabalık onu adeta yutuyor ve tuvalete giderken altı kişi onunla sohbet etmek için durduruyor. Kimse benimle ilgilenmiyor; ben hala hepsi için neredeyse tamamen yabancıyım.

Eddie'nin beni aşağı ittiği ana merdivenden çok daha gösterişsiz olan arka merdivene doğru ilerliyorum. Kravatımı gevşetip üst düğmemi açarken, partinin gürültüsü uzaktan gelen bir mırıltıya dönüşüyor ve çok ihtiyaç duyduğum bir nefes alıyorum. Düğünler söz konusu olduğunda, çok daha kötülerine katılmışım. Hamiltonlar kesinlikle nasıl parti yapılacağını biliyorlar.

Bekliyorum.

Ve bekleyin.

Aklıma on tonluk bir kamyon çarpmış gibi bir düşünce geldi. Artık kaçmak için geri sayım yapmıyorum.

Maggie'yi seve seve bekliyorum.

Ağırlık merkezimi değiştirip, balo salonuna doğru bir göz attım; keşke yanımda telefonum olsaydı da kontrol edebilseydim diye düşündüm.

Maggie çok yavaş davranıyor.

Eğer başına bir şey gelmediyse...

Arkamdan gelen bir ses yüzünden başım döndü, kendimi korumak için kollarımı kaldırdım.

Coffin başımın üzerinden uçarken karanlık kanatlarının çırpınışını duydum. Güldüm, aile evcil hayvanı yüzünden neredeyse altıma işediğimi kimsenin görmemesine sevindim.

Ayaklarımın dibine siyah bir şey bırakıyor.

Eğilip incelemeye çalıştığımda, bacakları havada olan şişman bir böcek gördüm.

Zavallı şeyin çok kötü bir gün geçirmiş olması gerek. Ayakkabımın ucuyla böceği düzelttim ve kaçıp gitmesini izledim.

Coffin, parlak başını hafifçe yana eğerek beni izliyor. Tüylerini kabarttıktan sonra, böceğin uzaklaşmasını izlemek için sağlam gözünü kısıyor. Onu yemeyerek gücendirmemiş olmayı umuyorum.

Kargalar kedilere benziyor mu?

Muhtemelen hayır.

Ama belki de?

"Teşekkür ederim," diyorum. "Gerçekten de nazik bir hediye."

Coffin memnun bir ses çıkarıyor ve tırabzan boyunca birkaç santim daha yanıma doğru zıplıyor. Uzandığımda ise uzaklaşmıyor.

Tüyler sıcak ve yumuşak. Lütfen parmaklarımı yemeyin.

"Çok komik bir şeysin, değil mi?" diyorum göğsünü okşarken. Kuş sevmeyi hiç öğrenmedim ve umarım sorun olmaz.

Coffin'in tüyleri kabarıyor ve kanatlarını iyice açarak benim bulunduğum seviyenin üstüne doğru uçuyor.

Panik içinde tiz bir ses çıkarıyor.

Bana kızgın mıydı? Coffin'e bakıyorum ama gözleri bana değil, arkamdaki bir boşluğa bakıyor.

Başımın hizasında bir şeyin ıslık çaldığını duyunca arkamı döndüm.

İçgüdülerim beni kurtardı. Beyzbol sopası az önce kafamın olduğu yerden geçerken kalbim hızla çarparken sertçe eğildim. Sopanın korkuluğa çarpıp çıkardığı çatırtı beni irkiltti.

Eddie sendeleyerek görünür, gözleri vahşi, ağzı ise kötülük maskesi gibi bükülmüştür.

"Kendini çok zeki mi sanıyorsun?" diye hırladı, tekrar yumruklarını savurarak. "Buraya yalanlarıyla girip herkesi kandırabileceğini mi sanıyorsun?"

Sopanın savrulmasından son anda kurtuldum, sopa yanıma hafifçe çarptı. Acımasız darbe nefesimi kesti. Acı patladı ama hiçbir yerim kırılmadı.

Geriye doğru sendeledim, görüşüm bulanıklaştı.

Eddie, elindeki sopayı kaldırarak ilerlerken, "Burada yerin yok," diye tükürdü. Ağzından adeta köpükler saçılıyordu. "Onunla birlikte olmaya hakkın yok. Sen hiçbir şeysin."

Bir sonraki vuruşta sopayı kavradım, tahta avuç içlerime battığı için vuruşun fazla güçlü olmamasına şükrettim. Eddie, sopayı elimden çekmeye çalışırken gülüyordu. Üzerinden viski kokusu geliyordu.

"Maggie benim," diyor, gözlerinin ne kadar kızarmış olduğunu görebileceğim kadar yaklaşarak. "Bu yerin tamamı benim. O henüz bunu kabullenmedi."

Bizi merdivenlere doğru geri sürüyor. Ta ki topuğum en alttaki basamağa takılıp geriye doğru savrulana kadar. Sopayı kaldırıyor ve zaman yavaşlıyor gibi, merdiven boşluğunda ölü halimin nasıl görüneceğini, beynimin halının üzerine saçılmış halini görebiliyorum. Büyükanнем nereye gittiğimi ya da neden onu terk ettiğimi asla bilemeyecek. Tıpkı oğlu gibi.

HAYIR.

Biraz enerji toplayıp ileri atıldım ve omzumu göğsüne çarptım. Birlikte yere yığıldık, uzuvlarımız birbirine dolanmış halde yere serildik. Yarasa boş bir gürültüyle uzaklaştı.

Eddie üzerime atıldı ve görüldüğünden çok daha ağır. Onu üzerinden atmaya çalışırken ön kolu boğazıma bastırdı. Gözlerimin önünde yıldızlar patladı. Nefes yolumu kesti.

Ölmek istemiyorum.

'Sence seni o mu seçti?' diye hırladı, tükürüğü yüzüme isabet etti. 'Seçme hakkı yok. Ona ne söylenirse onu yapar.'

Kolunu tırmalarken bir yandan da çırpınıyorum. Eğer acı hissederse, tepki verme aşamasını çoktan geçmiş demektir.

'Seni parça parça doğrayacağım,' diye tısladı. 'Bundan zevk alacağım, sonra da Maggie'yi senin kanın içinde becereceğim. Ben Hamilton soyunun yeni neslini onun içine yerleştirirken o senin için yas tutsun.'

Görüşüm bulanıklaşmaya başladı ve tamamen panikledim.

Dizimi sertçe yukarı doğru iterek, testislerine vurdum. Tutuşu biraz gevşedi ve onu itebildim. Kekeleyerek nefes nefese ayağa kalkmaya çalıştım, ama Eddie daha yarım adım bile atamadan üzerime atıldı.

Çeneme isabet eden bir yumruk attı ve ağzımı metalik bir kan tadı doldurdu.

Eddie, tekrar yumruklarını savurarak, "Sana bak," diye kekeledi. "Şimdiden kanıyorsun. O korkaklardan hoşlanmaz."

Yumruk atarken bileğini yakalayıp yana doğru çeviriyorum, bir şey kopuyor. Öfkeyle yüzünü insanlık dışı bir ifadeye bürüyor.

"Benden daha iyi olduğunu mu sanıyorsun?" diye kükredi. "Sen bizim için sadece bir cesetsin."

Cebinden tırtıklı ve öldürmek için yapılmış bir bıçak çıkarıyor.

Yukarıda, Coffin tiz ve telaşlı bir şekilde karga gibi ötüyor.

'Seni unutacak. Hep unutulur. Bu aile senin gibi kuklaları her gün kullanıyor.'

Öfke beni ele geçirmiş durumda.

Eddie'nin gözleri alev alev yanıyor, ağzına savaş boyası gibi kan bulaşmış.

'Seni öldüreceğim.'

YİRMİ DOKUZ

MAGGIE

PARTİDEN AYRILMAK SANDIĞIMDAN DAHA UZUN SÜRÜYOR. SARHOŞ teyzeler dans etmek istiyor, aile dostları ise Roman hakkında dedikodu yapmak istiyor.

Sonunda elimde bir şişe şampanya ile kaçmayı başardığımda rahatladım; düğün misafirlerinin giremediği, evin yasaklı bölümüne doğru yolumu açtım. Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp, ayaklarım soğuk zemine değdiğinde inledim.

Cennet.

Balo salonundan gelen müzik uzaktan yankılanıyor ve sanki su altındaymışım gibi bir his veriyor. Sanki kulaklarım müzikle dolu.

Merdivenlere yaklaşırken usulca, 'Roman mı?' diye sordum.

Cevap yok.

Çıglıklar ve homurdanmalarla karşılandım. Köşeyi döndüğümde Roman'ın yerde uzanmış, Eddie'nin de onun üzerinde olduğunu gördüm.

Kahrolası Eddie.

Bir an için beynim sahnenin tamamını algılamayı reddediyor. İkisi de kan içinde, kimin kanı olduğunu anlayamıyorum. Ama Eddie'nin elinde gümüş bir parıltı var.

Tabut, üzerimizde çıgık atıyor. Karga sesi değil, tam anlamıyla bir banshee gibi çıgık atıyor.

Hayır hayır hayır hayır hayır.

Şişeyi yere düşürdüm, arkamda büyük bir gürültüyle patlayınca ayak bileklerim ıslandı.

'Ondan uzak durun!' Sesim kısılmış bir halde kendimi kavgaya atıyorum.

Eddie'nin omzunu iki elimle kavrayıp olabildiğince sertçe çekiyorum. Ama yeterince sert değil. Hiç tereddüt etmeden bana dönüyor. Yüzümde ani bir hareket ve acı beliriyor. Başım yana savruluyor ve geriye doğru sendeliyorum.

Dudaklarımda keskin bir demir tadıyla birlikte sıcaklık yayılıyor.

Kan.

Coffin'in çılgınlıkları giderek daha da yükseliyor.

'Maggie!' Roman pantolonu. 'Yardım çağırın—'

Eddie ayağa kalktı, Roman'ın karnına bir tekme indirdi ve bana sırtıttı. 'Gördün mü? Dışarıdan insanları işe alınca işte böyle oluyor.'

Ağzımı elimle siliyorum, beliren kırmızı çizgiye bakıyorum. Karnımın derinliklerinde soğuk bir öfke kabarıyor. Ondan nefret ediyorum.

'Sen benimsin. Bu zavallı herifi öldüreceğim ve hafta sonu bitmeden seninle evleneceğim.'

'Ancak benim cesedimin üzerinden geçerseniz,' diye tükürdüm.

'Hayır, onun yerine onu tercih ederim. Ama gerekirse Eliza'yı da alırım.'

Gülmeden edemiyorum. 'Eliza, hayatta kalan son herif olsan bile sana dokunmazdı.'

Roman yuvarlanarak dizlerinin üzerine çöktü. Eddie bunu fark etti ve ona döndü, parmakları kılıcının sapını sıkıca kavramıştı. Solumda bir telaş dikkatimi çekti.

Tabut şeklindeki kuş bir beyzbol sopasının üzerinde tünemiş. Zeki bir kuş.

Yavaşça yaklaşıyorum, tek gözlü kargaya teşekkür mırıldanırken ellerim pürüzsüz ahşabı kavırıyor. Kaldırdığımda ağırlığı hissediliyor, kalbim boğazımda gümbür gümbür atıyor.

İleri atılarak, savuruyorum.

Yumruk, dişlerimi gıcırdatan, mide bulandırıcı, etli bir sesle Eddie'nin koluna isabet etti. Eddie kükreyerek geriye sendeledi ve sağlam eliyle bıçağını bana doğru kaldırdı.

Roman inledi. "Kaç lan Maggie!"

Ama kaçmak Roman'ı Eddie'nin bıçağına teslim etmek anlamına gelirdi. Ben geri dönmeden çok önce ölmüş olurdu.

Daha sert vuruyorum. Eddie bıçakla bana doğru hücum ederken sopa onun ön koluna çarpıyor. Metalik bir parıltıyla yerde kayıyor.

Roman bu fırsatı değerlendirerek Eddie'nin bacaklarına atılıp onu yere devirdi.

Hareket ettiğimi hatırlamıyorum ama birdenbire bıçağa bakakalıyorum. Elime aldığımda beklediğimden daha ağır. Eddie'nin en sevdiği bıçağın yol açtığı ölümün düşüncesiyle tüylerim diken diken oluyor. Onu ilk kez çocukken görmüştüm. Ergenliğe bile girmeden önce ne kadar acı verebileceğini görmüştüm.

Roman, Eddie'yi yerde yatarken arkadan boğazından yakalayıp kilit altına aldığı anda vücudum titremeye başladı.

Eddie'nin kahkahası öksürüğe dönüştü, ağzından kan fışkırdı.

'Hadi bakalım Maggie,' diye alaycı bir şekilde söylüyor. 'Bize neler yapabileceğini göster, sonunda babanı gururlandıracak mısın?'

Yaklaştım, gözlerim Roman'a kaydı, elimdeki bıçağı görünce kaşları çatıldı. Bunu yaparsam benden nefret edecek mi? Eddie ne kadar alay etse de, bu kendimi kanıtlamak için bir fırsat. Ve Eliza'ya inanılacak olursa, ilk öldürme en zoru.

Bıçağı Eddie'nin boğazına bastırırken, bıçağın ucunun altında bir damla kan belirliyor; Roman ise ondan uzaklaşıyor. Eddie'nin nabızı orada atıyor, hayati ve güçlü.

'Her zamanki gibi sessizce ve gizlenerek gelmeliydin, adam senin orada olduğunu bile anlamadan bıçağı boğazına geçirmeliydin, ama sen illa da zaferinle övünmek zorundaydın, değil mi Eddie?'

Bunu yapamam.

'İzlememi istedin.'

'Maggie, haddini bilmelisin. Sen bir katil değilsin. Tek işe yaradığın şey fahişelik ve o lanet olası soyadın.'

Üzerime kızıl bir sis çöktü ve o korkunç an için onu kulaktan kulağa kesmek istedim.

Bunu yaparsam kafamdaki uğultu susar mı? Onun gitmesini istiyorum. O gittiğinde dünya daha iyi bir yer olacak.

Ellerim o kadar çok titriyor ki, bıçak derisine değdiğinde titriyor.

Roman'ın sesi alçak, telaşlı ve umutsuz bir şekilde araya giriyor: "Maggie. Bana bak. Bunu yapmak zorunda değilsin. Benim için değil."

Gerçeğin farkına vardıkça boğazımdan bir hıçkırık kaçtı.

'Yapamam,' diye fısıldadım.

Eddie, zayıf noktayı görür görmez hızla yukarı fırladı, elimden bıçağı kaptı ve beni hiçbir şey değilmişim gibi kenara itti.

Yere sertçe düştüm, ciğerlerimden acı dolu bir nefes kaçtı. Roman'ı mahvettiğimi fark edince gözlerim doldu.

'Dur!' diye bağırdım. 'Seninle evleneceğim.'

Eddie bana bakarken zaman uzuyor. "Biliyorum. Ve sana düğün hediyesi olarak Roman'ın parmaklarından bir kolye yapacağım."

Ona doğru sürünerek yaklaşırken, onu durdurmaya çalışarak bıçağı kaldırıyor.

Havada bir ıslık sesi duyuluyor, ardından ıslak, hırıltılı bir ses geliyor. Eddie'nin elleri boğazını kavarken bıçağı yere düşüyor. Boğazına saplanmış bir bıçak var, metalin etrafında kırmızı kabarcıklar oluşuyor.

Bir an için kimse kıpırdamıyor.

Eliza gölgelerin arasından çıkana kadar her şey normaldi. Kırık camların ve dökülmüş şampanyanın üzerinden geçerken, kızıl saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırırken, kusursuz görünüyordu.

Eddie tırbzana doğru sendelerken, Eliza'nın duruşuna ben bile ürperiyorum. Eliza birkaç basamağı çıkarken hiç tereddüt etmiyor, ağız sessizce açılıp kapanan Eddie'nin hemen arkasında duruyor.

Boğazıma keskin bir kusmuk dalgası çarptı ve onu yuttum.

Eliza, son derece nazik bir şekilde, Eddie'nin etrafından uzanıp bıçağını boğazından çekti ve kan fişkırarak yere yayıldı.

Kasılmalar geçirerek yere yığılıyor. Sonra da öyle olmuyor.

Hatta Coffin bile sessizliğe bürünüyor.

Yere yığıldım, kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki canım acıyordu. Roman benden bile daha kötü görünüyordu. Onun ilk cesediydi.

Umarım, görmesi gereken tek ölü beden bu olur.

Eliza, kanlı bıçağını parmakları arasında çevirirken yavaşça nefes verdi.

"Tanrım," diyor. "Bunu yıllardır yapmak istiyordum. Ne kadar da aptalca."

OTUZ

ROMA

EDDIE ÖLDÜ.

Boğazı çirkin ve kıpkırmızı bir şekilde açık duruyor ve bir korku filmindeki canavar gibi dikilme ihtimalinin sıfır olduğundan hiç şüphem yok.

Onun ölümüne üzülüyorum.

Ya o, ya biz.

"Teşekkür ederim," diye inleyerek ayağa kalktım. Vücudumun her yeri ağrıyor.

Sanki şampiyon bir boksörle on raunt dövüşmüş ve feci şekilde kaybetmiş gibiyim.

Doğrusunu söylemek gerekirse, bu gerçeğe çok da uzak değil.

Eddie'nin kanı, etrafında koyu, parlak kırmızı bir yay şeklinde birikmeye başladı. Hareket etmesini bekliyorum. Bütün bunların bir tür şaka olmasını, Eliza'nın "Yakalandın!" deyip her şeyin gizli kamera şovunun bir hilesi olduğunu ortaya çıkarmasını bekliyorum.

Hayır, öyle değil.

Maggie'nin teni gri. Sanki birisi teninin rengini tamamen boşaltmış gibi. Dudağında ve elbisesinde kan izleri var.

Ona gitmek istiyorum. Onu kollarıma sarıp her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum. Ama nasıl yoluna girebilir ki?

Tam tersine, Eliza gayet iyi görünüyor. Sanki bu, mükemmel geçen partideki küçük bir aksaklıktan ibaretmiş gibi.

Eddie'nin yanına çömeldi, onu çevirdi ve boynunu ilgiyle inceledi.

'Böyle uzun bir atış için, bence kusursuz bir vuruş.'

Maggie boğuk, kısık bir ses çıkardı. "Sanırım kusacağım."

Onu rahatlatmak için ağzımı açıyorum ama daha konuşmadan hava kanat sesleriyle doluyor.

Coffin hızla aşağı doğru süzülüp Eddie'nin göğsüne konduğunda bir telaş yaşanıyor. Bana göz kırpmıyor.

"Hayır," diye mırıldandım. "Kesinlikle olmaz."

Çok geç.

Coffin gagasıyla Eddie'nin açık gözüne daldığında ıslak, çıtırtılı bir ses duyulur. Karganın sert bir çekişiyle göz yuvasından koparılır, sinirler gerilir ve sonunda kopar.

Coffin'in, parlak gözlerinden birini bir ödül gibi gagasıyla kavrayarak zafer kazanmışçasına geri sıçramasını dehşet içinde izliyorum.

Maggie şiddetli bir şekilde öğürür ve midesindekileri yere kusar.

'Şimdi ne olacak?' diye soruyorum Eliza'ya.

Kadın, sanki ölüm saçmak yerine kek pişirmiş gibi ellerini elbisesine siliyor. "Onu buradan taşımamız gerek."

'Onu nereye taşıyacaksınız?' diye soruyorum, cevabın hoşuma gitmeyeceğini zaten biliyorum.

Bana aptalmışım gibi bakıyor. 'Domuz ahır.'

'HAYIR.'

'Evet.'

'Düğün sırasında işlenen bir cinayete ortak olmak istemiyorum.' diye ısrar ediyorum.

'O iş çoktan bitti, dostum. Üstelik ortada bir yargılama da olmayacak.'

'Yapamam.' Ama Maggie'ye baktığımda, yapmak zorunda olduğumu biliyorum. Yardım edebilecek durumda değil.

"Bu kadar korkak olma," diyor. "Onu kaldırmama yardım et."

Maggie kocaman ve korkmuş gözlerle bana bakıyor. 'Roman...'

Derin bir nefes alıyorum, hareket ettikçe vücudum bana acı içinde bağılıyor. Eğilirken kaburgalarım ağrıyor, ama adrenalin beni ileriye doğru itiyor.

'Peki ya ailesi?' diye soruyorum. Birilerinin sonuçları düşünmesi gerekiyor.

Eliza duraksadı. "Evet. Bu biraz zor olabilir."

Hepsi bu. Tüm değerlendirme bu.

'Tamam. Plan şu: Eddie'nin partiden ayrıldığını gördüğümüzü inkar edeceğiz. Siz ikiniz yukarıda birbirinizin beynini uçurana kadar sevişiyordunuz. Ailesi bu gece burada kalmayacak, bu yüzden gün boyu

surat astığı için erken ayrıldığını varsayacak. Sonra sizi iki piçi Londra'ya geri göndereceğiz ve başkasını suçlamalarını umacağız. Babam gerisini halledecek.'

'Ona söyleyecek misin?' Maggie'nin yüzü bembeyaz olmuş.

'Elbette öyleyim.'

Ona gözlerini kırıştırarak baktım. "Bu plan delilik."

'Daha iyi bir cevabın var mı?' Eliza haklı. Kesinlikle yok.

Eliza, Maggie'ye dönerek ona bir emir verdi: "Mags, burada kal. Kimse fark etmeden bu dağınıklığı temizle, sonra odana çık ve Roman'a hayatının en güzel anlarını yaşattığını düşündürecek kadar gürültü yap. Sonra ağla. Şimdi gözyaşı dökmeye vakit yok."

'Bütün bunları temizleyebileceğimi sanmıyorum. Bu evde paspasın nerede durduğunu bile hiç görmedim.'

Vay canına. Çocukluğunun geçtiği evde temizlik malzemelerinin nerede olduğunu bile bilmemek için zengin olmak lazım.

'Tuck'a mesaj atıp yardım etmesini söyleyeceğim. Çalışanlar arasında dedikodu yaymaz, ayrıca daha önce de bazı olaylarda bana yardımcı olmuştu.' Eliza telefonunu çıkarıp bir mesaj gönderdi.

Maggie tereddüt etti, sonra hissizce başını salladı ve alt basamağa oturdu, Eddie'nin yüzündeki kocaman deliğe bakmaktan kaçındı. Coffin ikinci kez gelecek miydi?

Eddie'nin ayak bileklerinden tutarken Eliza da omuzlarından tuttu. Onu koridorda sürüklemeye başladık, ayakkabılarım ne olduğu bilinmeyen bir su birikintisine basıp kayıyordu.

'Aman Tanrım,' diye mırıldandım, neredeyse kendim de düşecekken.

Eliza neşeli bir şekilde, "Ölmemeye çalış," diyor. "Bir ceset yeterli."

Eddie'yi evin arka tarafındaki eski bir hizmetçi girişinden soğuk gece havasına çıkarıyoruz. İçeriden gelen müzik, havayı uyumsuz cam kırıklarıyla dolduruyor ve işlediğimiz karanlık eylemlerle çatışıyor.

Önümde domuz ağılı belirdiğinde, sanırım hayatımda hiç bu kadar ağrım olmamıştı.

Domuzlar şimdiden kıpırdanmaya başladılar.

Midem bulanıyor. 'Yaklaşıyorlar.'

'Yemeğin kokusunu aldıklarında anlarlar.'

Eddie'yi içeri atıyoruz ve domuzlar heyecanla ileri atılıyor, homurdanıyor ve seğiren burunlarıyla Eddie'yi dürtüyorlar.

Yüzümü hızla çeviriyorum, bu gece beynime daha fazla görüntü eklemeye ihtiyacım yok.

Eliza uzun süre beni izledi, sonra sırtıttı. "Pekala, Roman. Ailemize hoş geldin."

Elimle yüzümü ovuyorum.

'Sanırım Maggie seni tamamen karanlıkta bırakmadı. Olman gerektiği kadar şok olmuş görünmüyorsun.'

'Tam olarak değil,' dedim kısık bir sesle.

Başını yana eğdi. "Ve hâlâ ondan hoşlanıyor musun?" Bu soru, sopanın vurduğundan daha sert bir şekilde vurdu.

'Evet.' Ve öyleyim. Ama tüm bunlarla başa çıkmaya yeter mi? Bilmiyorum.

'Hım. Seni hafife almışım galiba.'

Eskiden bildiğim hayatımın tamamen sona erdiğine dair kötü bir hisse kapılıyorum.

OTUZ BİR

MAGGIE

YATAĞIN KENARINA SESSİZCE OTURUYORUZ. YATAK ODASININ KAPISININ dışındaki dünya devam ediyor. İnsanlar eğleniyor. Temizlikçiler temizlik yapıyor. Domuzlar yemek yiyor.

Açık banyo kapısından yükselen buhar hâlâ havada asılı kalmış, ama altında, kanın o eşsiz bakır kokusu hissediliyor. Sıkıca tuttuğum havlu saçlarıma yapışmış, parmaklarım havluyu iyice ıslatmış. Roman'ın saçları da aynı şekilde ıslak, teni su damlacıklarıyla kaplı.

İkimiz de boş bakıyoruz.

Tıpkı gece saat üçte acil serviste gördüğünüz çiftler gibi. Yan yana oturuyorlar ama birbirlerine dokunmuyorlar. Gördüğümüz travmayı mantıklı bir şekilde açıklamaya çalışıyorlar. Morluklar büyürken, binlerce korkunç düşünce ortalıkta cirit atıyor.

Beynim bir türlü susmuyor.

Yarasa.

Bıçak.

Tabutun çığlıkları.

Kan. Çok fazla kan.

Eddie'nin boğazından fışkıran şey, artık atacak hiçbir şey kalmayana kadar böyle devam etti.

Sahne tekrar tekrar gözümün önünden geçiyor ve farklı bir şekilde nasıl bitebileceğini aramaya devam ediyorum. Bulamıyorum ama suçluluk duygusu beni hâlâ kemiriyor.

‘Özür dilerim,’ diye fısıldadım, konuşurken Roman'a bakmaya cesaret edemeyerek. ‘Her şey için. Seni kapıya bağladığım için. Ailemin oldukları

gibi oldukları için. Eddie'nin sana zarar verdiği için. Domuzlar için. Seni neredeyse öldürdüğüm için. Şahit olmak zorunda kaldığın şeyler için...'

Sözlerimin hiçbir şeyi daha iyi hale getirmeyeceğini bilerek susuyorum. Roman ölüme tanık olmak zorunda kaldı ve bunun sorumlusu tamamen benim. Bu baloncukta korunuyorum. Ama eve döndüğümüzde Roman çökecek mi? Polise mi gidecek, yoksa daha kötüsü, çevrimiçi dünyasına mı başvuracak? Babamın yeterince etkisi var, resmi olarak açılan her dava bastırılabilir, ancak sosyal medyanın her türlü sansasyonel şeye nasıl sarıldığını düşünürsek, mahvolabilirim. Roman'ın platformu, ailemin sırlarını küresel bir sansasyon haline getirecek kadar büyük.

Roman'ın bakışları yüzümün yan tarafına saplanıyor ve ona bakamıyorum. Gözlerimden yaşlar akmak üzereyken dilimi damağıma bastırıyorum.

Eli çenemi çeviriyor ve dudakları benimkileri ele geçiriyor.

Öpücük yumuşak değil ve izin de istemiyor. Roman beni her şeyi düzelterekmiş gibi öpüyor.

Sıkı ve sağlam bir dokunuş, dili düşünmeyi zorlaştırıyor. Dokunuşuna teslim oluyorum, unutulmayı özleyorum. Alnını alnıma yasladığında nefes alışverişlerimiz ihtiyaç dolu hırıltılarla karışıyor.

"Artık özür dilemekten bıktım" diyor.

Kalp atışlarım kulaklarımda uğulduyor.

'Bütün bunları daha sonra çözmek için zaman olacak, ama bu gece bunun zamanı değil.'

Bir an nefes almayı unuttum. 'Roman—'

'Yeter.' Parmakları çenemi sıktı, yüzümü yukarı doğru kaldırdı, böylece gözlerine bakmaktan başka çarem kalmadı. 'Bana bak.'

Yüz ifadesi açlığa dönüşüyor. Bir nebze kontrol kazanma ihtiyacı. Yumuşaklık hâlâ orada, ama karanlığa bürünmüş. Takıntı.

Eliza bana cinayetden sonra aşırı düşünmeyi ortadan kaldırmak için seksin nasıl kullanılabileceğinden sık sık bahsetmişti. Ve Roman Eddie'yi öldürmemiş olsa da, hayvansal içgüdülerin baskın gelmesine duyulan ihtiyacı anlıyorum.

"Saatlerdir korku ve adrenalinle yaşıyorsun," diye mırıldanıyor. "Hayatta kalma modundasın. İkimiz de öyleyiz."

Başparmağı boğazıma değiyor.

'İşte olacaklar şöyle.' Sözlerinin boğuk tonu karşısında nefesim kesildi. 'Bu gecenin geri kalanında düşünmeyeceğiz. Plan yapmayacağız. Özür

dilemeyeceğiz. Hatırlamayacağız.'

O, parmaklarını boynumdan aşağı, köprücük kemiğimin üzerinden geçirirken, midemde bir sıcaklık dalgası hissediyorum.

'Bunu sizden alayım.'

Yutkunuyorum. 'Neyi alacaksın?'

'Stres ve suçluluk duygusu.'

Beni yatağa doğru itti ve ellerimi başımın üstüne doğru çekerek bileklerimi tek eliyle sıkıca tuttu. O kadar sıkıydı ki, çırpınmanın boşuna olacağını biliyordum, zaten çırpınmak da istemiyordum. Parmaklarının sıkılaşma şekli bana o sabahı ve onun arzularına nasıl tamamen teslim olduğunu hatırlattı.

Daha fazlasını istedim.

Havlum açılıyor ve bakışları çıplak tenimde geziniyor, her santiminde daha da kararıyor.

'Sana bak. Çok mükemmelsin, Prenses.'

Gözleri yüzümü, boğazımı ve göğsümün iniş çıkışlarını izliyor. Orada ne acıma ne de yumuşaklık var, sadece zevkin vaadi.

İstek.

Yüzüm kızardı. 'Bunu yapmak zorunda değilsin—'

'Mecbur musun?' Ağzı yavaş ve tehlikeli bir şekilde kıvrılıyor. 'Ah, bebeğim, seni paramparça etmekten daha çok istediğim hiçbir şey yok.'

Yaklaşırken kaslı kolları gerildi. Yutkundum, sırtımı bir davet gibi kamburlaştırdım. İzin istememişti zaten. Hayır, Roman almaya hazırды.

Onun bu hali beni çok etkiledi.

'Bacaklarını aç. Bütün vücudunu göreyim.'

Yanaklarım kızarsa da itaat ediyorum. Islak olduğumu fark ettiğinde çıkardığı kısık hırıltı beni titretiyor.

'Bu güzel amcığma ne kadar zamandır dokunuyorsun benim için?'

"Aylar oldu," diye itiraf ettim, parmak uçları açık bacaklarıma değerken dudagımı ısırarak.

'Beni elde edemeyeceğini bildiğin halde mi beni aldın ki seni penisle doldurayım, Maggie?'

'Hayır,' diye fısıldadım. 'Ama yapmanı istiyorum. Lütfen?'

İki parmağını kolaylıkla içime soktu. Ona karşı en ufak bir direnç göstermedim. Haz tüm vücudumda kıvrıldı ve şehvetli dokunuşun altında titredim.

İç duvarlarıma doğru kıvrıldığında, dudaklarımın açılmasını izleyerek yüzüme odaklanır.

'Ne kadar duyarlı olduğuna bayılıyorum. İşlevsel hale gelme ihtiyacın ne kadar büyük. Senin vahşi zihnini, benim için çığlık atmanı sağlayarak evcilleştirebiliyorum.'

Kahretsin. Roman'ın bu yönü neredeydi bunca zamandır?

Ah, duvarın öbür tarafı, aptal herif.

Dudakları dudaklarımı bulurken, eliyle beni tahrik ediyor, bacaklarımın arasında yavaş dokunuşlar yapıyor, ta ki çığlık atmak isteyene kadar. Çok yavaş. Çok yumuşak. Daha fazlasını istiyorum. Dünya, bedenlerimizin birleştiği yerlere kadar daralıyor.

'Daha fazlasına dayanabilirsin, değil mi?' Roman üçüncü bir parmağını da ekleyerek, ben daha çok geriye doğru kıvrıldıkça parmaklarının hızını artırıyor.

"Bana ne sunarsan sun, hepsini karşılayabilirim," diye mırıldanıp dudağını hafifçe ısırdım.

Bütün gece boyunca ilk defa zihnim sessizleşti.

Birkaç dakika içinde, onun dokunuşu altında kıvranmaya başladım, parmaklarının derin itişleriyle beni okşarken, gerip keşfederken şehvetten sarhoş olmuştum. Bakışları yüzümden ayrılmıyordu, kararan gözleri her çaresiz nefesimi izliyordu.

İçimde gerilim derinleşirken, tuttuğum gözyaşlarım serbest kalıyor. Üzgün değilim ve gözyaşlarımı kontrol edemiyorum, ama utanç göğsüme doğru yükseliyor.

"Lütfen durmayın," diye kekeledim, gözlerim yüzünden kaçıyordu.

'Her şeyi bırak gitsin, Maggie.' diye ısrar ediyor Roman, parmakları ilahi müdahalesini bir türlü bırakmıyor.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüp saçlarımda kaybolurken, kalçalarımı hareket ettirerek başparmağının ucunu acıyan klitorisime bastırıyorum.

Roman eğilip dilini ıslak yanaklarımda gezdirip gözyaşlarımın tadına baktığında nefesim kesildi.

'Bu gece hepinizi istiyorum. Son damlasına kadar. Zevkinizi. Gözyaşlarınızı. Bana daha fazlasını verin.'

Boğazından çıkan homurtu beni çıldırma noktasına getiriyor ve parmaklarını benden çektiğinde lanet ediyorum.

"Geri koyun onları!" diye öfkeli bir şekilde sızlanarak talep ettim.

'Hayır, Prens. Daha fazlasına ihtiyacım var.'

Ayağa kalktı ve kalçalarını sertçe yatağın kenarına doğru çekti, muhteşem kaslı vücudu üzerimde asılı kaldı. Saçları dağılmış, vücudu ise günün olaylarından dolayı morarmıştı.

Havlusu yere düştü ve işte oradaydı, kaya gibi sertleşmişti ve içine girmeye çok yakındı.

'Seni tam burada, ıslak ve hazır bir şekilde, o güzelim amın pembe ve kabarık bir halde hayal ettim. Tam mükemmel.'

Roman öne eğildi, penisinin başını klitorisimin üzerinde gezdirdi. Ben de aklımı kaybetmiş bir halde, onu sahiplenmeye çalışmak için kalçalarını hareket ettirdim.

Uç kısmını kıvrımlarımın arasından geçirip tam girişime dayıyor. Atışını hissedebiliyorum ve onu içimde çok istiyorum.

'Kahretsin,' diye fısıldadım.

'Prezervatifin var mı?'

Kahrolası prezervatifler. Bende yok. Ve mademki o da biraz çapkın biri, bir tane bulmalıyız herhalde.

Ama istemiyorum.

Ten tene temas istiyorum.

Onun içime boşalmasını istiyorum.

Gerçek dünyayla yüzleştiğinde her şeyin bitebileceği gerçeği göz önüne alındığında.

'Ben iğne tedavisi görüyorum. Siz genellikle prezervatif kullanıyor musunuz?'

Roman, "Her zaman," diyor.

'Öyleyse beni becer, Roman. Bana unuttur.'

Sadece bir an tereddüt ediyor, ama artık kendini tutamıyor. Penisini buz gibi bir hızla içime sokuyor, yüzüme hayranlıkla bakıyor.

Ağzım, onun nefis kalınlığına alışırken bir O şeklini alıyor. Yavaşça içeri girmesi işkence gibi, ama daha fazlasını almaya açgözlülükle çalıştığım, kalçalarıma yapışıyor, parmakları yumuşak etime batıyor.

"Sana verilenle yetineceksin," diye homurdanıyor.

Ve. Tamamen. Sırılsıklam oldum.

"Lütfen?" diye yalvarıyorum, onun altında kıvranarak.

Sonunda iradesi kırıldı.

Tek bir güçlü hamleyle beni öyle bir dolduruyor ki patlayacakmışım gibi hissediyorum, ani doluluktan titrerken beni sıkıca tutuyor.

Daha iki hareket bile yapmadan kontrolümü kaybediyorum, vajinam onun etrafında sıkılaşırken çığlık atıyorum.

'Lanet olsun Maggie,' diye inliyor. 'Daha yeni başlıyorum.'

Bedenimi saran o tarifsiz mutluluğun nedenini aıklayamam.

OTUZ İKİ

ROMA

KAHRETSİN.

İçine daha yeni girmiştım ki, vajinası penisimi boğmaya başladı, titrerken güzel göğüslerinin üzerinden kızarıklığa büründü.

Onun kontrolünü kaybetmesini izlemekten daha tatlı bir şey görmedim.

Kontrolü bırakmak.

Orgazmı boyunca onu sertçe becerdim, o da benim için çok güzel inlerken boğazından hırıltılı sesler çıkardı. Vücudu gevşediğinde, ona hiç ara vermeden eğildim, dudaklarını yakalamak için kalçalarımı düzensizce hareket ettirerek onu becerdim.

Onu doldurma şeklimde hiçbir incelik yok. Dokunuşu altında tüm onurum kayboldu. Testislerim onu doldurmak, onu sıcak meniyle kendime ait kılmak için yanıp tutuşuyor.

Onu öperken yüzünü buruşturuyor, yarılmış dudağı yeniden açılıyor, aramızda kanın tuzlu tadı kalıyor.

'Acıyor mu?' diye soruyorum.

'Yeterli değil.'

O, bunun sevişmekten ziyade bir arınma olmasını istiyor ve bu da içimde derin bir şüphe tohumu ekiyor. Ateşli ve sert bir ilişkiyi sevsem de, tek gecelik ilişki olmaya çok alışkın olduğum için bu durum bende panik yaratmadan edemiyor.

Bu düşüncüyü bastırmaya çalışıyorum, o beni testislerime götürürken kendimi onun sıcak, yumuşak bedeninde kaybediyorum. Kana rağmen öpüşlerimiz umutsuzlaşıyor. Bedenlerimiz, gövde mi ve uzuvlarımı saran acıya rağmen, kaygan ve sıcak bir şekilde çarpışıyor.

Eddie, her acımızda hâlâ aramızda.

Ve bundan nefret ediyorum.

'Adımı söyle,' diye yalvardım, Maggie'nin yüzünü görebilmek için biraz geri çekilerek ona doğru hamle yaptım.

"Roman," diye inledi, tırnaklarını kollarım boyunca aşağı doğru sürükleyerek. Dudaklarından ismimin dökülmesi testislerimi gerdi. Daha fazlası. Daha fazlasına ihtiyacım var.

'Tekrar söyle,' diye hırladım. 'Adımı söyle.'

Evet, öyle yapıyor. Bu sefer daha yüksek sesle, şişmiş klitorisine baş parmağımla hafifçe dokunduğumda. Ve sonra, nefesini kesecek kadar sert bir şekilde kalçalarımı hareket ettirdiğimde tekrar.

Güzel bir kadının yatakta bana gerçek adımı söylemesinin üzerinden çok uzun zaman geçti. O boğuk, şehvet dolu, sarhoş yalvarışla duyduğumdan beri çok uzun zaman geçti.

Kontrolümü kaybedip onu ters çevirdim ve arkadan sertçe içine girdim. Onu göğsüme çekip yüzümü nemli buklelerine gömdüm.

"Aman Tanrım," diye inledi, yeni pozisyon onun içine daha da derine inmemi sağlıyordu. Asla yeterince derine inemeyeceğim. Onun tamamını istiyorum.

Bu tuhaf kız.

Bu muhteşem, kaotik, korkutucu, güzel kız.

Kızım.

Vücudu her dokunuşuma itaat ediyor. Kalçalarımın her hareketinde nefesi kesiliyor. Boynuna ulaşmam için başını geriye doğru eğiyor. Dolgun kalçaları kalçalarımın sürtünüyor.

O beni vahşileştiriyor.

Ona takıntılıyım. Delicesine takıntılıyım. Her iniltisi ihtiyacımı daha da körüklüyor. Her feryadı bana yıldızları gösteriyor. Vücutlarımızın birbirine sürtünmesi beni boşalmaya çok yaklaştırıyor.

Ancak, başka düşünceler de araya giriyor.

Memleketteki hayatım

Yalanlarım.

Kendime ördüğüm duvarlar.

Çevrimiçi olan ve gerçek olmayan benliğim ve herkesin geride bıraktığı gerçek benliğim.

Acaba bu şehvet baloncuğunun dışında, gerçek beni sevecek mi? Artık birbirimize bağlı olmadığımız zaman. Tekrar yalan söylemeye başladığım zaman.

O benim sırrım mı olurdu? Gizli zevkim mi?

HAYIR.

Ona bunu yapamazdım.

Tek ihtiyacımız bu gece. Katil eski sevgilini unutursan, güzel bir gece.

Tam bu gece.

Unutkanlığın bir gecesi.

Bir gece boyunca birbirimizin susuzluğunu giderdik.

Vücudunu yatağa bastırırken, bir elimi saçlarına geçirip onu sertçe tutarak defalarca içine giriyorum. Titremeye başlamadan önce ıslak vajinasının derinliklerinde orgazmını hissediyorum.

Adımı haykırdığında kontrolümü kaybediyorum ve son, sert bir hamleyle bedenimi onun bedenine çarpıyorum. Testislerim boşalırken bir sıcaklık hissediyorum, sıcak meni damlaları onu benim olarak işaretliyor.

Bu gece için.

OTUZ ÜÇ

MAGGIE

EVE DÖNÜŞ YOLU, OLMASI GEREKENDEN DAHA KISA GİBİ GELİYOR.

Her kilometre beni belirsizliğe biraz daha yaklaştırıyor.

Roman'ın kollarında sarılıp uyudum, yorgun bedenlerimiz dinlenmişti ama uyandığımda zihnim mesai saatleri içinde çalışıyordu.

Sabahın soğuk ışığında her şey daha ağır geliyor.

Tekerleklerimin altında yer sarsılıyor, kilometrelerce süren endişe beni eve giden yola götürüyor.

Göz alabildiğince gri gökyüzü ve ıslak asfalt.

Ellerim yanana kadar direksiyonu sıkıca kavradım, yanımda oturan adama söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyordum. Bu sefer uyuşturulmuş ya da kelepçelenmiş değildi, ama yolculuk yine de aynı derecede gergindi.

Roman sessiz, sanki kafasında çok fazla ağır düşünce taşıyor. Çenesinde koyu bir morluk var ve hareketsiz oturmasının bile ne kadar acı verici olduğunu görebiliyorum. Sabah, yaralarımızın tam olarak farkına varmamızla birlikte soğuk bir gerçeklik tokadı getirmişti. Roman'ınki benimkinden çok daha kötü.

Ama biz hayattayız.

Ve oradan çıkmayı başardık.

Su şişesine uzanıp yüzünü buruşturunca, "Özür dilerim," dedim. "Seni oraya sürükleyip, kendi hayatımdan kurtulmak için senin hayatını mahvettiğim için."

İçini çekti. "Hayatımı mahvetmedin."

'Ölü bir beden gördükten sonra insan asla eskisi gibi olamaz.' Ve ben ona bunu yaşattım.

Roman bir süre sessiz kalır ve dışarıda olup bitenleri izler.

'Gördüğüm ilk ceset değildi bu.'

Ona biraz düşünme fırsatı vermek için gizlice bir göz attım.

'Babamı asılı halde bulan bendim.'

Bu itiraf beni azgın bir filin çarpması gibi vurdu. Kahretsin. Bu yola girmesine şaşmamalı.

"Ah, Roman," dedim.

'Sorun değil, çok uzun zaman önceydi.'

'Bu, durumu haklı çıkarmaz. Böyle bir şey yaşamak zorunda kaldığınız için çok üzgünüm. Bunu hayal bile edemiyorum.'

Yutkunuyorum. Ne diyeceğimi bilemezken boğazım sıkışıyor. Zorlu konuşmalar benim güçlü yönüm değil.

'Sorun yok. Eski haber.'

Sonraki on iki mil sessizlik içinde geçiyor, ta ki gerginliği kırmak için cesaretimi toplayana kadar.

'Aileme karşı gösterdiğiniz ilgi ve alaka için size teşekkür etmek istiyorum. Bu iyiliğinizi hak etmiyordum. Ve diğer her şey için de.'

'Bir dahaki sefere yardıma ihtiyacınız olduğunda, sadece isteyin. Bu şekilde daha kolay olur.'

Bir dahaki sefer...

Bunun olumlu bir şey olması gerektiğini düşünüyorum, ancak sesindeki bir aksama, başlangıçtan çok bir sona benziyor.

"En azından Eddie sorun olmayacak," diyor. "İkiniz için büyük bir kırmızı düğün olmayacak."

'Ailesi, olanları öğrenirse çok öfkelenecek.'

"Gerçeği saklayabilecek birine inanıyorsam, o da sizin ailenizdir." Bunu söylerken kaba değil, daha çok gerçekçi bir tavır sergiliyor.

Derin bir nefes aldım. 'Yaptıkları işte çok iyiler. Herkes, bir tek ben hariç. En çok nefret ettiğim kişi olan Eddie'yi bile öldüremedim. Oysa ölmeyi hak ediyordu.'

Roman, "Öldüğüne üzülmedim," diye itiraf ediyor.

'Ben de aynı fikirdeyim, eve gelir gelmez polisi aramayacağına güvenebilir miyim?'

'Evet.'

'Ve... Acıma duygusuyla yapılan seks için teşekkür ederim.'

Kaşını kaldırarak, "Acıma duygusu değildi," dedi.

Ona bir bakış attım. "Tabii. Sen bir yalancısın, Roman. Çok çekici bir yalancısın. Gerçek bir Adonis. Sanki biri seni mermerden yontmuş ve

sihirle var etmiş gibi. Ve ben—" Bir elimi direksiyondan kısa bir süreliğine ayırarak kendimi işaret ettim. "Ne olursa olsun."

"Ne olursa olsun?" diye tekrarlıyor.

'Düğün partnerini kaçırmak zorunda kalan ve kötü adamları bile öldüremeyen bir kadın.'

"Maggie," diyor kuru bir tonda, "insan öldürmemek genellikle olumlu bir özellik olarak görülüyor."

'Benim dünyamda böyle bir şey olmaz.'

'Senin dünyanın normalden çok uzak. Babana sadece hayır demen gerekiyor. Sen yetişkinsin, seni hiçbir şeye zorlayamaz.'

Ve son birkaç günde yaptığım tüm çılgınlıklara rağmen, babama karşı çıkma fikri hepsinin üstünde geliyor.

OTUZ DÖRT

ROMA

LONDRA'DAN BİRKAÇ GÜN UZAK KALINCA BAMBAŞKA BİR HAVASI oluyor.

Binalar arabanın etrafını sarmış, her yerde ışıklar ve insanlar var. Trafik, yoğun saatlere denk geldiği için yavaş ilerliyor.

Arabayla içeri girdiğimizde ben bitkin düşmüştüm, Maggie de aynı derecede yorgun görünüyordu.

Çantalarımız bacaklarımıza çarparak, ikimiz de biraz sendeleyerek Maggie'nin dairesine çıkan merdivenleri birlikte tırmanıyoruz. Aramızda garip bir belirsizlik var, sanki filmin son birkaç karesinde, jenerik başlamadan önce yürüyormuşuz gibi. Son birkaç günün adrenalini tükenmiş. Sanki biri içime uzanıp, sanki bir balkabağıymışım gibi, iç organlarımı oyup çıkarmış gibi hissediyorum.

Kemiklerime kadar yorgunum, her yerim ağrıyor. Kaburgalarım boyunca derin bir morluk var, en çok acıyan yer orası. Ama bastırdığımda hiçbir şey kırık gibi gelmiyor.

Maggie de sessiz. Her zamanki gevezeliği ve gerginliği gitmiş. Çantasının askısını sürekli ayarlıyor, parmaklarının etrafına doluyor.

Arabayla kapısının önünde durduğumuzda, kapı gözümüzün önünde beliriyor.

"Peki," diyorum. "Şimdi ne olacak?"

Maggie nefes verip gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Bilmiyorum. Planımı bu kadar detaylı düşünmemiştim. Fark etmediysen, biraz dağınık bir haldeyim."

Eddie'nin korkunç sırtışını gözümde canlandırıyorum. Beyzbol sopasını. Bıçağı. Eliza'nın bıçağını. Coffin'in parlak, kırılmayan tek

gözünü.

'Tam bir felaket, en azından.'

"Çevrimiçi dünyanıza geri dönecek misiniz?" diye soruyor.

Söyleme şekli, sanki başka bir evrendenmiş gibi geliyor.

"Başka seçeneğim yok," diye itiraf ediyorum. "Bu benim kurduğum hayat. Onsuz faturalarımı ödeyemem."

Başını sallayarak söylenenleri sindirdi. "Söylediklerine kendin inanmasan bile."

Yüzündeki hayal kırıklığı beni derinden üzdü.

'Hâlâ birbirimizi görebiliriz. Dairelerin karşısında oturduğumuz için kimse bilmez.' Bunu önerdiğime bile pişmanım, biliyorum ki o daha iyisini hak ediyor.

'Roman, senin yalanlarından biri daha olamam. Dünyaya gösterdiğin şeylerin arasına yerleştirdiğin bir şey olamam. Hayatımın geri kalanı sır perdesiyle örtülü; bu da öyle olamaz. Sevmek istiyorum. Düzgün bir şekilde. Babamın evinde ne olursa olsun.'

Çenesinin kasılma şekli bana bunun kesin bir sınır olduğunu ve dürüst olmak gerekirse, adil olduğunu gösteriyor. Yıllardır kirli sırlarla uğraşıyorum.

Başımı sallıyorum. Haklı olduğunu biliyorum. Orada çok uzun süre duruyoruz. Şampuanının kokusunu alabiliyor, yutkunurken boğazının hareketini görebiliyorum. Gözlerinin nemlendiğini görebiliyorum. Korkarım benimkiler de nemlenmiştir.

Yaklaşarak yüzümü kendine doğru çekti ve dudaklarını benimkine, söyleyemediğimiz her şeyi anlatan bir öpücükle bastırdı.

Teşekkür ve hoşça kalın.

Geri çekilirken, çantasından iki anahtar seti çıkarıp, "Yola çıkmadan önce bir tane daha," diye fısıldadı. Suçlu bir gülümsemeyle benimkileri uzattı ve kapısını açtı.

Tereddüt ettikten sonra içeri giriyor.

Sonra kapı arkasından gürültüyle kapanıyor. Kapıyı çalmak istiyorum. İçeri girip bunun ne olabileceğini görmesi için ona yalvarmak istiyorum.

Ama biliyorum ki, eninde sonunda beni terk edecek; babasının baskısı yüzünden, işimden dolayı ya da benim bir hiç olduğumu fark etmesi yüzünden.

OTUZ BEŞ

MAGGIE

BİRKAÇ GÜN SONRA YATAĞIMDA ÇÜRÜYORDUM.

Eve döndüğümünden beri işe gitmek dışında hiçbir şey yapmadım.

Belki de bundan sonra hayatımı yatay bir şekilde yaşayabilirim. Babam evden çıkmazsam beni insanları öldürmeye zorlayamaz. Ya da evlenmem için başka bir pislik bulamaz. Dışarı çıkmazsam Roman'la karşılaşmam ve beyzbol sopasından daha çok acı veren o keskin ağrıyı hissetmem.

İnce duvarlar da yardımcı olmuyor. Roman'ın varlığını tamamen yok saymaya çalışsam bile, varlığını hala duyabiliyorum. Sanki bir musallat olmuş gibiyim. Her sürtünme ve öksürük beni donduruyor, onun olup olmadığını anlamak için dinliyorum.

Eğer sadece oysa.

Şimdiye kadar en azından sadece o oldu. Duvarımın arkasından onun gerçek olmayan adını haykıran bir kadın tarafından uyandırılmadım henüz.

Ona aşık olmadan önce her şey çok ateşliydi. Yan odada porno yayını izlerken kendimi onun altında hayal ederdim. Ama şimdi? İşte bu, kahretsin. Eğer beni soğuk bedenler biriktirmeye itebilecek bir şey varsa, o da bu olabilir.

Duşu her sabah saat yediden hemen sonra açılıyor. Borular gıcırıyor, sonra suyun akışı başlıyor. Gözlerimi kapatıp onu suyun altında hayal ediyorum. Koyu saçları damlıyor. Bana bakan gözleri. Binlerce minik koala ayısı gibi ona yapışan su. Hareket ettikçe suyun sıçrama şekli değişiyor.

Bunu yapmamalıydım ama hâlâ ona takıntılıyım.

Burada, yorganı çeneme kadar çekip, dairesinin anahtarını elimde tutarak yatmamalıydım. Geri istemedi hiç. Bu yüzden yastığımın altında saklıyorum. Eğer biraz büyücülük bilseydim, belki de onu tüm aptal

inançlarından vazgeçirip benim vajinamın kültüne tapınmaya gelmesini sağlayacak bir tür aşk büyüğü için kullanırdım.

Aptalca olduğunu biliyorum.

Ellerinin dokunuşunu, bedeninin üzerimdeki sıcaklığını, o son gece bana bakışını saatlerce zihnimde tekrar tekrar canlandırıyorum. Şimdi anlıyorum ki, o an sadece adrenalini yükselmişti ve aklı teselli arıyordu. Ama o zamanlar, arzuyla yanıp tutuşuyordu. Gözleri karanlık ve lezzetli bir niyetle doluydu.

Daha önce hiç kimse bana öyle bakmamıştı.

Parmaklarım çarşafa kenetlenirken, anılar göz kapaklarımın ardında bir anda canlandı. O iğrenç inilti. Beni doldururken hissettiğim yoğun gerilme. Açlıktan ölmek üzereymiş gibi beni öpüşü.

Ve sonra gerçeklik, soğuk bir çarpışmayla geri döner.

Bu bir aşk hikayesi değildi.

Roman sadece hayatta kalmaya çalışıyordu.

O, bu durumu atlatmak için yapması gerekenleri yapmıştı. Benim paramparça olmuş kalbim ise kendi hatamın bir sonucu.

Kapısını çalmayı sayamayacağım kadar çok kez düşündüm. Ya da ahlaki değerlerimi bir kenara bırakıp ona yakın olma arzusuna boyun eğmeyi.

Zaten bana pek de iyi hizmet etmediler.

Yan tarafıma dönüp, tıpkı bir çocuk gibi yorganı başımın üzerine çekiyorum.

Tanrım, ne kadar aptalım.

Ben de orada uzanıp dinledim.

Ve ben çürüyorum.

Tam da Wotsits ve biraz sert çedar peyniriyle bir akşam yemeği daha yiyip yiyemeyeceğimi düşünürken telefonum titredi.

Umut ışığı belirliyor, ama elimi ya da en azından ağzımı öpmeye gelen Roman değil. Hayır, Eliza.

Mesajda, "Eddie'nin ailesi bizden şüphelenmiyor. Düğünden sonraki gün Galler'de bir işe başlaması gerekiyordu. Onu orada arıyorlar. Kaçtığını düşünüyorlar." yazıyordu.

Uzun, titrek bir nefes verdim. Bu en azından biraz rahatlama sağladı. Gerçek bir yemek pişirmeme yetecek kadar değil, ama uzanıp bir paket Jaffa Cakes almam için yeterli.

Başka bir mesaj daha geldi.

Sonsuza kadar saklanamazsın. Baban hâlâ seni evde istiyor.

Gözyaşlarım dökülürken kelimeler birbirine karışıyor. Roman'ın yüzüne kapıyı kapattığımdan beri gözyaşlarım gelmek üzereydi.

Duvarın diğer tarafında ise duş kapanıyor.

Hayat devam ediyor.

Ve ben burada yatıyorum, özleme hakkım olmayan birini özlüyorum, sadece hayalimde gerçek olan bir aşkın yasını tutuyorum.

OTUZ ALTI

ROMA

BÜYÜKANNEMİN KULÜBESİNİ GÖRÜNCE KALBİM HEYECANLA DOLUYOR. İskoçya'dayken bir süre buraya geri dönebilecek miyim diye merak etmişim.

Kapıyı açmadan önce hafifçe vuruyorum ve anında lavanta kokusuyla sarılıyorum. Günün bu saatinde onu bulacağımı bildiğim mutfağa girmeden önce duvara yaslanıyorum. Hatırladığım kadarıyla evde olan duvar kağıdına elimi koyduğumda içime bir rahatlama hissi doluyor.

'Roman, sen misin?' Büyükannenin sesi küçük kulübenin içinde yankılandı.

'Pasta getirdim.' Yüzüme yapmacık bir gülümseme yerleştiriyorum, düşüncelerimin ne kadar karmaşık olduğunu görmemesini umuyorum.

Mutfağa girdiğimde beni karşılamak için ayağa kalktı, gözleri yumuşadı ve elini uzatarak yanağımı okşadı.

"Bakın," diyor. "Kedi ne getirmiş."

'Sizi de görmek güzel,' diye karşılık verdim, pasta kutularını masaya koyup su ısıtıcısının düğmesine bastım.

"Bir şeyi telafî etmeye mi çalışıyorsun?" diye soruyor, iki kutuya ilgiyle dokunarak.

'Seni özledim. Ve bir hafta boyunca görüşmedik, bu yüzden iki katına çıkardım. Francesca bu hafta tarçınlı çıtır kek yaptı ve dayanamayıp ikimize de biraz aldım.'

"Sevgili yaşlı büyükannenizi yalnız bırakmanız için bir rüşvet," diyor gülerek. "Diğeri de hâlâ çikolata, değil mi?"

'Elbette.'

Büyükannem kutuları açıp çıtır tarçınlı üst kaplamadan birazcık alırken ben de bir demlik çay yapıp süt sürahisini dolduruyorum ve ikisini de birkaç porselen fincanla birlikte masaya götürüyorum.

'Peki, beni yarı yolda bırakacak kadar ilginç olan o yer neresiydi, anlat bakalım.'

"Daha çayı bile koymadık," dedim ona sırtarak.

'Öyleyse şu lanet olası çayı koy da işine bak. Her geçen saniye yaşıyorum.'

'İskoçya'ya kısa bir süreliğine uğradım. Sadece birkaç günlüğüne uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.' Ben çaya süt katarken büyükannemin gözleri kısılıyor.

'Yüzün, tokat yemiş bir popoya benziyor.'

'Bu sadece benim yüzüm.'

'Roman, seni annenin karnından çıktığın günden beri tanıyorum. Beni kandırmaya çalışmayacaksın. Hadi anlat bakalım.'

'Evet, İskoçya'ya gittim.'

Pastanın büyük bir dilimini alıp tabağa koydu ve minik bir çatalla yemeye başladı.

Devam ediyorum. 'Bir düğüne.'

Ağızındaki pastayı çiğnerken çatalıyla devam etmemi işaret ediyor.

Derin bir nefes veriyorum. 'Bir kadınla tanıştım.'

Büyükanne çatalını ağzına götürürken donakaldı. Sonra yavaşça tabağın üzerine geri koydu.

'...Öyle mi?' diyor, ses tonu endişe verici.

'Ah,' diye onaylıyorum.

Hafifçe öne eğildi. 'Bir kadın.'

'Evet.'

'Bir arkadaş mı?'

'HAYIR.'

'Ona para mı ödüyorsunuz?'

Yüzümü buruşturdum. "Tanrım, hayır, büyükanne. Beni ne sanıyorsun?"

'Çoğunlukla internette kendini "çok önemli biri" gibi gösteren bir aptal. Cinsel ilişki yaşağına ne oldu?'

Öksürüyorum. 'Büyükanne!'

Onun ağzından "pussy" kelimesini hiç duymadım ve umarım bir daha da kullanmaz.

Gözleri parıldayarak, "Bana 'Büyükanne' deme," diyor. "Bana ondan bahset."

Nereden başlayacağımı bilemiyorum! Zaman kazanmak için bir yudum çay ve kocaman bir dilim kek alıyorum.

Büyükannenin kaşları kalktı.

‘Anladım. Bunun bir anlamı var.’ Büyükannem uzanıp elimin arkasına hafifçe vurdu.

'Karmaşık.'

'Karmaşıklık iyidir, sıkıcı olsaydı tren çarpmış gibi görünmezdin.'

'Tren bana çarpmadı.'

'Yüzüne de söyle bunu. Seni en son gördüğümünden beri hiç uyumamış gibisin.'

'Evet.'

'Yalancı.'

Yüzümü elimle sildim. 'Adı Maggie.'

‘Maggie. Hoş birine benziyor.’

Sadece isminden mi? Ah, büyükanne, hiçbir fikriniz yok.

'İyi bir kız mı?'

Kendi kendime mırıldanıyorum çünkü Maggie Hamilton bağlamında "iyi" ne anlama geliyor ki? Beni kaçırdı. Az kalsın öldürülüyordum. Ayrıca beni o kadar çok güldürdü ki neredeyse boğuluyordum ve penisimi doymak bilmez bir şeytan gibi kullandı. Tabii bunu büyükanne anlatmayı düşünmüyorum.

'Evet, o gerçekten çok özel.'

Büyükannem beni uzun uzun inceledi. 'Onunla ne zaman tanışabilirim?'

Midem alt üst oldu. 'Yapamazsın.'

'Neden?'

Saçlarımı elimle düzelterip arkama yaslandım ve nefesimi verdim. Göğsümde bir baskı oluştu. Bu baskı, "İnsanları içeri alırsan, giderler" diyordu.

"Çünkü onunla birlikte olup işimi yürütemem."

Büyükannem bana sanki ona Mars'a taşınıp uzaylı judosu öğrenmeye gideceğimi söylemişim gibi bakıyor.

Öne doğru eğildi, çenesini eline yasladı ve tam bir tatlı yaşlı kadın gibi göründü. "Seni siktir et evlat."

Gözlerimi kırpıyorum. ‘Gran—’

'Bana "Büyükanne" deme. Siktir git. O salakların hepsi, paralarını almak için saçma sapan konuşan başka bir aptalın peşinden gitsinler.'

Vay canına. 'Desteginiz için teşekkürler.'

'Destek mi? Seni desteklemiyorum. Sana aptalca davrandığını söylüyorum.'

'Bunun pek de faydalı olduğundan emin değilim.' Yüzüm kızardı, bu da kariyerim hakkında ne düşündüğünü bana açıkça gösterdi.

"Bu saçmalıkları yaymak seni aptal yapıyor," diye devam ediyor. "Ah, 'işim' yüzünden gerçek bir hayatım olamazmış. Bırak artık bu işi."

'Peki para kazanmak için ne yapacağım?' diye soruyorum, çünkü her zaman bu engelle karşılaşıyorum.

Gran elini sallayarak, "Çeşitlendirin," dedi.

Ona dik dik bakıyorum. 'Bu o kadar kolay değil.'

'Bu kadar kolay. Zekisin. Başka bir şey yapabilirsin. Ya da gerçek bir iş bulabilirsin.'

'Gerçek bir işim var. Zaten gerçek bir işim var. Benden ne olmamı istiyorsunuz, barista mı?'

'Harika bir barista olurdun. Süt köpürtürken somurtarak. Kadınlar güzel yüzlü, huysuz erkeklere bayılır. Emekliler kulübünün gözdesi oldun.'

'Azgın yaşlı kadınlara kahve yapmayacağım.'

Büyükanne aniden, 'Tekrar benimle birlikte yaşamaya başla,' dedi.

'Ne?'

'Duydunuz.'

'Büyükanne, bensiz sadece birkaç yıl geçirdin. Ben de yeterince uzun süre senin sırtından geçindim.'

'Burada yaşadığın için çok memnundum. Maggie'yi de getirebilirsin. O kaldığında seni kanepede yatırmaya bile zorlamam. Boş bir odam var. Kirayı ödeyebilir ve çöpleri dışarı atabilirsin. Saçmalıkların arkasına saklanmayı bırakabilirsin.'

'Saklanmıyorum.'

Bana öldürücü bir bakış attı.

'Roman, küçüklüğünden beri saklanıyorsun. Annen gittiğinden ve baban...' Ağzı büzülür, gözleri yaşarır. 'O zamandan beri. O internetteki saçmalıkların ve kimseye ihtiyacın olmadığı aptal fikrinin arkasına saklanıyorsun.'

Zorlukla yutkunuyorum.

Büyükanne tekrar pastaya uzandı ve acımasız bir hassasiyetle dilimledi. "Böyle devam edersen, yaşlanıp yalnız kalacaksın ve sana pasta getirecek kimse bile olmayacak."

‘Gran...’

‘Büyüklerinizi dinleyin. Haklı olduğumu biliyorsunuz.’

Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama doğru. Maggie'yi tanımak, kalbimi koruyan duvarda bir gedik açtı. Parmaklarımla o gediği kapatmaya çalışmak hiçbir işe yaramıyor.

‘Maggie. Sence onu sevecek miyim?’

Başımı salladım. Büyükanne onu çok severdi. Ben onlara kek yedirirken birlikte örgü örebilirlerdi. Mizah anlayışları birbirini tamamlardı. Birbirlerini nasıl sevmesinler ki?

'Evet,' diyorum. 'Bence sen de öyle düşünürsün.'

'Öyleyse onu getir,' diyor büyükanne.

‘Gran...’

‘Tartışmayı bırakın,’ diye sözünü kesti. ‘Yarın demiyorum. Gelecek hafta da demiyorum. Ama onu ne zaman getirebilersen getir. Yıllardır seni utandıran ilk kadının korktuğun için elinden kayıp gitmesine izin verme.’

'Ya işler yolunda gitmezse?' Bu korkuyu dile getirmek bile midemi bulandırıyor.

'Ya öyle olursa?'

Ona bakıyorum.

‘Bütün hayatını sanki zaten mahvolmuşsun gibi davranarak geçirdin. Sanki aşk başkalarının başına gelen bir şeymiş gibi. Sanki berbat geçmişin geleceğini belirlemiş gibi. Ama hayattasın. Buradasın. Seni güçsüz bırakan bir kadın var ve kurduğun bu yanılgı dünyası yüzünden onun peşinden gitmek istemiyorsun.’

Tanrım, sanki bacaklarıma tekme atıyormuş gibi.

Büyükanne biraz yumuşadı. "Öyleyse korkaklığı bırak. Bir kere de korkutucu bir şey yap."

Düğünde neredeyse öldürüldüğümü ve bir sürü domuza aptalın yemi olduğumu itiraf edecek değilim.

Ama Maggie'nin peşinden gitmeyi seçersem büyükanneimin arkamda olduğunu bilmek güzel. Tabii, bunu gizli tutmasını rica ettikten sonra bile ilgilenir mi, bilmiyorum.

Kapıyı yüzüme çarpsa onu suçlamazdım.

OTUZ YEDİ

MAGGIE

BABAMIN OFİS KAPISINI AÇTIĞIMDA, KALBİM KÜÇÜK BİR KÖYÜ besleyebilecek kadar hızlı atıyor olacak.

Onu en son iki hafta önce Priscilla ile dans ederken ve düğününde çok mutlu görünürken görmüştüm. Tedavisi sırasında daha çok yanında olmaya söz verdim ve sözümde duruyorum.

Ama beni bu kadar heyecanlandıran şey onu görmek değil.

Tam olarak bunu yapmak üzereyim.

Ben içeri dalınca babam masasından başını kaldırdı. Gözlüğünü burnunun üzerine indirdi ve beni görünce gülümsedi. Biraz daha zayıflamış görünüyordu ve kararlılığım sarsıldı.

'Maggie, çok çabuk geri döndün.'

'Benim.'

Gözlüklerini çıkarıp katlayarak cilalı masanın üzerine koyuyor. "Peki bu zevki neye borçluyuz?"

Hâlâ beş yaşındayken olduğu gibi onun karşısında kendimi çok küçük hissediyorum. Yıllar geçmiş olabilir ama onun yanında daha fazla yer kaplamayı asla öğrenemedim. O zamanlar olduğu gibi hâlâ çaresiz hissediyorum.

Bunu düzeltmenin zamanı geldi. Bu ailede biraz olsun yer edinmenin zamanı geldi.

'Bunu yapmayacağım,' diyorum.

Kelimeler beklediğimden daha istikrarlı bir şekilde ağzımdan çıkıyor.

'Ne yapmıyorsun canım?'

'Bundan daha fazlasına tahammülüm yok. Bu işe girmeyeceğim. Olmak istemediğim biri olmaya zorlanmaya katlanıyorum. Her lanet olası aile

etkinliğinde farklı olduğum için benimle dalga geçmenizi dinliyorum. Artık dayanamıyorum.'

Babam beni izliyor, yüzündeki ifade okunamıyor, ensemin ter kaplamış durumda.

'Hepinize neredeyse otuz yıl verdim ve önümüzdeki otuz yılı size vermeyeceğim. Cinayet yüzünden asla.'

Son isyan dürtümü de tüketirken ellerim yanlarımda yumruk haline geliyor.

'Geleneklere lanet olsun,' diyorum. 'Kurallarınıza lanet olsun. Bunu istemiyorum.'

Bu anı kafamda yüzlerce kez canlandırdım. Hiçbir zaman iyi sonuçlanmadı. Bazen ayağa kalkıp kafama ateş ediyor. Bazen de beni Rapunzel gibi kilit altına alıp, yalnız başıma çürümeye bırakıyor. Babamın bu kadar sert davranacağından emin değilim, çünkü biliyorum ki o da kendi yöntemleriyle beni seviyor.

Felakete hazırlanıyorum.

"Bu Eddie ile ilgili mi?" diye soruyor.

'Hayır. Bu benimle ilgili. Hiç istemediğim bir şeyde sürekli başarısız oluyormuş gibi hissetmekle ilgili. Eğer kurallara uymazsam, sen... Şey, bilmiyorum... Beni nefret ettiğim birine dönüştüreceksin diye korkmakla ilgili.'

Ne kadar güçlü görünmeye çalışsam da sesim titriyor. Üzgün bir köpek videosunu bile bitiremiyorum, kendimi kandırıyordum zaten.

'Bu ailenin bir parçası olmak istiyorum.' Sözlerim ağızımdan hızla dökülüyor. 'Gerçekten istiyorum. Hepinize ihtiyacım var. Hatta bu eski, kurnaz evi ve içinde dolaşan kargayı bile seviyorum. Ama işin bir parçası olamam. Olmayacağım.'

Bir yanıt beklerken göğsüm sıkışıyor. Yanıt gelmeyince, gidip ellerimi masaya sertçe vuruyorum ve kalem kutusu etrafa saçılıyor. Özür dilememek ve kalemleri toplamaya başlamamak için kendimi zor tutuyorum.

'Beni esir mi tutacaksınız?' Sesim, daha önce hiç bilmediğim bir tona ulaştı. 'Beni istemediğim bir hayata mı zorlayacaksınız? Eğer seçenek buysa, kendimi o kanlı domuzlara atmayı tercih ederim.'

Sonunda ağzımı kapattığımda, sessizliği bozan tek şey nefes nefese kalmış halim oluyor.

Sonra babam ayağa kalkar.

Ve içimde aniden bulduğum ateşe rağmen, o benden çok daha uzun boylu olunca küçülüyorum.

Masayı dolanıyor ve ben de hesaplaşmayı bekliyorum.

Gelmiyor. Babam eğilip ellerimi kendi ellerinin arasına alıyor. Parmaklarının sıcaklığı hızla atan kalbimi sakinleştiriyor.

Yüzünde bir gülümseme belirdi.

'Aferin Maggie.'

Vay canına, bu tam bir masal hikayesi!

'...Ne?'

'Gerçekten ne hissettiğini bana söylemenin zamanı çoktan geldi. Kim olduğun için ya da olmadığın için özür dilemeyi bırakmalısın. Kaç kez sözleşme almaya çalıştın? Bana bunu istemediğini bir kez bile söylemediğini biliyor musun?'

Boğazım daralıyor.

'Sizi hayal kırıklığına uğratmaktan çok korkuyordum. Hâlâ da korkuyorum.'

'Maggie, beni asla hayal kırıklığına uğratamazsın.'

Gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı, yanaklarım ıslandı ve babam beni sıkıca kucakladı.

'Bu, Londra'da kalabileceğim anlamına mı geliyor?'

Kıkırdar. "Neden bana soruyorsun? Bu bana kalmış bir şey değil. Son teşhisim bana hayatın kısa olduğunu öğretti. Başkasının hayat versiyonunu yaşamak için çok kısa. Ve sonunda biraz cesaret topladığın için oldukça gurur duyuyorum, evlat."

Gözlerimi silerek gülüyorum. 'Ciddi misin?'

'Eliza görevi devralacak, çok sevinecek.'

'Peki ya sen?'

'Yakın zamanda emekli olmayı düşünmüyorum. Ancak kemoterapi bittikten sonra eşimle birlikte yurt dışında uzun tatiller yapacağım. Hayatta iş dünyasında bir numara olmaktan daha önemli şeyler var.'

'Sakın Eliza bunu duymasın, mutlaka söyleyecek bir şeyleri olur.'

Nihayet nefes alabiliyormuşum gibi hissediyorum.

OTUZ SEKİZ

MAGGIE

ALÇAK KIŞ GÜNEŞİ PENCERELERİMDEN İÇERİ SÜZÜLÜYOR. ŞEHRİN karşısındaki binalar günün büyük bölümünde ışığı tamamen engellediği için, bu muhteşem altın rengi dilim şehirde çok kısa bir süre kalıyor.

Babamı ziyaret ettiğimden beri geçen iki hafta, hayatımda yaşadığım en huzurlu haftalar oldu. Eddie'nin ailesinin onun nerede olduğunu merak etmesiyle gelen ara sıra suçluluk duygularına rağmen. O tam bir pislikti, ama onların pisliğiydi.

Kanepede uzanmış, saçma sapan videolar izleyip bol bol çay içiyorum. Tam bir mutluluk hali.

Roman'ı duvarların arkasından gizlice dinleme gibi berbat alışkanlığımdan kurtulmaya çalışıyorum. Başarı oranım oldukça düşük.

Ara sıra koridorda yaşanan garip karşılaşmalar dışında onu görmedim. Bu sabah da yoktu. Mutfak penceresinden deri ceketini giyip motosikletine binerken onu izledim. Kaskıyla onu görmek içimde tuhaf şeyler uyandırdı ve kısa süre sonra en sevdiğim yastığıma kısa bir ziyaret yaptım. Gerçi bu günlerde aynı kaşıntıyı gidermeyi başaramıyorum.

Saksıdaki bitkilerime bakıp onları fazla mı suluyorum yoksa az mı suluyorum diye düşünürken telefonum titredi.

Roma.

Ekranda sadece adını görmek bile midemi alt üst ediyor. Bir keresinde, bir anlık çılgınlıkla, acil durumlar için olduğunu belirten bir notla birlikte numaramı kapısının altına bırakmıştım. O da bana başparmağını yukarı kaldırarak bir mesaj atmıştı.

Harika. Roma. İlk sohbetler arasında pek de heyecan verici sayılmaz.

Oturmak isteyebilirsiniz.

Viktorya dönemi tiyatro kraliçesi gibi kanepeme yayılmış durumdayım zaten.

Biraz geç oldu.

Bir başka vızıltı.

Bu şekilde öğrenmek istemediğiniz için özür dilerim. Kendimi kaptırdım.

Baş parmağım, mesajın altında açılan bağlantının üzerinde duruyor.

Bu herif ne yapmış acaba? Hikayemizi gazetelere mi sattı? Yoksa kana susamış bir suç podcast'ine mi? Tanrım, umarım öyle değildir.

Ama tıklamamak bir seçenek değil. Sanki vücudumda en ufak bir öz kontrol kırıntısı bile kalmış gibi.

Tıklıyorum.

Sayfa yükleniyor ve bir dizi başlık gözüme çarpıyor. Ve Roman'ın birçok fotoğrafı. Kendi kendime söyleyeyim, kesinlikle çok yakışıklı görünüyor.

**İnternetin En Kötü Şöhretli Bekârı Aşık Olduğunu Söyledi
'Her Şey Yalanmış': Influencer İtirafıyla Milyonları Şok Etti
Her şeyi değiştiren kadın kim?**

Tanrım, umarım beni aramaya gelmezler. Bizim ailemiz basından uzak durmayı çok seven bir aile.

İkinci düşüncem ise Roman, tam bir salak herifsin.

Hikayesinin çılgın versiyonlarını okuduktan sonra sayfasına tıkladım. En üstte yeni bir video sabitlenmişti. Ve evet, tüm videolarını yeterince biliyorum, yenisini ilk bakışta fark ettim. Ne yapayım, bir kızın hüznü ve yalnız mastürbasyonları için erkek arkadaşını bir yerlerden bulması gerekiyor. İnsanları cezbetmek için sansasyonel bir başlık veya muhteşem karın kaslarının küçük resmi yok (ayıp!), ama şimdiden iki milyondan fazla izlenme var.

Kanepesinde oturuyor, biraz yorgun ve bitkin görünüyor ama bu onu sevimli kılıyor. Saçları biraz dağınık ve nerede olduğunu biliyorsanız çenesinde hâlâ hafif bir sarı morluk izi var.

Oynat düğmesine basıyorum.

"Merhaba," diyor ve hemen dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum çünkü sesi ona benziyor. İnternetteki abartılı karakteri değil, gerçek hali.

'Buna nasıl başlayacağımı gerçekten bilmiyorum... ama hepinizin şunu bilmesini istiyorum ki, ben kendimi tanıttığım kişi değilim.'

Ben ondan çok daha fazla terliyorum.

"Hayatımı bir fikir etrafında kurdum," diye devam ediyor, elini koyu saçlarının arasından geçirerek. "O mesafe disiplindi ve yalnızlık güç doğurur. O aşk ise... bilgisizler içindi."

Sen yalancı bir aptaldın. Ama en azından çekici bir aptaldın.

'Uzun bir süre bunun doğru olduğuna inandım. Ta ki inanmamaya başlayana kadar.'

Ekranıma kilitlenmiş gözlerimle çayımı höpürdeterek içiyorum.

'Yalnızlık bir şeref nişanı değil ve ben onu kırık kalbimi saklamak için kullandım. İnternette eklediğim bu bekârlık kültü hakkındaki görüşlerim değişti. Belki de hiç doğru bile değildi. Birçok insanı odaklanmak için yakınlıktan vazgeçmeye teşvik ederken, hepinize yalan söylüyordum. Barlarda benim kadar yalnız kadınlarla tanıştım ve bir geceliğine kendimi onlarda kaybederdim. Sadece bir geceliğine.'

Biliyorum ki mantıksız olsa da, içimde bir kıskançlık hissi var.

'Kendime sevgiye layık olmadığımı söyledim. Sevgiyi istemiyormuş gibi davranmanın daha güvenli olduğunu düşündüm. Bu yüzden bu kişiliğin arkasına saklandım. Bu bir yalandı.'

Ne yapıyor bu? Kendini tehlikeye atıyor.

'Sonra biriyle tanıştım.'

Dünyada kimse beni görmese bile yanaklarım kızarıyor.

'O muhteşem. Büyüleyici ve tam anlamıyla kaotik.'

Beni kamuoyu önünde sahipleniyor mu? Buna inanamıyorum.

"Onu tanıdığım için size bu hayatın," diye belirsiz bir şekilde işaret ediyor, "ulaşılacak bir şey olduğunu söylemeye devam etmem imkansız. Öyle değil. Hayranlarımın burada olmasının sebeplerinin çoğu için değil. İnternet dünyasının zehirli bir şekilde kaynayıp fikirleri ait olmadıkları yerlere yerleştirmesi gibi bir durum söz konusu değil."

Gözlerimden yaşlar sel gibi akıyor ve duyduklarıma inanamıyorum.

"Bundan daha fazlasını hak etmediğime inanıyordum," diyor. "Ama yanılmışım."

Kulübe hoş geldiniz. Çocukluk travmalarının geleceklerini kontrol etmesine izin veren, yanlış bilgilendirilmiş yetişkinler, buyurun içeri. Doğrusunu söylemek gerekirse, en akılda kalıcı başlık değil, ama ben de artık üye değilim.

‘Beni asla istemese bile.’ Kameraya odaklanıyor ve sanki sadece benimle konuşuyormuş gibi. ‘Bu bana her şeye mal olsa bile... onun muhteşem olduğunu bilmeyi hak ediyor. Tanışma şeklimize rağmen beni değiştirdiğini. Daha fazlasını hak ettiğimi.’

Nefesi kesildi ve boğazını temizledi.

'Sen de öyle.'

Başını sallayınca rahatladığını görüyorum.

'Eğer beni takip etmeniz size kaçınmacı bir aptal olma izni veriyse, lütfen yapmayın. Yanıldım. Benim kadar aptal olmayın.'

Bir duraklama.

'Artık rol yapmayı bırakıyorum.'

Video sona eriyor.

Her şeyi birkaç dakika boyunca düşünüp taşıyorum, bu sırada da bir paket duygusal destek amaçlı Party Rings şekerinin yarısını tüketiyorum.

Telefonum yine titredi.

Söylediklerimin arkasındayım.

Hiçbir şey beklemiyorum. Artık yalan söyleyemem.

Tüm hayatını mahvetti.

Benim için.

"O beni istemese bile," demişti.

Ne kadar aptal. Tabii ki onu istiyorum.

Peki, biz birlikte çalışabilir miyiz? Eskiden başarısız bir kiralık katil olan ve bekârlık sahtekarlığıyla geçinen adam?

Ne güzel bir çift olurduk!

Telefonumu bırakmak için kendimi zorluyorum. En azından yarı işlevsel bir yetişkin olma çabamda, acele etmemeye karar veriyorum. Kendimi onun kucağına atmaya ne kadar çok meyilli olsam da.

OTUZ DOKUZ

ROMA

İki gündür Maggie'den bir mesaj gelmesi umuduyla telefonumu kontrol edip duruyorum.

Ve onun mesajının olmaması, manşetlerden daha kötü. Öfke uyandıran manşetlerden ve dedikodulardan daha kötü.

Çok mu geç kaldım? Yoksa aramızdaki ilişkiyi kafamda çok mu abarttım?

Telefonum şu anda ses kapalı bir şekilde sehpanın üzerinde yüzüstü duruyor. Maggie'yi beklerken kontrol etmeye değdi, ama şimdi sadece çevrimiçi herkesten nefret yorumları ve gerçek hayatta tanıdığım kişilerden sorular alıyorum. Titreşim kapalı olmasına rağmen, ara sıra hayalet bir vızıltı duyuyorum.

Bunu her hayal ettiğimde parmaklarım kasılıyor.

Dairem hiç olmadığı kadar temiz. Stres nedeniyle yapılan temizlik genellikle kaygıyı azaltır, ama bu sefer elde ettiğim tek şey çamaşır suyu kokan bir ev ve ağrıyan dirsekler oldu.

Koltuğa yaslandım ve tavana baktım.

Banka hesabımda birkaç aylık geçimimi sağlayacak kadar para var, ama ondan sonra ne yapacağımı Tanrı bilir. Dünyanın kısa süre içinde bir sonraki skandala geçmesini umuyordum sadece.

Gerçeğin insanı özgürleştireceği fikri de böylece çürümüş oldu. Her şeyi anlattım.

Ben bekâr değildim.

Ben yalancı değildim.

Bir süre buna inandım, ancak görüşlerim değiştikten çok sonra bile platformumda yer almaya devam ettim.

Destekçilerinizin size ne kadar çabuk sırt çevirebileceği gerçekten şaşırtıcı. Ve en ufak bir zayıflık gösterdiğinizde sizi paramparça etme zevkleri de inanılmaz.

Sponsorluklar birer kaya gibi dibe çöktü, takipçilerin büyük bir kısmı da ayrıldı. Geriye kalanlar ise sadece dünyanın çöküşünü izlemek için kalmış gibiydi.

İki yıl önce tanıdığım bir kadın, cinsel ilişkiden sonra ağladığıma dair bir hikaye sattı. Bir diğeri, suçluluk duygusu beni kemirdiği için ilişkiyi bile bitiremediğimi söyledi. Başka biri de gerçek adımları kimseye söylememesi için ona yalvardığımı iddia etti.

Hepsi canımı yakmıştı ama sonuncusu en çok. Çünkü doğrudu. Koltuğun kenarından düşen bir mektupta adımları görmüştü.

Telefonu elime aldığım anda ekranda yüzlerce bildirim olduğunu gördüm.

Hepsini sileceğim. İnternette kaybolacağım ve her şeyden uzaklaşarak sonraki adımlarımı belirleyeceğim.

Önce Instagram'ı açıyorum, hesabımı siliyorum, sonra uygulamayı siliyorum. İçime çöken rahatlama hissi anında oluyor. Sonra TikTok. Sonra Threads. Podcast akışı. E-posta listesi.

Her biri bana defalarca emin olup olmadığını sorduğunda, evet'e tıklıyorum. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

Telefonu masaya, ekranı bana dönük şekilde koydum ve bakakaldım. Bildirimlerin olmaması, önceki karmaşadan neredeyse daha yüksek bir ses çıkarıyordu.

Beni çevrimiçi dünyaya geri çeken kırmızı noktalar veya yanıp sönen afişler yok. İster isteyeyim ister istemeyeyim, kimse dikkatimi talep etmiyor. Bana ulaşabilen tek kişiler kişisel numaramı bilenler ve bunlar da çok az sayıda.

Kahretsin.

Muhteşem.

Sırt üstü uzanıp, nefes egzersizlerine ve sessizliğin içine dalmaya odaklanıyorum.

Hapisten çıktıktan sonra dışarı adım atmaya benziyor, ya da en azından ben öyle hayal ediyorum. Dünyanın en kalabalık şehirlerinden birinde, dış dünyanın lanet olası telefonum aracılığıyla bana anında ulaşamaması sayesinde huzur bulabilmem inanılmaz.

Ve o sessiz mekânda Maggie'yi düşünüyorum. Ne kadar çabalasam da zihnime sızmasını engelleyemiyorum.

Doğrusu, ona İskoçya'da aşık oldum ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, aklımdan çıkaramıyorum. Çıkarmak da istemiyorum zaten. İstedğim şey, dairesine dalıp bana bir şans vermesi için yalvarmak.

Peki ya beni baştan beri kandırmışsa? Ya da tüm bu kaosu içinde gerçek bir yakınlık olduğuna beni inandırmaktan zevk almışsa? Şüphesiz ki o, genel kabul görmüş ahlak anlayışından tamamen farklı bir ahlak anlayışıyla yetiştirilmişti; ben onun için sadece bir araç mıydım?

HAYIR.

Maggie ile değil.

Onun samimiyeti taklit edilemez.

Benden bunu dünyaya duyurmamı hiç istemedi ve eğer bu durum sonucumuzu değiştirmiyorsa, onu suçlayamam.

Maggie beni uçurumun kenarına iten katalizör olabilir, ama zaten orada sallanıyordum. Maddi bağdan kopmak istemiyordum ve koptuğumda ne olacağından korkuyordum. Bu bölümden sonra daha fazlası olduğuna inanmalıyım.

Soru şu ki, dünyamı yakıp yıktıktan sonra yanımda durmak isteyecek mi?

Gece çökene kadar orada oturuyorum, gidecek başka yerim ve yapacak başka pek bir şeyim yok. Dışarıda insanlar hayatlarına devam ediyor, şehir hiç durmuyor. İşte bunda bir nebze huzur buluyorum. Şu anki sorunlarım çok büyük görünse de, zaman verin, hikayemde küçücük bir nokta haline gelecekler.

Telefonuma uzanıp Maggie ile olan mesajımı açıyorum.

Baş parmağım dijital klavyenin üzerinde duruyor. Topu karşı tarafın sahasına attığınızda ne dersiniz?

Yazıyorum.

Ve silin.

Tekrar yazın.

Tekrar silin.

"Kahretsin," dedim musluğu açıp parmağımı ılık suyun altına sokarken.

Yanma çok kötü değil ama fena halde acıyor. Kurabiye pişirmek nasıl bu kadar stresli olabilir ki?

Altıncı partiyi yapıyorum çünkü mükemmel olmaları gerekiyor. Yanmış şeker ve tereyağı kokusu havayı dolduruyor ve yangın alarminin henüz çılgılık atmaya başlamamış olmasına şükrediyorum.

Bunlar onun için.

Bu muhtemelen tamamen saçma, ama dairelerimiz arasındaki koridorun yarattığı uçurum hissini kapatmak için son bir çaba.

Telefonum tezgahın üzerinde hoparlörde açık. Büyükanne'nin sesi cızırtılı bir şekilde geliyor. "Sessizleştin. Şimdi ne yaptın?"

'Mükemmel değiller.'

Bir duraklama.

'Onları tekrar mı yaktınız?'

'Hayır, ama yüzeyinde yeterince çikolata parçacığı yok.'

'Roman, oyalanmayı bırak.'

'Oyalama yapıyorum.' Belki de yapıyorum.

"Evet, haklısın. Bu kız kurabiyelerin mükemmel olup olmamasına zerre kadar aldırmış etmeyecek," diyor. "Önemli olan jest, Mary-beeding-Berry'i etkilemek değil."

'Mükemmel olmalarının bir zararı olmaz.'

Büyükanne içini çekti. "Ah, çok aşık olmuşsun."

Tezgaha yaslanıp, acıyan parmağımı oynatarak ikram tepsisine bakıyorum. 'Evet, öyleyim. Ve gerginim.'

'İyi.'

'İyi?'

'Gerginlik, bazı şeyleri önemsediğinizin bir işaretidir.'

Fırını kapatıyorum ve kurabiyelerin elimden gelenin en iyisi olacağını kabul ediyorum. 'Ya hayır derse? Kalbim kırılacak.'

'Kırık bir kalp, hâlâ hayatta olduğunu kanıtlar. Dairende oturup internette tuhaf tiplere hikayeler anlatmaktan daha iyidir. Eğer o doğru kişi değilse, bir başkası mutlaka bulunur.'

'İşte o, büyükanne.' Kabul etmek ne kadar çılgınca olsa da, bunu iliklerime kadar hissediyorum. Maggie, beni arabasına atıp İskoçya'ya doğru hızla yola çıktığı andan beri beni tamamen etkisi altına aldı.

'Bu kadar korkak olma da kurabiyeleri al. Yoksa ben alırım.'

Tanrım. Hayır. Saate baktım. Sonra da kurabiyelere.

Kahretsin.

'Tamam. Gidiyorum.'

"Güzel. Eğer kapıyı yüzüne çarparsa, buraya gel ve kurabiyelerini benimle paylaş. Şimdi git bakalım."

Telefonu kapatıyor ve ben inliyorum.

Ya şimdi ya da asla.

Maggie'nin kapısı benimkinden sadece sekiz adım ötede, ama oraya vardığımda ter içinde kaldığıma bakılırsa sanki altı mil uzaktaymışım gibi geliyor. Kurabiye tabağını bir izci kız gibi sıkıca tutuyorum, ama onların özgüveninden yoksunum. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, kalp krizi geçireceğimden hafifçe endişeleniyorum ve gerçekten de onun kapısının önünde ölmek istemiyorum.

Nefes almak.

Bunu başarabilirsin. Çok daha korkutucu şeyler başardın.

Bunun doğru olduğuna ikna olmadım. Eddie'nin bana bıçakla saldırması bile, kendimi duygusal olarak riske atmaktan biraz daha az stresliydi. Kapıyı yüzüne kapatmayı seçebilir. Tıpkı büyükannem hariç herkesin yaptığı gibi beni bir kenara atabilir.

Elimi kaldırıyorum, sonra indiriyorum.

Tekrar yükseltin.

Sonunda kapıyı çalıyorum.

Tabak, onu o kadar sıkı tutuyorum ki, hareketsiz kalıyor. Kapının diğer tarafında gelen sürtünme sesi çenemi sıkıkmama neden oluyor.

Kapı geriye doğru açılıyor ve o orada. Santimetrelerce ötede.

Maggie'nin üzerinde omuzundan kaymış, bol bir tişört var, kıvrıkcık saçları da karmakarışık. Gözlüklerinin üzerinde ise aceleyle aldığı yerden çıkmış bir parmak izi lekesi var.

Onu gördüğümde, evimin sıcaklığını hissediyorum.

'Roma?'

Yutkunuyorum ve elimi uzatıyorum.

'Komşunum ben, Roman. İşsiz, eski bir pislik.' Tabağı hafifçe kaldırdım. 'Sana kurabiye yaptım.'

Önce kurabiyelere, sonra da bana bakıyor.

'Ne yapıyorsun?'

Boğazım titriyor ve bir elim dışarıda, diğer elim tabakla orada öylece dururken kendimi aptal gibi hissediyorum. 'Kendimi tanıtıyorum, tıpkı sizi ilk gördüğümde yapmam gerektiği gibi. Eğer kafam kendi kıcımda bu kadar derine gömülmemiş olsaydı, nasıl yeniden başlardım, işte öyle başlıyorum.'

Kapı çerçevesine yaslanıp yüzümü incelerken kaşları kalktı.

"Kurabiyeleri çok severim," diyor elini uzatıp elimi sıkarken.

'Ben Maggie, eski başarısız bir kiralık katil ve yamuk çoraplar ören biriyim.'

Sözlerini kullanış biçimi beni donduruyor. "Eskiden" derken, artık başarılı bir kiralık katil misiniz demek mi?

"Bu bir sorun olur mu?" diye soruyor.

Bunu düşünüyorum. Eğer ailesinin izinden giderse, onunla birlikte olmak istemeye devam eder miyim? Aklım hayır diyor, ama kalbim beynimin ne düşündüğünü umursamıyor. Durumu kontrol etme sırası ona da gelmişti ve bakın bu beni nereye getirdi.

'Eve kanlar içinde geldiğinde senin için banyoyu hazırlayacağım. Umurumda değil, Maggie.'

Aldığı o ufak nefes, midemi alt üst ediyor.

'Eski derken, artık değilim demek istiyorum. Sadece sıkıcı bir ofis işinde sıradan bir sekreterdim.'

O kadar büyük bir rahatlama hissettim ki, kahkaha attım.

'Gerçekten her şeye yeniden başlayabileceğimizi düşünüyor musun? Seni kaçırmış olmama rağmen?'

Sırıttım. "Beni istediğiniz zaman kaçırabilirsiniz, Prenses. Kablo kelepçelerini kendim getireceğim."

Gülümsemesi ruhumu aydınlatıyor, sonra da o kadar yaklaşıyor ki, tavandaki berbat ışıkların gözlerinde parıldadığını görebiliyorum.

Kollarını boynuma doladı, kurabiye yere düştü. "Bir dahaki sefere beni kaçırırsan nasıl olur?"

Aman Tanrım, tek bir iğrenç cümleyle beni nasıl da mahvedebiliyor.

Kurabiyeleri kapısının içindeki komodinin üzerine bıraktım ve onu duvara yaslayıp çenesini elimle kavradım.

"Yan komşun olmak işkence gibiydi," diye mırıldandım. "Tam burada olduğunu bilmek ve seninle konuşamamak."

Yüzümü inceliyor. 'Bundan emin misin? Kim olduğumu biliyorsun. Her şey güllük gülistanlık değil.'

‘Maggie. Tamamen hazırım. Ne olursa olsun, bunu başarmak istiyorum. Bu, İskoçya'ya taşınmak ve senin çok hevesli, biraz da korkmuş yardımcın olmak anlamına gelse bile.’

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "İskoçya'ya taşınmamıza gerek yok. Sonunda babama karşı çıktım. Artık kurtuldum."

'Oh, çok şükür.'

Bir an bile daha bekleyemem. Çenesini hafifçe kaldırarak, dudaklarımız duygu seline kapılarak buluştu. Maggie, kıvrıcık saçları ve en tatlı iniltileriyle bana sarıldı. Ellerimi saçlarının arasına kaydurdım, kendimi onun içinde kaybettim.

‘Prencesim,’ diye fısıldadım. ‘Seni çok özledim.’

Nefes nefese sırtarak, tişörtümün önünden beni içeri çekti.

'Hemen buraya gel.'

Ve onu takip ediyorum, tam olarak olmak istediğim yerde olduğumu biliyorum.

KIRK

MAGGIE

BİRİNİN BÜYÜKANNESİYLE TANIŞMAK, ANNE BABASIYLA TANIŞMAKTAN çok daha korkutucu.

Anne babaların hâlâ müstakbel kayınpeder ve kayınvalidelerine kanıtlayacak bir şeyleri var. Büyükanneler her şeyi görmüş, her türlü zorluğun üstesinden gelmiş ve artık kimi gücendireceklerini umursamaya vakitleri kalmamış durumda.

Dolayısıyla, kapısına vardığımızda doğal olarak çok korkmuş durumdayım.

Bir elimde oldukça güzel bir viski şişesi, diğer elimde de bir pasta kutusu var ve kendimi adeta kraliyet ailesiyle görüşmeye gidiyormuş gibi hissediyorum.

Roman'la sadece birkaç haftadır birlikteyiz ve onu büyüten kadınla tanışmaktan kaçınamam. Özellikle de onu benim hayatıma bu kadar sert bir şekilde soktuğum düşünülürse.

Zili çalmadan önce bile büyükannesi kapıyı açıyor. Küçük yapılı, keskin bakışlı ve şimdiye kadar gördüğüm en çılgın desenli hırkaya sarınmış. Ben de onu istiyorum. Saçları beyaz ve düzgün dalgalar halinde, bana muzip bir gülümseme atıyor.

Sanırım ona şimdiden aşık oldum.

"Sen o kız olmalısın," diyor.

'Tanıştığımıza çok memnun oldum, Eleanor. Bilge bir adam gibi hediyelerle dolu bir şekilde geldim, ama sizi temin ederim ki ne bilgeyim ne de penisim var.'

Daha evin içinde bile değil, üstelik erkek arkadaşımın büyükannesine "penis" kelimesini söyledim. Kahretsin, Maggie.

Hafifçe kıkırdadı ve beni içeri çekmek için elini uzattı. "Ah, seni şimdiden sevdim. Roman seni sürükleyip götürmeden önce içeri gel."

Roman'ın yüzü kızardı ve mırıldandı, 'Gran...'

Elini sallayarak onu uzaklaştırdı ve beni içeri sürükleyerek tatlı bir şekilde dekore edilmiş oturma odasına götürdü. Renkler, onun gösterişli kıyafetinin yanında sönük kalıyordu. "Oğlum, sen çaydanlığı ocağa koyabilirsin. Sen çay yaparken ben de Maggie ile tanışırım."

'Ya da,' diye karşılık veriyorum, 'İçine biraz viski katılmış kahve içebiliriz.'

Eleanor beni inceliyor. 'Ya da, kahvesiz de alabiliriz.'

Roman bize başını sallayarak, "Üç viski geliyor," dedi.

Kulübesi mobilya cilası ve çiçek kokuyor. Beni oturma odasına götürüyor; her yerde örgü battaniyeler var ve televizyonda çok ciddi bir suç draması gibi görünen bir şey açık duruyor. Ciddi olduğunu anlıyorsunuz çünkü ya suçu ya da öncesi ve sonrası gösteren bir programdaki "öncesi"ni ifade eden o kasvetli mavi tonunda.

"Otur," diyor.

Ve kaçınılmaz küçük konuşma boşluğu, önümde kocaman bir ağız gibi açılıyor. Ne diyeceğim? Merhaba, bir zamanlar torununuzu kaçırap eski eşimi domuzlara yedirmiştim.

Hayır. Bu işe yaramaz.

Bunun yerine, doğrudan bir hobi başlatma sorusuyla konuya giriyorum: "Hırkanızı ve battaniyelerinizi çok beğendim. Bunların hepsini kendiniz mi ördünüz?"

'Evet, yaptım. Elleri meşgul tutuyor. Ve zihni de. Roman'ı doğru yolda tutmak için zihni zinde tutmak lazım.'

Ona hoşgörölü bir gülümsemeyle bakıyor.

En kaliteli ipliği nereden alabileceğimizden, en sevdiğimiz dikiş tekniklerinden ve komşusunun yeni doğan bebeği için nasıl bir battaniye ördüğünden konuşmaya başladık. Roman, konuşmadan biraz şaşkın bir şekilde bizi izledi, ta ki konu polisiye dizilere dönene kadar. Ben farkına varmadan, üçümüz de olay örgüsündeki mantık hatalarını incelemeye ve izlediğimiz yeni dizinin nasıl biteceği konusunda tartışmaya başlamıştık.

Bu hareketli küçük kulübede, aradığımı bilmediğim bir sıcaklık ve samimiyet buluyorum. Roman ve büyükannesi birbirleriyle şakalaşsalar da, söyledikleri her şeyin altında saf bir sevgi akıntısı var.

Bir noktada, cipslerin sandviçlere yakışıp yakışmadığı konusunda hararetli bir tartışmaya dalmışken—ki kesinlikle yakışıyor—ve birkaç yudum viski içmişken, Eleanor uzanıp elimi okşadı ve "Onun için iyisin, biliyor musun?" dedi.

Hiçbir konuda iyi olduğum söylenmedi bana. Yani, yatak odası dışında. 'Öyle miyim?'

'Ah evet. Mutlu.' Mutfakta tabaklara pasta dolduran adama bakıyor. 'Ve onu tekrar mutlu görmek için uzun zamandır bekliyordum.'

Akşam karanlığı çökerken televizyona teslim oluyoruz, Roman kanepede omzuma kolunu atmış bir şekilde Only Connect'i izliyoruz, soruların çoğuna cevap veremiyoruz.

Eleanor sandalyesinde uyuklarken, adam fısıldayarak, 'Ne düşünüyorsun?' diye sordu.

'Böylesine harika bir kadının yanınızda olması sizin için büyük bir şans olduğunu düşünüyorum.'

Roman'ın kulakları pembeleşiyor.

Dudaklarıma bir öpücük kondurmadan önce, "Bizim tarafımızdasın," diye mırıldandı.

KIRK BİR

ROMA

ZÜMRÜT YÜZÜK CEBİMDE NE KADAR UZUN SÜRE KALIRSA O KADAR ÇOK acıtıyor. Maggie'nin gözlerinin yeşilini hatırlatan bir yüzük bulmam aylarımı aldı.

İki haftadır o küçük kadife kutuda sıkışıp kalmış durumda, çünkü Maggie'ye hayatının geri kalanını benimle geçirmesini nasıl teklif edeceğimi bulmaya çalışıyorum. Bir yıl önce, harika bir kadından hayatını benimle geçirmeye söz vermesini istemeye hazır olacağıma inanmazdım. Ve onun evet deme ihtimalinin gerçekçi olduğuna da hiç inanmazdım.

Park bu akşam çok hareketli, alçak sonbahar güneşi kırmızı ve altın sarısı yaprakların arasından parıldıyor. Maggie'nin parmakları benimkilerle kenetleniyor ve bu mükemmel uyumu asla sevmiyorum. O kıymetli metal yüzüğü hemen orada tutmak için sabırsızlanıyordum. Maggie'ye ölene kadar ona tapacağıma dair söz vermek için.

"Muhabbet kuşlarını görmeyi dört gözle bekliyorum," diyor Maggie yürürken, ben evlenme teklifi etmeye hazırlanırken içimde kaynayan gerginliğin farkında değil. Her şeyin mükemmel olmasını istiyorum.

'Eminim onlar da seni görmek için sabırsızlanıyorlardır.' Onun hayvan sevgisine ortak olmaktan çok hoşlanıyorum. İster tüylü olsun ister kuş. Yürüyüşlerimiz her zaman köpeklerin suratlarını okşama veya Maggie'nin kuşları beslemek için cebinden tohum torbaları çıkarmasıyla kesintiye uğradı.

Londra'yı yuva edinmiş küçük yeşil papağanlara karşı özel bir sevgisi var. En sevdikleri ağacın yanındaki bankta geçirdiğimiz saatler o kadar çok ki, sanki popolarımızın şekline benzeyen çukurlar oluşmuş gibi.

Kilit ekranım aklıma gelince gülümsüyorum. Maggie, Evde Tek Başına filmindeki kuş kadına benziyor, ama güvercinler yerine yeşil tüylü bir bulutla çevrili. Bayılıyorum buna.

Onu seviyorum. Bunun aşk olduğunu kendime itiraf etmem uzun zaman aldı. Aşk hakkındaki düşüncem geçmişimle o kadar kopuktu ki, bu duygu beni sardığında gerçek olup olmadığından şüphe ettim.

Bu aşk, hatırladığım tek gerçek aşktan çok farklıydı. Büyükanneyle olan aşkım. Maggie'ye karşı hissettiklerimin aşk olduğunu anlamak zordu. Arzu vardı. Ve saplantı da. Ve onunla birlikte olmadığım zamanlarda, aklımdan başka hiçbir şey geçmiyordu. Bunun sadece bir hayranlık olmadığını kendime inandırmam biraz zaman aldı ve Maggie'nin bana karşı gerçekten sevgi duyabileceğine inanmam daha da uzun sürdü.

Biz yürürken Maggie kuşlardan bahsediyor. Yanakları pembeleşmiş, gözleri ıslık ıslık parlıyor. Sanki içinden bir canlılık fışkırıyor ve dünyamı çok ihtiyaç duyduğu bir renkle dolduruyor.

Hâlâ "Seni seviyorum" demedik. Ona kurabiye pişirip yeniden başlamalarını istediğim günden altı ay geçti bile.

Şu an hissetmediğim için değil, hiss ediyorum. Ama duygularımı anlamam çok uzun sürdüğü için, bunu nasıl gerçekleştireceğimi bilmiyorum. Maggie'nin ailesini tanıdığım kadarıyla, onun da büyürken bu duyguları pek yaşamadığını düşünüyorum.

Bunu ilk kez evlenme teklifi ettiğim an söylemek istemiyorum. Sadece söylenmesi gereken bir şey değil, gerçekten de bunu kastettiğimi anlamasını istiyorum.

'Maggie,' dedim, durup elini çekiştirerek bana doğru dönmesini sağladım, kaşları merakla çatılmıştı.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

'Evet.' Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Ya karşılık vermezse? 'Sana söylemek istediğim bir şey var.'

Dişleri alt dudağını sıyırdı. "Bana her şeyi söyleyebilirsin."

'Biliyorum. Doğru zamanı bekliyorum ama ne zaman geleceğinden emin değilim.'

Bana doğru yaklaştı, kollarını boynuma doladı ve burnumun ucuna bir öpücük kondurdu. "Eğer senin hakkında düşündüğüm şeyden bahsediyorsan, ben de ne zaman olduğunu anlamaya çalışıyordum. Tanrım, ne kadar da berbat bir haldeyiz, değil mi?"

‘Sen benim karmaşamsın ve seni başka türlü istemezdim.’ Gözlerinde kaybolurken nefesim titriyor, güneş gözlüklerinden yansıyor.

Maggie gülümseyerek, "Beni kabul etmekten başka seçeneğin yok," diyor. "Seni yatağıma bağlamaktan çekinmeyeceğimi biliyorsun."

Lanet etmek.

Kızımın ne kadar doyumsuz olduğuna asla doymayacağım.

‘Seni seviyorum, Maggie.’ Kelimeler ağzından döküldü ve döküldükçe stres de dağıldı. Yüzünün aydınlanmasıyla birlikte tüm o gerginlik kayboldu.

'Ben de seni seviyorum. Her şeyden çok.'

Sanki ruhumun altına bir roket ateşliyor, beni gökyüzüne fırlatıyor. Üç küçük kelime. Ve yine de, tüm dünyam genişliyor gibi hissediyorum.

Onu kendime doğru çekiyorum, dudaklarının tatlılığında kayboluyorum, tüm hislerimi dudaklarımızın birleşmesine döküyorum, tam o sırada bacaklarımızın arasından bir şey fırlayıp beni geriye doğru savuruyor.

Şaşkın ve sinirli bir halde, neler olup bittiğini anlamak için arkamı döndüm; karşımda Maggie'nin kocaman bir İngiliz Çoban Köpeğini okşamak için çömeldiğini gördüm.

"Aman Tanrım, Roman! Şu bebeğe bak."

Bebeğim, yalan! Köpek ayağa kalksa benim boyuma gelirdi. Hızımı kaybetmek istemediğim için banka doğru bakıyorum. Maggie'ye onun benim için ne kadar önemli olduğunu söylemek istiyorum. Bu yüzüğü parmağına takıp, onu sonsuza dek seveceğime söz vermek istiyorum.

Ama o, dirseklerine kadar tüy ve salyaya bulanmış durumda ve her anından keyif alıyor. Bu yüzden gülümsüyorum ve onunla birlikte bu oldukça sevimli hayvanı okşamaya ve sahibiyile sohbet etmeye başlıyorum; sahibi bize hayvanının neredeyse her detayını anlatıyor.

Sonunda yollarına devam ediyorlar. Tam Maggie'yi banka doğru çekmek üzereyken telefonu çalıyor.

"Eliza," diyor.

En sık gördüğümüz aile üyesi, çünkü ara sıra Londra'da oluyor. Nedenini hiç sormam. Bilmek de istemem. Maggie kaşlarını çatarak dinlerken beklerim.

Maggie, "Yakınlarda," diye ekliyor. "Ve durum acil."

Kahretsin. Bu kadın bizden ne istiyor acaba?

"Bekleyebilir mi?" diye soruyorum, parmaklarım cebimdeki kadife kutuya dokunuyor.

Maggie dudağını ısırđı. Aile şirketini terk etmişti ama ailesini terk etmemişti. Ve bu da Eliza. Eliza'nın ne zamandan beri herhangi bir konuda yardıma ihtiyacı vardı ki?

Bana bakıyor, şimdiden özür diliyor.

'Acil olmasa acil demezdi. Nasıl biri olduğunu biliyorsunuz.'

'Biliyorum.' Sesim yumuşuyor. 'Elbette gidebiliriz.'

Biz kendimizi neyin içine sokuyoruz böyle?

Eliza, Hamiltonların telefonlarında bulunan güvenli uygulama aracılığıyla bize koordinatları gönderiyor ve kameralardan kaçınmak için kullanılmayan bir fabrikanın arkasındaki arka yoldan gitmemizi söylüyor.

Bu bile midemi bulandırıyor.

Bundan hayırlı bir şey çıkmaz.

Maggie bileğimi daha sıkı kavradı. "İçeri girmek zorunda değilsin. Ne yaptığını bilmiyorum ama benim için asla yalan söylemek zorunda kalmanı istemiyorum."

Kaçmak cazip geliyor, ama Maggie'nin ailesinin kim olduğunu biliyorum. Ve kendimi ona adamak, dolaylı olarak her zaman onlarla iç içe olacağım anlamına geliyor. Onun ailesi benim ailem olacak. Bir kere başladım mı, artık geri dönüş yok.

'Ben de varım, Prenses. Sen giriyorsan ben de geliyorum.'

Kırık arka kapıdan içeri girer girmez koku burnumuza çarpıyor ve dışarıda park etmiş paslı minibüsü görüyoruz. Boğazınızın arkasını kaplayan o keskin, bakırımsı koku. Beni doğrudan İskoçya'daki düğün gecesine götüren bir koku.

Eski binanın derinliklerine doğru ilerlerken, tepede projektörler titriyor. Elektrik bile olmasına şaşıyorum. Zayıf, bulanık ışık, nemli, küflü duvarları ve betondaki ıslak lekeleri vurguluyor.

Bir köşeyi dönüp açık bir alana giriyoruz.

Ve işte orada.

Eliza Hamilton.

Kanla kaplı bir melek gibi görünüyor ve sanki bir suç mahalline değil de bir bara girmişiz gibi gülümsüyor.

Yerdeki ceset gözden kaçmaz. Son derece büyük ve tam olarak sağlam değil. Kafası sola doğru yuvarlanmış, kırmızı kenarlı bir motorlu testerenin yanında duruyor. Pille çalışıyor. Ne kadar verimli.

Kollar ve bacaklar da parçalara ayrılmıştı. Kusmuk boğazımın arkasına çarptı, acı ve yakıcıydı.

Odanın ortasındaki gider deliği açık duruyor, içine bir insan sığamayacak kadar küçük.

Tek parça halinde.

Maggie birdenbire durdu, eli neredeyse acı verecek kadar benimkini kavradı.

‘Eliza, sana artık bu işe karışmak istemediğimi söylemiştim. Tehlikede olduğunu düşünmüştüm.’

‘Gerçekten yardıma ihtiyacım olmasaydı, bunu istemezdim, biliyorsun.’

Maggie yapmacık bir kahkaha attı. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Eliza'nın gözleri Maggie'nin yüzünden benim yüzüme kayd.

‘Şey... Roman'ın yardımına ihtiyacım var.’

Ah.

Maggie, "Ondan bunu yapmasını isteyemezsin," diyor. "Onu bu işe karıştıramazsın."

Eliza, sanki yakın zamanda canlı bir varlık değilmiş gibi gövdeyi belirsiz bir şekilde işaret ederek, "Bu herif çok büyük, hareket ettiremiyorum ve motorlu testeremin de şarjı bitti. Lavaboya atılması gerekiyor ama bu şişman herif daha fazla parçaya ayırmazsam sığmaz," dedi. "Bacaklarını, kollarını ve kafasını koparmayı başardım ama bu lanet şeyi tek başıma hareket ettiremiyorum ve sabah olmadan burayı temizlemem gerekiyor. Cesedi başka bir yere götürmem gerekecek. Muhtemelen domuzlara geri götüreceğim, bu da çok sinir bozucu çünkü hafta sonu için buradaki spaya rezervasyonum var."

Sinirli ve sert bir şekilde konuşuyor. Ölüm konusunda bu kadar kayıtsız olmayı hayal bile edemiyorum.

‘Roman. Bunu yapmak zorunda değilsin—’ diye başlıyor Maggie.

Zaten öyleyim.

Montumu çıkarıp kollarımı sıvıyorum, beynimin "kesinlikle hayır" diye bağırmasına rağmen. Çok geç. Maggie için, dolayısıyla Eliza için her şeyi yapardım.

'Sorun yok bebeğim. Bu benim için ilk deneyim değil, değil mi? Senin için her şeyi yaparım. Her şeyi.'

Eliza'nın yüzü ışıldıyor. "Senden hoşlandığımı biliyordum."

'Bunu gerçekten kastediyor olamazsın.' Maggie, tabak kadar büyük gözlerle bana bakıyor.

Ona bakıyorum, kız kardeşiyle tartışmaya hazırlanıyor, beni koruyacak.

Ve Maggie'nin bunu bilmediğinin farkındayım.

Bir cesedi gömmesine yardım ederdim.

Kahretsin, onun için birini öldürürdüm.

'Sözlerimin her birinin arkasındayım.'

Çünkü hangi ailede doğmuş olursa olsun, beni seçti. Ve eğer onu sevmek, müstakbel baldızım için ara sıra ölü bir adamı döküntü bir minibüse yüklemek anlamına geliyorsa, o zaman hayatımı yalan söyleyerek kazanmaya alışkın olmam iyi bir şey.

Eliza'ya, "Ne düşünüyoruz biz?" diye soruyorum. "Aramızda ağırlık kaldırma yarışması mı yapalım?"

'Umarım spor salonuna gitmişsindir dostum. Adam inanılmaz ağır.'

Maggie inledi.

"En azından berbat biri miydi?" diye soruyor.

Eliza, "En kötüsü," diye yanıtlıyor ve kız kardeşler arasında anlamlı bir bakış geçiyor.

Maggie'nin gözleri, kan gölündeki insan ceset yığını üzerinde gezindi. 'Güzel.'

Gövdenin kalan kısmının altına kollarımı geçirip Eliza'yla aynı anda kaldırıyorum. Başının bir zamanlar bulunduğu yerdeki iltihaplı, etli yaraya bakmamaya çalışıyorum. Kemik var orada.

Kusmukla mücadele etmek, ölü adamın ağırlığından daha çok beni yoruyor.

Sırtı dik. Karın kaslarını içeri çek. O araca binene kadar bunu düşünmemeye çalış.

Eliza, bu yoğunluğa gülümseyerek baktı. "Teşekkürler. Sana bir iyilik borçlu olacağım."

'Bunun Maggie ve bana tekrar yansımamasına dikkat edin.'

Arka kapıya yaklaşırken, "İşimde iyiyim," diye homurdandı. "Madem konu açıldı, gözden düşmenizden sonra ne yapıyorsunuz? Geçimini sağlamak için Londra'da yardıma ihtiyacınız olursa her zaman biraz güce ihtiyacım olabilir."

‘Teşekkür ederim, ama hayır teşekkür ederim. Bunu sevgi için yaparım, para için değil. Başkalarına sosyal medya konusunda yardımcı oluyorum. En azından yıllarca içerik üretmem tamamen boşa gitmedi.’

Eliza, yüzünde tiksinti ifadesi belirmeden önce, "Ne kadar sıkıcı," diyor. "Lanet olsun, altına işemiş. İğrenç."

"İşte bu mu seni iğrenç bulduğun kısım?" diye homurdandım ara sokağa vardığımızda ve Maggie arkamızdan gelip minibüsün kapısını açtı. Paslı dış yüzeyine rağmen, içi metal levhalarla kusursuz bir şekilde kaplanmış ve brandalarla örtülmüştü.

Eliza, onu arka tarafa doğru iterken, "Biraz sola," diyor. "Şey, şu yapışkan şeye dikkat et."

Onu içeri attığımızda ve minibüsün kapısını kapattığımızda Maggie öğürmeye başladı.

Eliza kanlı ellerini çıırttı, kendinden memnun görünüyordu. "Harika. İşe yarayacağını biliyordum."

Planladığım romantik öğleden sonra böylece suya düştü.

KIRK İKİ

MAGGIE

BANYODAN ROMA USULÜ DUŞ ALIRKEN BUHAR YÜKSELİYOR. DUŞTAN çıktıktan sonra hâlâ sıcak su kalmış olmasına şaşırdım. Akşamın kirini üzerimden yıkamak epey zamanımı almıştı.

Kanlı Eliza.

Gerçekten.

Aile şirketinde daha fazla sorumluluk üstlendi ve bunu büyük bir şevkle yapıyor. Ama ben de sınırlarımı güçlendirmek zorundayım. Bana ölü bedenler sunarken onun sınırlarımı hiçe saymasına izin vermek benim için çok kolay.

Roman'ın tişörtlerinden birini giyip dairemizde dolaşıyorum. Eşyalarının benimkilerle yan yana durduğunu her gördüğümde hâlâ rüya gibi geliyor. Protein tozu, Costco boyutundaki mini tarçınlı çörek paketimin yanında. Cüzdanı da anahtarlarımla birlikte kaseye atılmış.

Bayıldım.

Onu çok seviyorum. Her zaman benden önce yataktan gizlice kalkıp beni sıcak bir fincan çayla uyandırmasını seviyorum. Birkaç hafta önce taşındığından beri tek bir kıyafet bile yıkamak zorunda kalmadım. Yaptığım her yemek için bana teşekkür etmesini ve dışarıdan yemek sipariş etmek istediğimde beni şımartmasını seviyorum. Spor salonunda biraz daha fazla çalışması gerekecek olsa bile.

Beni dünyanın en kıymetli şeyiymişim gibi kucaklamasına bayılıyorum. İsteyken bana sevimli köpek ve kedi memleri gönderiyor çünkü bunun beni gülümsettiğini biliyor.

Ceketi koltuğun arkasında asılı duruyor ve ben onu alıp kapının yanındaki askılara asıyorum.

Bacaklarıma sert bir şey çarptı. Telefonu mu? Elimle uzanıp küçük bir şeyi kavradım.

Onu kutudan çıkarırken midemde bir heyecan dalgası belirliyor. Yeşil bir yüzük kutusu.

Roman, kalçalarının etrafına gevşekçe sarılmış bir havludan başka hiçbir şey giymeden oturma odasına girer. Koyu renk saçları şakaklarının yakınında kıvrılır.

'Aman Tanrım. Maggie... bunu bulmaman gerekiyordu.'

Kalbim göğüs kafesimden dışarı fırlamaya çalışıyor.

'Bu, düşündüğüm anlama mı geliyor?'

Odayı geçip yüzümü ellerinin arasına aldı, teninde hâlâ damlacıklar vardı.

'Eğer bunun hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istediğim anlamına geldiğini düşünüyorsan, o zaman evet.'

Kusursuz yüzüne baktıkça gözlerim doldu.

'Gerçekten mi?' diye fısıldadım. 'Emin misin? Bugünden sonra tereddütlerin olabileceğini düşünmüştüm. Sınır tanımayan, cinayet eğilimli akrabalarım var.'

"Tam olarak neyle geldiğini biliyorum," diyor çeneme öpücükler kondururken. "Yine de seni seçiyorum. Her gün. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

Gözyaşlarım istemsizce akıyor. Roman bana kendimi yeterince iyi hissettiriyor.

'Bu bir evet mi?' diye mırıldandı dudaklarımın arasından.

'Lanet olsun, evet.'

Beni kollarına alıp sertçe öptü, dilinin hareketleri arasında ikimiz de gülüyorduk.

Kutuyu alıp açmak için yeterince geriye çekiliyor.

Yüzük ışığı yansıtıyor, nefesimi kesen, muhteşem bir şekilde yerleştirilmiş zümrüt taşı var. Kusursuz.

Yüzüğü parmağıma takıyor ve dizlerinin üzerine çöküyor.

'Gelecekteki eşim.'

O kelimeyi neredeyse saygıyla söyleme biçimi, içimde bir ürpertiye neden oluyor.

Bulanık gözyaşlarımın arasından elime bakıyorum.

'Seni her gün güldüreceğim. Kendini sevilmiş hissetmeni sağlayacağım. Bir daha yastığını okşamana gerek kalmayacak kadar çok orgazm yaşamayı

sağlayacağım. Tabii istersen, o zaman da bunu yaparken kulağına müstehcen şeyler fısıldayacağıma yemin ederim.'

O bana doğru yaklaşırken, elleri bol tişörtümü yukarı doğru bastırıp dudakları tenime değene kadar gülüyorum.

'Roman,' diye fısıldadım, ellerimi gür saçlarının arasına geçirirken.

'Nişanlığının tadına bakmak istiyorum.'

Aman Tanrım, inanılmaz! Bunu söylerken çıkardığı hırıltı beni eritiyor.

Tüm olumsuzluklara rağmen, bunu başaracağımıza inanıyorum. Hayatı gülerek, severek ve yaşlanıp kırış kırış olana kadar birlikte geçireceğimize inanıyorum.

Dudakları ilahi bir sıcaklıkla üzerimde ve dilinin kıvrımlarıyla saniyeler içinde kayboluyorum.

Aman Tanrım, onun diline bayılıyorum. İzin veririm iki dakika içinde orgazm olacağım. Ama daha fazlasını istiyorum.

Geri çekildim ve bana baktığında yüzünde oluşan o üzgün ifadeyi görünce neredeyse cesaretimi kaybettim.

"Beni yakalayabilirsen, benimle sevişebilirsin," diye fısıldadım, sesimde şımarık bir tını vardı.

Gözlerinin kararması, onun daha karanlık, daha baskın tarafını ortaya çıkarmak için tam doğru noktaya dokunduğumu gösteriyor. Koşmaya başlamadan önce bir an nefes nefese birbirimize bakıyoruz.

Daire küçük ve koşacak pek yer yok, bu yüzden o bana doğru hamle yaparken kendimi kanepenin üzerinden attım, dizlerimin üzerine yuvarlandım ve yatak odasına doğru koştum.

'Maggie. Seni yakalayacağımı biliyorsun. Teslim olursan, sana karşı daha yumuşak davranırım.'

Yatağa doğru giderken gülüyorum ve ona kalçamı gösteriyorum. "Belki de sertleşmeni istiyorum."

'Prensesim, bunun pişmanlığını yaşayacaksınız.'

'Umarım öyledir. Göster bana neler yapabileceğini, nişanlığım.'

Yere serilmiş bir kazağa takılıp düşüyorum, o da bana doğru atılıyor, Roman'ın parmak uçları tişörtümü çiziyor, ben de kendimi toparlayıp ondan sıyrılıp oturma odasına doğru koşuyorum. Adrenalinim yükselirken arkamdan ayak sesleri gürliyor.

İki adım daha attıktan sonra eli tişörtümün arkasına yapıştı ve beni sert bir göğüs duvarına doğru çekti. Bir ara havlusunu kaybetmişti, muhteşem sertleşmiş penisi sırtıma saplanmıştı.

Saçlarıma elini daldırıp beni kanepeye doğru eğdiğinde gülüyorum. İçime gireceğini bekliyordum ama çıplak kalçama sert bir tokat atarak nefesimi kesti.

"Roman!" diye çığlık attım.

'Şımarıklar cezalandırılır, bunu biliyorsun.'

Vallahi, ben de buna güveniyordum.

"Kahretsin," diye yalvarıyorum, diğer yanağıma da bir tokat daha indirdiğinde kıvranıyorum.

'Bana penisimi ne kadar çok istediğini göster, Maggie.'

Ardı ardına gelen sert tokatlar duyularımı alt üst ederken, acı ihtiyacımı daha da artırarak nefesimi veriyorum.

'Onu istiyorum.'

Şap.

'Ona ihtiyacım var.'

Şap.

'Sana ihtiyacım var.'

Roman parmaklarını sertçe içime soktu ve sırtıma doğru eğilerek kulağıma inledi: "Böylece görebileyim, güzel küçük orospu çocuğum. Benim için çok ıslaksın."

"Her zaman," diye inliyorum, parmaklarını içime doğru uzattığında.

Saçlarımı sıkıca kavrayarak beni yüzüstü, kalçalarım yukarıda olacak şekilde yere itti. En sevdiğim yer orası.

Şişmiş ucunu girişime bastırdığında kıvranıyorum, onunla dolmak için can atıyorum.

"Hayatımın geri kalanında seni, o ağzı bozuk velet gibi becermek için sabırsızlanıyorum," diye homurdandı ve ardından penisini derinlemesine içime soktu.

Halıyı tırmalıyorum, zevk doruk noktasına ulaşıyor. Ne kadar sık sevişmiş olursak olalım, akla gelebilecek her pozisyonda, tatlı tatlı ya da vahşi hayvanlar gibi, o ilk mükemmel itişten asla bıkmam. Her seferinde, beni itaatkar bir su birikintisine dönüştürüyor.

Her seferinde o kocaman pipisiyle içimdeki şımarık çocuğu öldürüyor.

Ve o ilk, enfes tatlı anı, onun bana yaşatacağı orgazmlar kadar çok özlüyorum.

Roman geri çekilip kalçalarımın tutuyor, ben tekrar yalvarana kadar beni boş bırakıyor.

Ve yine.

Ve yine.

SON SÖZ

Daha fazlasını okumak için sabırsızlanıyor musunuz? Eliza'nın hikayesi serinin bir sonraki bölümünde gelecek ve beni sosyal medyada, Amazon'da veya bültenimde takip ederek gelişmelerden haberdar olabilirsiniz.

Maggie ve Roman'ın maceralarına dair daha fazla bilgi için, bonus sahneyi buradan okuyabilirsiniz.

Bu kitabı beğendiyseniz, Amazon'da bir yorum bırakırsanız çok sevinirim
<3

EFFIE CAMPBELL'IN DİĞER ESERLERİ

McGowan Mafyası Serisi

Hot Creeps Serisi

Benim İçin Yan

Alfie, Sevgilim

EFFIE RAYE OLARAK (romantik komediler)

Seninle İlgili Düşümler

Huysuz Yan Komşu

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM